

Јануар, фебруар, март 2022.

**„У ОВЕ ПОСЛЕДЊЕ ДАНЕ“
– Порука Јеврејима посланице**

1. Писмо упућено Јеврејима – али и нама	5
2. Порука Јеврејима посланице	13
3. Исус – обећани Син	21
4. Исус – наш верни Брат	29
5. Исус – Онај који даје спокој	37
6. Исус – верни Свештеник	45
7. Исус – Ленгер душе	53
8. Исус – Посредник новог завета	61
9. Исус – савршена Жртва	69
10. Исус нас уводи иза завесе	77
11. Исус – Зачетник и Усавршитељ наше вере	85
12. Примање Царства које се не може уздрмати	93
13. Нека братска љубав настави да влада	101

„У ОВЕ ПОСЛЕДЊЕ ДАНЕ“ – Порука Јеврејима посланице

Аутор: Феликс Х. Кортес

Број 1/2022.

Припрема:

Хришћанска адвентистичка црква, Одељење за суботну школу
www.subotnaskola.org

Одговара: Желимир Станић, Београд, Радослава Грујића 4

Превод: Тамара Бабић

Лектура: Мирјана Ђерић

Прелом: Гордана Ардељан

Издаје: »Препород«, Београд

За издавача: Саша Тодоран, 11000 Београд, Радослава Грујића 4

Тираж: ???

За интерну употребу

Табеле припрема Одељење за суботну школу

© [2021] Генерална конференција Хришћанске адвентистичке цркве*. Сва права придржана. Ниједно лице или установа не може да мења, преправља, прилагођава, преводи, репродукује или објављује ниједан део библијске поуке без претходног писменог одобрења Генералне конференције Хришћанске адвентистичке цркве*. Одељенске службе Генералне конференције Хришћанске адвентистичке цркве* су овлашћене да се побрину за превод библијске поуке, у складу са посебним смерницама. Ауторска права таквих превода и њихово објављивање и даље су у надлежности Генералне конференције. Изрази »Хришћанска адвентистичка«, »Адвентистичка« и лого са пламеном су регистроване ознаке Генералне конференције Хришћанске адвентистичке цркве* и не могу се користити без претходног одобрења Генералне конференције.

Било је то у цркви кад ју је први пут угледао. Обављао је своје дужности, задубљен у мисли, кад га је тај приказ погодио. Слика је била висока нешто мање од два метра и широка три метра, а девојка која је на њој била приказана деловала је на младића неком чудном неодољивом силом. Зашто није могао да одвоји поглед од ње? Шта га је то привукло? Пошто је мало размислио, схватио је да су то њене очи. Слика је приказивала само њено лице, а она је нешто пажљиво посматрала. Али шта, и зашто ју је то толико заокупљало? Дуго након тога није могао да избаци ту слику из главе.

Неколико година касније, сликар Арнолд Хименез открио му је неке од тајни у вези с њом. Слика је начињена тако да пажњу посматрача скрене на девојчине очи, али права тајна крила се у њеним зеницама. Кад бисте пажљивије погледали, открили бисте да се у њима огледа оно што је девојка посматрала, а њен поглед био је уперен у Исуса на крсту.

Исусов портрет у Посланици Јеврејима може за нас имати сличну привлачну моћ. Исус је, пре свега, описан као Владар свемира, који седи на престољу с десне стране Богу. Небројени анђели Му служе, славе Га и обожавају (Јеврејима 1,5-14; Јеврејима 12,22-24). Он је стекао право да влада јер је својом смрћу обезбедио уништење ђавола (Јеврејима 2,14-16). Исус је такође и узвишени Првосвештеник. Безгрешан и савршено свет, Он вечно живи да би вршио службу у нашу корист у небеском светилишту (Јеврејима 7,26-8,5). Он је на то стекао право јер је једном за свагда принео себе као савршену жртву, делотворну за све људе и у сва времена (Јеврејима 10,1-14). Исус је такође посредник новог завета између Бога и Његовог народа који ће трајати заувек (Јеврејима 8,6-13).

Међутим, оно што плени читаоце у вези са Исусовим портретом није само то што је Он чинио, већ и то ко Он јесте. Рођен је од жене, као и сви ми, био је кушан и исмеван, баш као и ми. Па ипак, Он седи у средишту моћи универзума. Док нетремице посматрамо тај

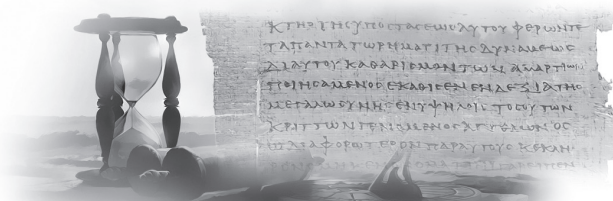
небески призор, с његовим разноликим, величанственим небеским бићима, наш поглед привлачи Онај који се налази у средишту свега тога, и који, за дивно чудо, изгледа исто као ми, јер је постао један од нас. Исус, наш Брат, налази се тамо, на небу, и представља нас, упркос нашем срамотном, грешном, палом стању.

У Исусовој личности укрштају се три димензије приче о искупљењу. Прва је локална, лична димензија. За читаоце уморне од прекора и тешкоћа хришћанског живота (Јеврејима 10,32-34), Исус је Зачетник и Усавршитељ вере. Они треба да се угледају на Њега, који је такође патио од грешника (Јеврејима 12,1-4). Друга је корпоративна, национална димензија. За Божји народ који путује према Обећаној земљи, Он је нови Исус Навин. Они треба да следе Његово вођство (Јеврејима 3; 4; 11; 12). Трећа је универзална димензија. Исус је нови Адам, Син Човечији у коме су испуњене Божје намере за човечанство (Јеврејима 2,5-10; Јеврејима 12,22-28).

Исусов портрет, који дочарава ширину, дужину, висину и дубину Божје љубави према нама, тема је нашег проучавања у току овог тромесечја. И као што је Исусов одраз у очима девојке са слике заробио поглед једног младића, нека Исусов лик приказан у Јеврејима посланици не зароби само наш поглед, већ нека освоји и нашу љубав и дивљење према Њему – да, према нашем Брату на небу.

Феликс Х. Кортес је ванредни професор Новозаветне књижевности на Адвентистичком теолошком факултету Универзитета Ендрјус. Ожењен је Алмом Глоријом Алварез и има двоје деце, Хадида, пастора у Њу Џерсију, и Алму, дипломираног археолога са Универзитета Ендрјус.

ПИСМО УПУЋЕНО ЈЕВРЕЈИМА – АЛИ И НАМА

Текстови за проучавање у току седмице: Јеврејима 2,3,4; 1. Петрова 4,14,16; Јеврејима 13,1-9,13; 1. О царевима 19,1-18; Јеврејима 3,12-14; 4. Мојсијева 13.

Текст за памћење: „Јер вам је трпљење од потребе да вољу Божију савршивши примите обећање“ (Јеврејима 10,36).

Да ли сте икад замишљали како би изгледало слушати Исуса или неког од апостола док проповеда? Ми поседујемо писане изводе и сажетке неких њихових проповеди, који нам пружају тек ограничени увид у то како је заиста изгледало слушати их. Бог је, међутим, у Светом писму сачувао бар једну целовиту проповед за нас – Павлову посланицу Јеврејима.

Павле, аутор Јеврејима посланице, назвао је то своје дело „ријеч поучења“ (Јеврејима 13,22). Тај израз је коришћен за ову проповед како у синагоги (Дела апостолска 13,15), тако и при хришћанском богослужењу (1. Тимотију 4,13). На основу тога се тврди да је Јеврејима посланица најранија „потпуна хришћанска проповед“ коју имамо. Јеврејима посланица била је упућена верницима који су прихватили Исуса, али су потом искусили тешкоће. Неки су били јавно срамоћени и прогоњени (Јеврејима 10,32-34). Други су се суочили са финансијским проблемима (Јеврејима 13,5,6). Многи су се уморили и почели да преиспитују своју веру (Јеврејима 3,12,13). Да ли се ико од нас данас препознаје у томе?

Међутим, апостол у тој подстицајној проповеди позива своје слушаоце (а самим тим и нас) да истрају у вери у Исуса и да свој поглед прикују за Њега, који се сада налази у небеском светилишту.

СЛАВНИ ПОЧЕТАК

Да бисмо ту проповед разумели и њену поруку применили на себе, морамо сагледати историју те заједнице верника и ситуацију у којој су се налазили у тренутку кад су примили писмо од апостола.

Прочитајте Јеврејима 2,3,4. Какво искуство су они пред којима је читана Јеврејима посланица имали непосредно након свог обраћења?

Тај текст наговештава да они пред којима се читала Јеврејима посланица нису слушали самог Исуса како проповеда, већ су Божју реч примили од других еванђелиста који су им објавили вест о „спасењу“.

Павле такође каже да им еванђелисти „потврдише“ ту поруку, а и сам Бог је „посведочи и знацима и чудесима“. То значи да је Бог обезбедио искуствену потврду еванђеља знацима и другим силним делима – између осталог и раздељивањем „Духа светог“. Нови завет говори о томе да су знаци попут чудесних исцељења, егзорцизма (истеривања злих духова) и изливања духовних дарова често пратили проповедање еванђеља у новим местима.

На почетку историје хришћанске цркве, Бог је излио свог Духа на апостоле у Јерусалиму, тако да су могли да чине чуда и објављују еванђеље на њима непознатим језицима (Дела 2; 3). Филип је чинио слична чуда у Самарији (Дела 8), Петар у Јопи и Цезареји (Дела 9, 10), а Павле током своје службе у Малој Азији и Европи (Дела 13–28). Ова моћна дела била су искуствени доказ који је потврдио поруку „спасења“ – о успостављању Божјег царства, спасењу од осуде и ослобођењу од злих сила (Јеврејима 12,25-29).

Дух је раним хришћанским верницима пружио осведочење да су им греси опроштени. Зато се нису плашили суда, па су њихове молитве биле смеле и пуне поуздања, а њихово верско искуство радосно (Дела апостолска 2,37-47). Дух је такође избављао оне који су робовали злим силама, што је био убедљив доказ о Божјој надмоћи над силама таме, и откривало да је Божје царство заиста успостављено у њиховом животу.

Каква је ваша прича о обраћењу? На који начин сте утврђени у својој вери и поуздању у Исуса Христа као свог Спаситеља и Господа? Зашто је добро сетити се понекад како је Бог први пут деловао у вашем животу да би вас привукао себи?

БОРБА

Пошто би признали своју веру у Христа и придружили се цркви, верници су постављали неку врсту граничника који их је јасно одвајао од остатка друштва. Нажалост, то је постало извор сукоба јер је доводило до тога да се ствара негативан суд о њиховој заједници и њеним вредностима.

Прочитајте Јеврејима 10,32-34 и Јеврејима 13,3. Какво је било искуство оних пред којима је читана Јеврејима посланица након њиховог обраћења?

Врло је вероватно да су читаоци Јеврејима посланице трпели вербалне и физичке нападе од стране мноштва које су подбуњивали њихови противници (на пример, Дела 16,19-22; Дела 17,1-9). Били су затварани, понекад и претучени, јер су јавни званичници имали овлашћења да, током прикупљања доказа, одобре кажњавање и затварање људи, често без поштовања одговарајућих судских норми (нпр. Дела 16,22.23).

Прочитајте текстове Јеврејима 11,24-26 и 1. Петрова 4,14.16. Како нам искуства Мојсија и читалаца 1. Петрове посланице помажу да разумемо зашто су хришћански верници били прогоњени?

„Носити Христову срамоту“ једноставно је значило поистоветити се са Христом, трпети срамоћење и малтретирање које је то повлачило за собом. Јавно непријатељство према хришћанима било је резултат верских опредељења по којима су се они разликовали од других. Људе вређају верски обичаји које не разумеју, или начин живота и моралност других људи који код њих изазивају осећај стида и кривице. Средином првог века нове ере Тацит је оптуживао хришћане за „мржњу према човечанству“. – Alfred J. Church and William J. Brodrigg, trans., *The Complete Works of Tacitus*, (New York: The Modern Library, 1942) Annals 15.44.1. Ма какав био тачан разлог за ту оптужбу, свакако лажну, многи рани хришћани, попут оних којима је Павле написао ову посланицу, страдали су због своје вере.

У крајњој линији, сви људи пате, били хришћани или не. Али шта значи страдати за Христа? У којој мери заиста страдамо за Христа, а у којој су патње с којима се суочавамо изазване нашим сопственим одлукама?

МАЛАКСАЛОСТ

Читаоци Јеврејима посланице успели су да одрже веру и посвећеност Христу, упркос одбацивању и прогонима. Ипак, сукоб је, дугорочно гледано, узео свој данак. Борили су се у доброј борби и изашли као победници, али су се и уморили.

Прочитајте следеће текстове: Јеврејима 2,18; Јеврејима 3,12.13; Јеврејима 4,15; Јеврејима 10,25; Јеврејима 12,3.12.13 и Јеврејима 13,1-9.13. Који су били неки од изазова с којима су се верници суочавали?

Јеврејима посланица нам говори да су њени први читаоци наставили да доживљавају тешкоће. Вербални, а вероватно и други напади на њихову част настављали су се (Јеврејима 13,13). Неки верници су били у затвору (Јеврејима 13,3), што је цркву исцрпљивало финансијски и психички. Били су уморни (Јеврејима 12,12.13) и њихове душе су лако могле да „ослабе“ (Јеврејима 12,3).

Уобичајено је међу појединцима и заједницама да, након што усхићење због победе прође, психолошке и друге врсте одбране попусте, тако да људи постају рањивији на противнапад непријатеља. Снаге које су појединац или заједница прикупили како би се суочили с надлазећом претњом, још је теже прикупити по други пут.

Прочитајте текст 1. О царевима 19,1-4. Шта се десило Илији?

„Иста реакција која често прати узлете вере и сјајан успех, јавила се и код Илије. Побојао се да реформа започета на Кармилу неће бити трајна, и обузела га је малодушност. Био је уздигнут до самог врха Фазге, а сада се нашао у долини. Док је био под надахнућем Свемогућега, издржао је најжешћу пробу вере. Али у овом тренутку обесхрабрења, док су му Језавељине претње одјекивале у ушима, док му се чинило да сотона побеђује помоћу сплетки те покварене жене, изгубио је свој ослонац у Богу. Био је прекомерно усхићен, а онда је доживео страشان пад. Заборављајући Бога, Илија је бежао све даље, све док се није нашао на једном туробном месту, потпуно сам.“ – Елен Г. Вајт, Историја пророка и царева, стр. 161, 162 (оригинал).

Размислите о тренуцима кад сте доживели неуспех у свом хришћанском животу и покушајте да разумете околности и факторе који су допринели том паду. Шта сте могли да учините другачије?

ЗБИЈАЊЕ РЕДОВА

Шта је апостол саветовао читаоцима да ураде с обзиром на њихову ситуацију? Шта можемо научити из Јеврејима посланице, што ће нам свакако бити од користи? Хајде да анализирамо како је Бог помогао Илији да се опорави након свог обесхрабрења.

Прочитајте текст 1. О царевима 19,5-18. Шта је Бог предузео како би обновио веру Илије, свог слуге?

Прича о Божјем опхођењу према Илији после Кармила заиста је фасцинантна, јер показује нежну бригу и мудрост које Бог испољава док служи онима који су у невољи и који се боре да поврате веру. Бог је за Илију учинио неколико ствари. Прво, побринуо се за његове физичке потребе. Обезбедио је храну и пустио га да се одмори. Затим га је у пећини благо укорио: „Шта ћеш ти ту, Илија?“ – и помогао му да стекне дубље разумевање начина на који Он поступа и испуњава своје намере. Бог није био у ветру, земљотресу, нити у огњу, већ у тихом гласу. Затим је упослио Илију и умирио га.

Прочитајте следеће текстове: Јеврејима 2,1; Јеврејима 3,12-14; Јеврејима 5,11-6,3 и Јеврејима 10,19-25. Шта Павле сматра да би верници требало да чине?

На више места у Јеврејима посланици налазимо упутства која апостол даје читаоцима како би им помогао да поврате своју првобитну снагу и веру. Један аспект који Павле посебно наглашава је брига о физичким потребама других верника. Он им предлаже да негују гостопримство и да посећују затворенике, што подразумева и задовољење њихових потреба. Апостол подстиче читаоце да буду великодушни, имајући на уму да их Бог неће напустити (Јеврејима 13,1-6). Павле их такође и укорава и охрабрује. Упозорава их да не „отпадну“ (Јеврејима 2,1), да немају „зло срце неверства“ (Јеврејима 3,12), и охрабрује их да расту у разумевању вере (Јеврејима 5,11-6,3). Он такође напомиње важност доследног присуствовања црквеним састанцима (Јеврејима 10,25). Укратко, он им предлаже да се међусобно подупиру, да једни друге охрабрују и подстичу на љубав и добра дела, а такође велича Исуса и службу коју Он у небеском светишту врши у њихову корист (Јеврејима 8,1.2; Јеврејима 12,1-4).

ОВИ ПОСЛЕДЊИ ДАНИ

Прочитајте следеће текстове: Јеврејима 1,2; Јеврејима 9,26-28; Јеврејима 10,25.36-38 и Јеврејима 12,25-28. Коју поруку Павле ту наглашава, посебно у погледу времена?

Апостол наглашава нешто веома важно што његовим саветима додаје елемент хитности – читаоци живе у „пошљедак дана“ (Јеврејима 1,1) и обећања ће се ускоро испунити (Јеврејима 10,36-38). Занимљиво је, као што ћемо видети, да Павле у читавом овом спису пореди своје слушаоце са пустињском генерацијом која је стајала тик уз границу Ханана, спремна да уђе у Обећану земљу. Он их подсећа: „Јер још мало, врло мало, пак ће доћи онај који треба да дође и неће одоцнити“ (Јеврејима 10,37). А затим их охрабрује: „Нијесмо од онијех који одступају на погибао, него од онијех који вјерују да спасу душе“ (Јеврејима 10,39). Ова последња опомена подсећала је прве читаоце, а подсећа и нас данас, на опасности које је Божји народ историјски искусио непосредно пре испуњења Божјих обећања.

Четврта књига Мојсијева говори управо о томе. Библијски извештај каже да је Израел, непосредно пре уласка у Обећану земљу, претрпео два значајна пораза. Први пут се то догодило, као што је забележено у 13. и 14. поглављу 4. Мојсијево, када је неколико вођа проширило своје сумње међу народом и тиме довело до слабљења вере Израелаца. Народ је због тога одлучио да именује новог вођу и да се врати у Египат, баш у тренутку кад су се спремали да уђу у Ханан.

Други пут, народ се препустио сензуалности и уплео у лажно богослужење у Велфегору (4. Мојсијева 24; 25). Мада Валам није успео да баци клетву на Израелце, сотона је употребио сексуална искушења како би их навео на грех и лажно богослужење, чиме су навукли на себе Божје незадовољство.

Павле упозорава читаоце на обе те опасности. Прво, позива их да се чврсто држе признања своје вере и да прикују поглед за Исуса (Јеврејима 4,14, Јеврејима 10,23, Јеврејима 12,1-4). Друго, опомиње их да се кло-не неморала и користољубља (Јеврејима 13,4-6). На крају их позива да се угледају на своје вође и буду им послушни (Јеврејима 13,7.17).

Узимајући у обзир наше разумевање стања мртвих – да ће, након што склопимо очи у тренутку смрти, прво следеће чега ћемо постати свесни бити Други долазак – зашто можемо слободно рећи да сви људи живе у „последњим данима“?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Давид А. Де Силва јасно објашњава зашто су рани хришћани трпели прогонство: „Хришћани су усвојили начин живота који... се сматрао недруштвеним, па чак и подривачким. Служба разним боговима, у виду ритуалног приношења жртава и слично, сматрана је симболом оданости према држави, властима, пријатељима и породици. Клањање тим божанствима било је нека врста симбола посвећености односима који су друштво чинили стабилним и просперитетним. И управо зато што се нису тога придржавали, на хришћане (као и на Јевреје) гледало се сумњичаво као на потенцијалне кршитеље закона и (као на) подривачке елементе унутар царства.“ – *Perserverance in Gratitude* (Grand Rapids, MI: Eerdmans Publishing Company, 2000), p. 12.

„За обесхрабрене има лека – вера, молитва и рад. Вера и рад улиће сигурност и пружити задовољство које ће из дана у дан расти. Да ли си у искушењу да се препустиш узнемирујућим слутњама или крајњем очајању? Ни у најмрачнијим данима, када околности изгледају најнеповољније, немој се плашити. Имај вере у Бога. Он зна твоје потребе. Он има сву моћ. Његова бескрајна љубав и саучешће никада се не исцрпљују. Немој се бојати да ће пропустити да испуни своје обећање. Он је вечна истина. Он никада неће променити завет који је склопио са онима који Га воле. Он ће својим верним слугама дати ону меру успешности коју њихове потребе захтевају. Апостол Павле је посведочио: ’И рече ми: доста ти је моја благодат, јер се моја сила у слабости показује сасвим... Зато сам добре воље у слабостима, у ружењу, у невољама, у прогоњењима, у тугама за Христом; јер када сам слаб онда сам силан’ (2. Коринћанима 12,9.10).“ – Елен Г. Вајт, *Историја пророка и царева*, стр. 164, 165 (оригинал).

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Да ли је могуће бити „другачији“ због свог хришћанског опредељења, а ипак не бити оптужен за „одвајање“ и занемаривање других? Ако јесте, на који начин?
2. Реч „опомена“ у Библији може да се односи на укор или на охрабрење. О чему треба да водимо рачуна при укоравању неке особе која је обесхрабрена?
3. Које сличности запажате између искуства читалаца Јеврејима посланице и искуства Лаодикијске цркве из текста Откривење 3,14-22? У ком смислу је наше данашње искуство, две хиљаде година касније, слично њиховом, и шта можемо научити на основу те сличности?

ПОРУКА ЈЕВРЕЈИМА ПОСЛАНИЦЕ

Текстови за проучавање у току седмице: Јеврејима 1,5-14; Лука 1,30-33; Псалми 132,1-5; Јеврејима 2,14-16; Јеврејима 5,1-4; 1. Петрова 2,9; Јеврејима 8,8-12.

Текст за памћење: „А ово је глава од тога што говоримо: имамо таковога поглавара свештеничкога који сједе с десне стране пријестола величине на небесима“ (Јеврејима 8,1).

Један јеврејски документ написан око 100. године – неколико деценија након Јеврејима посланице, садржи следећу молитву: „Све сам ово изговорио пред тобом, Господе, јер си Ти казао да си за нас створио овај свет... А сада, о Господе, гле, ови народи, који не представљају ништа, владају над нама и прождиру нас. А ми, Твој народ, који си назвао својим прворођеним, јединородним, за који ревнујеш и који ти је омилио – предани смо у њихове руке.“ – James H. Charlesworth, ed., *The Old Testament Pseudepigrapha*, vol. 1, [New York: Hendrickson Publishers, 1983], p. 536.

Први читаоци Јеврејима посланице вероватно су осећали нешто слично. Ако су заиста били Божја деца, зашто су пролазили кроз толику патњу?

Управо из тог разлога Павле је написао Јеврејима посланицу – да би ојачао њихову веру усред свих тих искушења. Подсетио их је (а и нас) да ће се Божја обећања испунити преко Исуса, који седи Оцу с десне стране, и који ће нас ускоро одвести кући. У међувремену, Исус посредује за нас како би нам обезбедио Очево благослове. Према томе, морамо се до краја чврсто држати своје вере.

ИСУС ЈЕ НАШ ЦАР

Главна порука Јеврејима посланице јесте да је Исус Владар, који седи Оцу с десне стране (Јеврејима 8,1). Као Бог, Исус је одувек био владар универзума. Међутим, кад су Адам и Ева згрешили, сотона је постао владар овог света (Јован 12,31; Јован 14,30; Јован 16,11). Али Исус је дошао и победио сотону на крсту, повративши право да влада над онима који Га прихвате као свог Спаситеља (Колошанима 2,13-15).

Прва два поглавља Јеврејима посланице усредсређују се посебно на устоличење Исуса као Цара.

Прочитајте Јеврејима 1,5-14. Шта се ту дешава?

Ови стихови су распоређени у три одељка. Сваки одељак представља један аспект церемоније устоличења Сина. Прво, Бог поставља Исуса као царског Сина (Јеврејима 1,5). Друго, Бог уводи Сина у небески двор, где Му се клањају (Јеврејима 1,6,8), док Отац проглашава Сина за вечног Створитеља и Владара (Јеврејима 1,8-12). Треће, Бог устоличује Сина – што представља стваран пренос власти над земљом (Јеврејима 1,13,14).

Једно од најважнијих веровања Новог завета јесте да је Бог преко Исуса испунио обећања дата Давиду (видети текстове 2. Самуилова 7,8-16 и Лука 1,30-33). Исус је рођен из Давидове лозе у Давидовом граду (Матеј 1,1-16; Лука 2,10,11). Током његове службе, људи су га често називали „Давидовим сином“. Погубљен је под оптужбом да се представљао као „јудејски цар“ (Матеј 27,37). Петар и Павле су проповедали да је Исус, васкрсавши из мртвих, испунио обећања дата Давиду (Дела 2,22-36; Дела 13,22-37). А Јован је у Исусу препознао лава „од кољена Јудина“ (Откривење 5,5).

Јеврејима посланица, наравно, тврди то исто. Бог је преко Исуса испунио обећања упућена Давиду: дао Му је велико „име“ (Јеврејима 1,4), прогласио Га за сопственог Сина (Јеврејима 1,5), потврдио да је Он вечни Створитељ и Господ (Јеврејима 1,8-12), и поставио Га себи „с десне стране“ (Јеврејима 1,13,14). Надаље, према Јеврејима 4, Исус уводи људе у Божји починак и подсећа нас да је Он градитељ Божјег дома (Јеврејима 3,3,4).

Исус је, дакле, легитимни владар овог света који је ушао у рат са сотоном, узурпатором, како би задобио нашу оданост.

Како можемо, нарочито усред искушења, црпети утеху из сазнања да је Исус владар универзума?

ИСУС НАШ ПОСРЕДНИК

Један занимљив концепт старозаветне теологије односи се на то да ће обећани Цар из Давидове лозе представљати народ пред Богом.

Упоредите следеће текстове: 2. Мојсијева 4,22-23 и 2. Самуилова 7,12-14; 5. Мојсијева 12,8-10 и 2. Самуилова 7,9-11; 5. Мојсијева 12,13,14 и Псалми 132,1-5.11-14. Која обећања дата Израелу је требало да се испуне преко тог обећаног давидовског Цара?

Израел је био Божји син и Бог му је дао место на ком ће починути од својих непријатеља. Бог ће такође одабрати место на ком ће Његово име пребивати међу њима. Та обећања дата Израелу била су пренета на обећаног Цара из Давидове лозе. Он ће бити усвојен као Божји син, Бог ће Му дати одмор од Његових непријатеља, и Он ће саградити храм на Сиону где ће пребивати Божје име. То значи да је Бог требало да испуни своја обећања Израелу преко тог обећаног Цара из Давидове лозе. А тај Цар из Давидове лозе требало је да представља Израел пред Богом.

Увођење представника у однос између Бога и Израела учинило је очување њиховог заветног односа могућим. Завет са Мојсијем је захтевао да цео Израел буде веран како би уживао Божју заштиту и примио благослове (видети Исус Навин 7,1-13). Међутим, завет са Давидом је обезбедио Божји заветни благослов над Израелом на основу верности једне особе – Цара из Давидове лозе.

Нажалост, цареви из Давидове лозе углавном нису били верни и Бог није могао да благослови Израел онако како је хтео. Стари завет је пун извештаја о томе у којој мери су заправо многи од тих царева били неверни.

Али, добра вест је да је Бог послао свог Сина да се роди као „син Давидов“, и Он је био савршено веран. Зато је Бог преко Њега могао да испуни сва обећања која је дао свом народу. Кад Бог благослови неког цара, цео његов народ има од тога користи. Зато је Исус Посредник Божјих благослова намењених нама. Он је Посредник у смислу да представља канал кроз који Божји благослови протичу. Наша нада у спасење налази се само у Исусу и ономе што је Он учинио за нас.

Сетите се колико сте често били неверни ономе што завет од вас захтева. На који начин нас то учи да се за своје спасење морамо ослонити искључиво на Исуса?

ИСУС ЈЕ НАШ ЈУНАК

Упоредите текстове 1. Самуилова 8,19-20 и Јеврејима 2,14-16. Шта су Израелци тражили у цару и како су се те жеље испуниле у Исусу?

Израелци су желели да им цар буде судија и вођа у борби, јер су заборавили да је Бог њихов цар. Потпуно обновљење Божје владавине над Његовим народом дошло је тек са Исусом. Као наш Цар, Исус нас предводи у борби против непријатеља.

Текст Јеврејима 2,14-16 описује Исуса као јунака слабих људских бића. Христос се суочава са ђаволом, побеђује га у борби „један на један“ и избавља нас из ропства. Тај опис подсећа на битку између Давида и Голијата. Након што је помазан за цара (1. Самуилова 16), Давид је, победивши Голијата, спасао своју браћу од ропства. Према договору, победник у тој борби стицао је право да пороби народ супротне стране (1. Самуилова 17,8-10). Тако се Давид понео као јунак Израела. Он је заступао свој народ.

Прочитајте текстове Исаија 42,13 и Исаија 59,15-20. На који начин Јахве описује себе самог у овим стиховима?

Текст Јеврејима 2,14-16 као да упућује на замисао да ће Бог спасити Израел у борби „један на један“. Запазите следећи текст из Књиге пророка Исаије: „Јер овако говори Господ: и робље јунаку узеће се и плијен јакому отеће се, јер ћу се ја прети с онима који се с тобом пру, и синове твоје ја ћу избавити“ (Исаија 49,25).

Као хришћани, често мислимо да смо ми ти који са сотоном воде битку „један на један“. Кад читамо текст Ефесцима 6,10-18, видимо да се ми заиста боримо са ђаволом. Али Бог је наш Јунак и Он улази у битку пре нас. Ми смо део Његове војске и зато морамо користити Његов оклоп. Такође, ми се не боримо сами. У 6. поглављу Ефесцима посланице користи се множина. Ми као црква узимамо оклоп и боримо се заједно иза нашег Јунака, а то је сам Бог.

Шта значи обући Божји оклоп? Односно, како да у свакодневној борби са самим собом, са искушењима и свим осталим, искористимо прилику да будемо верни ослањајући се на Божју силу?

ИСУС ЈЕ НАШ ПРВОСВЕШТЕНИК

Јеврејима посланица од 5. до 7. поглавља говори о другој Исусовој улози. Он је наш Првосвештеник. Аутор објашњава да је то испуњење Божјег обећања датог будућем цару из Давидове лозе, да ће Он бити „свештеник вавијек по реду Мелхиседекову“ (Псалми 110,4, цитирано у Јеврејима 5,5.6).

Прочитајте следеће текстове: 3. Мојсијева 1,1-9; 3. Мојсијева 10,8-11; Малахија 2,7; 4. Мојсијева 6,22-26 и Јеврејима 5,1-4. Које је службе вршио свештеник?

Свештеници су постављани у име људских бића, да би их представљали и посредовали у њиховом односу са Богом и свему што се односило на Њега. Свештеник је био посредник. То је важило за било који систем свештенства, било јеврејски, грчки, римски или неки други. Свештеник нам омогућава да се повежемо са Богом, и све што он ради има циљ да олакша тај однос између нас и Бога.

Свештеник приноси жртве у име људских бића. Људи не могу донети те жртве Богу лично. Свештеник зна како да принесе „угодну“ жртву, да би наши приноси били прихватљиви Богу, и да би обезбедили очишћење и опроштај.

Свештеници су такође подучавали народ о Божјем закону. Они су били стручњаци кад је реч о Божјим заповестима, и били су задужени за њихово објашњење и примену.

Конечно, свештеници су имали дужност и да благосиљају у име Јахвеа. Бог је преко њих показивао своју добру вољу и благонаклоност према људима.

Међутим, у тексту 1. Петрова 2,9 видимо нешто друго. Ми – који верујемо у Исуса – названи смо „царским свештенством“. Та улога подразумева невероватне привилегије. Свештеници су некад могли да приступе Богу у светилишту. Ми данас можемо с поверењем да приступимо Богу кроз молитву (Јеврејима 4,14-16; Јеврејима 10,19-23). Имамо и важне одговорности. Морамо сарађивати с Богом у Његовом делу спасавања света. Он жели да ми поучавамо друге и да им објашњавамо Божје законе и прописе. Он такође жели да приносимо захвалне жртве и чинимо добра дела, која су Њему угодна. Какве ли привилегије и какве одговорности!

До какве би промене у нашем животу требало да дође зато што смо „царско свештенство“? Како би та истина требало да утиче на наш начин живота?

ИСУС ЈЕ ПОСРЕДНИК БОЉЕГ ЗАВЕТА

Текст у Јеврејима посланици, од 8. до 10. поглавља, усредсређује се на Исусово дело као Посредника новог завета. Проблем са старим заветом огледао се једноставно у томе што је он био само наговештај нечег доброг што ће доћи. Његове поставке биле су осмишљене тако да унапред представе, дочарају дело које ће Исус обавити у будућности. Тако су свештеници били предлика Исуса, и поред тога што су били само смртни и грешни људи. Они нису могли да достигну савршенство какво је Исус достигао, и служили су у светилишту које је било само „обличје и сјен“ (Јеврејима 8,5) небеског светилишта.

За разлику од њих, Исус служи у правом светилишту и обезбеђује нам приступ Богу. Животињске жртве су предказивале Исусову смрт као жртве у нашу корист, али њихова крв није могла да очисти савест. Исусова крв, међутим, чисти нашу савест, и преко Њега, на основу вере у Њега и прихватања Његовог посредничког деловања у нашу корист, ми слободно приступамо Богу (Јеврејима 10,19-22).

Прочитајте текст Јеврејима 8,8-12. Шта нам је Бог обећао у склопу новог завета?

Именовањем Исуса за нашег Првосвештеника, Отац је означио почетак важења новог завета, у оквиру кога ће се остварити оно што је стари завет могао само да наговести. Нови завет пружа оно што само савршени, вечни, божанско-људски Свештеник може да понуди. Тај Првосвештеник не само да објашњава Божји закон, већ га усађује у наше срце. Он приноси жртву која доноси опроштај. Он нас чисти и преображава. Он наше камено срце претвара у срце месно (Језекиљ 36,26). Он нас заиста изнова ствара (2. Коринћанима 5,17). Тај Свештеник нас благосиља на најневероватнији начин, уводећи нас у присуство Оца лично.

Бог је осмислио стари завет како би указао на будућност, на Исусово дело. Био је прелепо замишљен и имао племениту намену. Међутим, неки су погрешно разумели његову сврху. Неспремни да напусте симболе и сенке, и да прихвате истине на које су симболи указивали, пропустили су дивне предности које им је Исусова служба нудила.

„Христос је био темељ и живот храма. Његове службе биле су слика жртве Божјег Сина. Свештенство је било успостављено да би представљало Христов посреднички карактер и дело. Целокупан план жртвеног богослужења био је предлика Спаситељеве смрти за откупљење света. Ове жртве неће имати никакво дејство, када велики догађај на који су вековима указивале буде испуњен.“ – Елен Г. Вајт, Чезња векова, стр. 165 (оригинал).

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Упркос свим сјајним и охрабрујућим истинама које садржи Јеврејима посланица, у њој налазимо и низ упозорења, која свој врхунац достижу у делу текста од 10. до 12. поглавља.

Ти одељци имају најмање два заједничка елемента. Прво, сви они пореде пустињску генерацију Јевреја са читаоцима ове Посланице. Друго, они све нас подстичу да имамо вере.

Пустињска генерација је била та која је посматрала невероватну Божју силу моћно испољену кроз знаке и чуда приликом њиховог избављења из Египта. Такође су слушали како Бог, са горе Синај, изговара Десет заповести. Ноћу су виђали стуб од огња, а дању облак који их је штитио. Јели су ману, хлеб са неба. Пили су воду која је извирила из стена где год би се улогорили. Али кад су стигли на границу Обећане земље, нису смогли снаге да поверују Богу. Недостајало им је вере, што је сама срж онога што Бог захтева. „А без вјере није могуће угодити Богу“ (Јеврејима 11,6).

Павле каже да се ми, као и пустињска генерација, налазимо на граници Обећане земље (Јеврејима 10, 37-39). Међутим, наше предности и одговорности ипак су веће. Ми нисмо слушали Бога како проговара са Синаја, али смо, кроз Свето писмо, сагледали откривење Бога још веће од онога на гори Сион – Бога у телу, Исуса Христа (Јеврејима 12,18-24). Зато се поставља питање: Хоћемо ли ми имати вере? Аутор ове посланице охрабрује нас да следимо пример низа хероја вере – низа на чијем је врху сам Исус Христос.

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Сазнали смо да је Исус наш Јунак, који улази испред нас у битку против ђавола. Како можемо да се боримо заједно, уједињени, као црква која стоји иза свог Јунака? Шта је то што спречава да до тог јединства дође? На које начине нас сотона може ослабити као цркву? Како је сотона у прошлости слабио Израел?
2. Као верници, ми смо заједница свештеника под Божјим вођством. На које начине ваша локална црква може Богу принети још боље захвалне жртве и чинити још боља дела? Будите конкретни и практични у својим предлозима.
3. У чему је све наша ситуација слична ситуацији пустињске генерације непосредно пре преласка у Обећану земљу? Које поуке можемо извући из тих сличности?

ИСУС – ОБЕЋАНИ СИН

Текстови за проучавање у току седмице: Исаија 2,2.3; Јеврејима 1,1-4; 2. Мојсијева 24,16.17; Исаија 44,24; Јеврејима 1,10; Лука 1,31.32; Јеврејима 1,5.

Текст за памћење: „Бог... говори и нама у пошљедак дана овијех преко сина, којег постави нашљедника свему, кроз којег и свијет створи. Који будући сјајност славе и обличје бића његова... сједи с десне стране пријестола величине на висини“ (Јеврејима 1,1.2.3).

Одмах након што су Адам и Ева згрешили, Бог им је обећао „семе“ – Сина који ће их избавити од непријатеља, повратити изгубљено наследство и испунити сврху за коју су створени (1. Мојсијева 3,15). Тај Син ће их представљати и искупити, тако што ће заузети њихово место и, на крају, уништити змију.

„Када су први пут чули то обећање, Адам и Ева су очекивали да ће се оно брзо испунити. Радосно су поздравили рођење свог првенца, надајући се да ће он можда бити Избавитељ. Међутим, испуњење обећања се одужило.“ – Елен Г. Вајт, Чежња векова, стр. 31 (оригинал). То обећање је касније потврђено Авраму. Бог му се заклео да ће имати „семе“ – Сина преко кога ће сви народи на земљи бити благословени (1. Мојсијева 22,16-18; Галатима 3,16). А исто је учинио и са Давидом. Обећао му је да ће његовог потомка Бог поставити као сопственог Сина, и утврдити Га као праведног владара над свим царевима на земљи (2. Самуилова 7,12-14; Псалми 89,27-29). Али оно што Адам и Ева, Аврам и Давид вероватно нису могли ни да замисле, било је да ће тај њихов Син – Искупитељ бити Бог лично.

У ОВЕ ПОСЛЕДЊЕ ДАНЕ

Први стих Јеврејима посланице открива да је Павле веровао да живи у „последњим данима“. Кад говори о будућности, Свето писмо користи два израза који имају различита значења. Пророци су користили израз „последње време“ или „последњи дани“ говорећи о будућности уопште (5. Мојсијева 4,30.31; Јеремија 23,20). Али пророк Данило је употребио други израз – „време послетка“, говорећи конкретније о последњим данима земаљске историје (Данило 8,17; Данило 12,4).

Прочитајте следеће текстове: 4. Мојсијева 24,14-19; Исаија 2,2.3. Шта је Бог обећао да ће учинити за свој народ у „потоња времена“, „најпослије“?

Неколико старозаветних пророка најавило је да ће у „последњим данима“ Бог подићи Цара који ће уништити непријатеље Његовог народа (4. Мојсијева 24,14-19) и који ће све остале народе привући ка Израелу (Исаија 2,2.3). Павле тврди да су се та обећања испунила у Исусу. Он је победио сотону и, путем објављивања еванђеља, привлачи све народе к себи (Колошанима 2,15; Јован 12,32). У том смислу, дакле, „последњи дани“ су већ отпочели, јер је Исус испунио Божја обећања.

Наши духовни оци су умрли у вери. Они су та обећања видели и поздравили „издалека“, али их нису примили. Ми смо, с друге стране, видели њихово испуњење у Исусу.

Размислимо на тренутак о Исусу и Божјим обећањима. Отац је обећао да ће васкрснути своју децу (1. Солуњанима 4,15.16). Дивна вест је та да је Он Исусовим васкрсењем означио почетак васкрсења своје деце (1. Коринћанима 15,20; Матеј 27,51-53). Отац је такође обећао ново стварање (Исаија 65,17). То обећање је почео да испуњава стварањем новог духовног живота у нама (2. Коринћанима 5,17; Галатима 6,15). Обећао је још и да ће успоставити своје вечно царство (Данило 2,44). Основао је то царство тако што нас је избавио од власти сотоне и поставио Исуса за нашег владара (Матеј 12,28-30; Лука 10,18-20). То је, међутим, само почетак. Оно што је отпочео са Исусовим првим доласком, Отац ће и довршити приликом Његовог другог доласка.

Размотрите сва обећања која је Бог испунио у прошлости. Како би нам то могло помоћи да Му верујемо у вези са обећањима која се још нису испунила?

БОГ НАМ ЈЕ ГОВОРИО ПРЕКО СВОГ СИНА

Прочитајте Јеврејима 1,1-4. Која је централна мисао тог текста?

На изворном грчком језику цео текст Јеврејима 1,1-4 чини само једна реченица, за коју се тврди да је најлепша у целом Новом завету с обзиром на вештину употребљеног реторичког израза. Њена главна порука је да нам се Бог обратио преко свог Сина, Исуса.

Из перспективе Јевреја из првог века нове ере, Божја реч се дуго није чула. Последње откривење наведено у писаној Божјој речи дошло је преко пророка Малахије и кроз службу Јездре и Немеје четири века пре тога. Али сада, преко Исуса, Бог им се поново обратио.

Божје откривење преко Исуса, међутим, било је вишег ранга у односу на откривења која је Бог давао преко пророка, јер је Исус узвишенији пут откривења. Он је сам Бог, који је створио небо и земљу и управља свемиром. Павле никад није доводио у питање Христово божанство. По њему, то је све само не претпоставка.

Такође, за Павла је Стари завет био Божја Реч. Исти Бог који је говорио у прошлости наставља да говори и у садашњости. Стари завет је преносио истинско познање Божје воље.

Међутим, његово потпуније значење било је могуће схватити тек када је Син стигао на земљу. У Павловом уму, откривење Оца преко Сина пружило је кључ за разумевање праве ширине Старог завета, баш као што слика на кутији слагалице пружа кључ за проналажење првог места за сваки њен део. Тако је Исус на светлост дана изнео велики део Старог завета.

У међувремену, Исус је постао наш Представник и Спаситељ. Он је заузео наше место у борби и победио змију. Слично, у Јеврејима посланици Исус је за вернике „Зачетник“ или „Поглавар“ спасења, и „претеча – Првосвештеник“ (Јеврејима 2,10; Јеврејима 6,20). Он се бори за нас и представља нас. То такође значи да оно што је учинио за Исуса, нашег Представника, Отац жели да учини и за нас. Онај који је узвисио Исуса и поставио Га себи с десне стране, жели да и ми седимо са Исусом на Његовом престолу (Откривење 3,21). Порука коју нам Бог шаље преко Исуса не обухвата само оно што је Исус рекао, већ и оно што је Отац учинио с Њим и преко Њега, а све у нашу садашњу и вечну корист.

Размислите шта значи то што је Исус – Бог – дошао на ову земљу. Зашто би та истина требало да нам улије тако много наде?

ОН ЈЕ ОДСЈАЈ БОЖЈЕ СЛАВЕ

Прочитајте Јеврејима 1,2-4. Којим нас појединостима у вези са Исусом тај текст учи?

У овом одељку усредсредићемо се на део текста који гласи: „Који будући сјајност славе и обличје бића његова...“ (Јеврејима 1,3).

Прочитајте следеће текстове: 2. Мојсијева 24,16;17; Псалми 4,6; Псалми 36,9 и Псалми 89,15. Како нам ти текстови помажу да разумемо шта је Божја слава?

У Старом завету, Божја слава се односи на Његово видљиво присуство међу Његовим народом (2. Мојсијева 16,7; 2. Мојсијева 24,16.17; 3. Мојсијева 9,23; 4. Мојсијева 14,10). То присуство се често повезује са светлошћу или сјајем.

Свето писмо нас извештава да је Исус светлост која је дошла на овај свет да открије Божју славу (Јеврејима 1,3; Јован 1,6-9.14-18; 2. Коринћанима 4,6). Замислите, на пример, како је Исус изгледао приликом преображења. „И преобрази се пред њима, и засја се лице његово као сунце а хаљине његове постадоше бијеле као свјетлост“ (Матеј 17,2).

Баш као што се сунце не може опазити другачије осим на основу одсјаја његове светлости, тако се Бог спознаје преко Исуса. Из наше перспективе, то двоје је једно. Пошто је Божја слава сама по себи светлост, у бити и карактеру нема разлике између Бога и Исуса, као што нема разлике између светлости и њеног сјаја.

Јеврејима посланица такође каже да је Исус „обличје“ Очевог бића (Јеврејима 1,3). Поента те метафоре је да у бити – у суштини – постоји савршена подударност између Оца и Сина. Имајте на уму да људска бића носе Божји лик, али не и Његову суштину (1. Мојсијева 1,26). Син, међутим, дели исту суштину са Оцем. Није чудо што је Исус рекао: „Који видје мене, видје оца“ (Јован 14,9).

Зашто је тако сјајна вест то што нам Исус открива Очевог карактер и Његову славу? Шта нам Исус говори о томе какав је Отац?

КРОЗ КОЈЕГА ЈЕ СТВОРИО СВЕМИР

Јеврејима посланица потврђује да је Бог створио свет „посредством“ или „кроз“ Исуса, и да Исус одржава свет својом моћном речју.

Прочитајте следеће текстове: Исаија 44,24; Исаија 45,18 и Немаија 9,6. Будући да је у Старом завету Господ потврдио да је „сам“ створио свет и да је Он „једини Бог“, како можемо помирити те тврдње са новозаветним тврдњама о томе да је Бог створио универзум „кроз“ Исуса (Јеврејима 1,2,3)?

Неки мисле да је Исус био само средство помоћу којег је Бог стварао. То није могуће. Прво, за Павла, Исус је Господ који је створио свет. Он није био тек помагач. У стиху Јеврејима 1,10 читамо да је Исус Господ који је створио небо и земљу, а осим тога, Павле на Њега примењује и оно што се у тексту Псалми 102,25-27 говори о Господу (Јахвеу) као Створитељу. Друго, у тексту Јеврејима 2,10 се каже да је свемир створен „кроз“ или „посредством“ Оца. (Потпуно исти изрази који се примењују на Исуса у тексту Јеврејима 1,2.) Отац је стварао, и Исус је стварао (Јеврејима 1,2,10; Јеврејима 2,10). Између Оца и Сина постоји савршена усаглашеност у намери и деловању. То је део тајне Тројства. Исус је стварао и Бог је стварао, али постоји само један Створитељ, Бог – што наводи на закључак да је Исус Бог.

У међувремену, стих Јеврејима 4,13 указује на то да је Исус такође и Судија. Његов ауторитет да суди и влада произлази из чињенице да је Бог све створио и да Он одржава свемир (Исаија 44,24-28).

Текстови Јеврејима 1,3 и Колошанима 1,17 потврђују да Исус такође одржава свемир. То дело одржавања вероватно обухвата мисао о вођству или управљању. Грчка реч *пхерон* (одржавање, ношење) користи се да опише ветар који управља бродом (Дела апостолска 27,15,17) или Бога који води пророке (2. Петрова 1,21). Дакле, у једном веома реалном смислу, Исус нас није само створио, већ нас и одржава у животу. Сваки дах, сваки откуцај срца, сваки тренутак нашег постојања има своје исходиште у Њему, Исусу – темељу свега створеног.

Потражите текст Дела апостолска 17,28. Запитајте се шта нам он говори о Исусу и Његовој сили. А онда размислите шта значи то што је тај исти Исус умро на крсту због наших греха. Чему нас та истина учи у вези са карактером нашег Господа који је спреман на такво самоодрицање?

ДАНАС ТЕ РОДИХ

Текст Јеврејима 1,5 бележи следеће речи које је Отац упутио Исусу: „Син мој ти си, ја те данас родих.“ Шта значи то да је Исус „рођен“, и када се то догодило? Зар то не показује да је Бог на неки начин створио Исуса у прошлости, као што многи верују?

Прочитајте следеће текстове: Јеврејима 1,5; 2. Самуилова 7,12-14; Псалми 2,7 и Лука 1,31.32. Које обећање упућено Давиду је Павле применио на Исуса у Јеврејима посланици?

Исус је рођен у смислу да је био постављен или „усвојен“ од Бога *као обећани владар*, син Давидов. Појам божанског усвајања владара био је уобичајен у грчко-римском свету и на истоку. То је владару давало легитимитет и моћ над земљом.

Међутим, Бог је Давиду обећао да ће његов Син бити прави легитимни владар народа. Он ће Давидовог сина „усвојити“ као свог сопственог. Кроз тај процес, Цар из Давидове лозе постаће Божјиштићеник и Његов наследник. Завет је испуњен у Исусу као Давидовом Сину. Бог ће победити Његове непријатеље и дати Му народе у наслеђе (Псалми 89,27; Псалми 2,7.8).

Као што читамо у Римљанима 1,3.4 и тексту Дела 13,32.33, Исус је јавно проглашен за Божјег Сина. Исусово крштење и преображење били су тренуци када је Бог именовао и прогласио Исуса за свог Сина (Матеј 3,17; Матеј 17,5).

Ипак, према Новом завету, Исус је постао „Божји Син у сили“ када је васкрсао и сео с десне стране Богу. У том тренутку Бог је испунио своје обећање Давиду да ће његовог сина усвојити као свог сопственог, и да ће Његов престо над народима бити утврђен заувек (2. Самуилова 7,12-14).

Према томе, Цезар (симбол Рима) није био легитимни „Божји син“, владар народа. То је био Исус Христос. Исусово „рођење“ односило се на почетак Његове владавине над народима, а не на почетак Његовог постојања, јер је Исус постојао одувек. Није било времена у ком Исус није постојао, зато што је Он Бог.

Заправо, текст Јеврејима 7,3 наводи да Исус нема „ни почетка данима, ни свршетка животу“ (упоредити са Јеврејима 13,8) јер је Он вечан. Дакле, идеја о Исусу као Божјем „јединородном Сину“ не односи се на природу Христа као божанства, већ на Његову улогу у плану спасења. Својим теловљењем Христос је испунио сва заветна обећања.

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Дошавши на земљу као Божји Син, Исус је испунио неколико улога истовремено. На првом месту, као свети Божји Син, Исус је дошао да нам открије Оца. Својим поступцима и речима, Исус нам је показао какав је Отац заиста, и зашто Му можемо веровати и бити послушни.

Исус је такође дошао као најављени Давидов, Аврамов и Адамов син, преко кога је Бог обећао да ће победити непријатеља и завладати светом. Дакле, Исус је дошао да заузме Адамово место на челу човечанства, и испуни првобитну намеру коју је Бог имао за људе (1. Мојсијева 1,26-28; Псалми 8,3-8). Дошао је да буде праведни владар каквог је Бог одувек желео да овај свет има.

„Реч која је упућена Исусу на Јордану: 'Ово је Син мој љубазни који је по мојој вољи' обухвата цео људски род. Бог је проговорио Исусу као нашем Представнику. И поред свих наших грехова и слабости, нисмо одбачени као безвредни. Он 'нас облагодати (прихвати) у љубазноме' (Ефесцима 1,6). Слава која је почивала на Христу залога је Божје љубави према нама... Светлост која је са отворених капија падала на Спаситељеву главу, падаће и на нас, док се будемо молили за помоћ да одолимо искушењу. Глас који је говорио Исусу, каже свакој верној души: 'Ово је син мој љубазни који је по мојој вољи.'“ – Елен Г. Вајт, Чежња векова, стр. 113 (оригинал).

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Сазнали смо да нам боље разумевање Исусових речи и поступака помаже да боље разумемо и Бога Оца. На које начине би боље разумевање Исуса требало да обогати наш однос са Богом Оцем?
2. Сазнали смо да Бог жели да разговара с нама и да поступа према нама исто онако како је говорио са Исусом и поступао према Њему. Шта нам то говори о начину на који би ми требало да се односимо према другима?
3. Задржите се у мислима на значају Христовог вечног божанства. Шта се губи ако верујемо да је Исус био у неком тренутку, на неки начин, створено биће, попут нас, али је отишао на крст? Упоредите ту мисао са реалношћу да је Христос вечни Бог и да је Он лично отишао на крст. У чему је велика разлика између те две идеје?
4. Разговарајте у разреду о давању славе Богу. Прочитајте Откривење 14,7. У ком смислу је одавање славе Богу саставни део садашње истине и поруке три анђела?

ИСУС – НАШ ВЕРНИ БРАТ

Текстови за проучавање у току седмице: 3. Мојсијева 25,25-27; Јеврејима 2,14-16; Јеврејима 11,24-26; 1. Коринћанима 15,50; Јеврејима 5,8.9; Јеврејима 12,1-4.

Текст за памћење: „Будући пак да дјеца имају тијело и крв, тако и он узе дијел у томе, да смрћу сатре онога који има државу смрти, то јест ђавола“ (Јеврејима 2,14).

У првом поглављу Јеврејима посланице о Исусу се говори као о Божјем Сину, владару над анђелима, који је „сјајност славе и обличје бића његова“ (Јеврејима 1,3). У 2. поглављу, Исус је Син човечији, који је учињен мало мањим од анђела и који је усвојио људску природу са свим њеним слабостима, чак до смрти (Јеврејима 2,7).

У 1. поглављу Јеврејима посланице Бог каже о Исусу: „Син мој ти си“ (Јеврејима 1,5). У 2. поглављу, Исус говори о људској деци као о својој „браћи“ (Јеврејима 2,12).

У 1. поглављу, Отац проглашава Синољев божански суверенитет (Јеврејима 1,8-12). У 2. поглављу Син потврђује своју верност Оцу (Јеврејима 2,13).

У 1. поглављу, Исус је Господ, Створитељ, Одржаватељ и Суверен. У 2. поглављу, Исус је људски Првосвештеник, милостив и веран.

Укратко, опис Исуса као верног и милосрдног брата приказан је паралелно са описом Сина као крајње манифестације вечног Бога Створитеља (Јеврејима 1,1-4).

БРАТ КАО ИСКУПИТЕЉ

Прочитајте текст 3. Мојсијева 25,25-27.47-49. Ко је могао да искупи особу која је због сиромаштва изгубила своје имање или слободу?

Мојсијев закон је предвиђао да они који толико осиромаше да су принуђени да продају своју имовину – или чак себе саме – како би преживели, ту своју имовину или слободу могу да добију назад сваке педесете, јубиларне године. Јубиларна година била је „велика Субота“ током које су се дугови опраштали, имовина се враћала, а робови су проглашавани слободним.

Међутим, педесет година је дуг период за чекање. Зато је Мојсијев закон такође предвиђао да најближи сродник може да плати преостали део дуга и тако искупи свог рођака много раније.

Најближи рођак је такође био онај који је гарантовао правду у случају убиства. Он је био осветник крви који је требало да гони убицу свог ближњег и да га казни (4. Мојсијева 35,9-15).

Прочитајте Јеврејима 2,14-16. Како смо Исус и ми описани у том тексту?

Тај текст описује нас као робове ђавола, а Исуса као нашег Искупитеља. Кад је Адам згрешио, људска бића су пала под власт сотоне. Као резултат тога, ми немамо снаге да се одупремо греху (Римљанима 7,14-24). Што је још горе, наш преступ захтева смртну казну, коју не можемо другачије да платимо (Римљанима 6,23). Дакле, наша ситуација је наизглед безнадежна.

Међутим, Исус је усвојио нашу људску природу и постао тело и крв попут нас. Он је постао наш најближи рођак и искупио нас. Није се стидео да нас назове „браћом“ (Јеврејима 2,11).

Парадоксално, тиме што је узео нашу природу и искупио нас, Исус је открио и своју божанску природу. У Старом завету, прави искупитељ Израела, њихов најближи рођак, заправо је Јахве (на пример: Псалми 19,14; Исаија 41,14; Исаија 43,14; Исаија 44,22; Јеремија 31,11; Осија 13,14).

Како можете научити да дубље искусите ту реалност блискости са Христом? Зашто је то искуство толико важно за вашу веру?

НЕ СТИДИ СЕ ДА ИХ НАЗОВЕ БРАЋОМ

Према Јеврејима посланици, Исус се не стиди да нас назове својом браћом (Јеврејима 2,11). И поред тога што је једно са Богом, Исус нас је пригрлио као део своје породице. Та солидарност је у потпуној супротности са јавним срамоћењем које су читаоци Јеврејима посланице трпели у својим заједницама (Јеврејима 10,33).

Прочитајте Јеврејима 11,24-26. У ком смислу су Мојсијеве одлуке биле пример онога што је Исус учинио за нас?

Да ли сте икад размишљали шта је за Мојсија значило то што се звао „син кћери фараонове“? Он је био утицајан човек у најмоћнијем царству тог времена. Прошао је највишу цивилну и војну обуку и постао изузетна личност. Стефан каже да је Мојсије био „силан у ријечима и у дјелима“ (Дела апостолска 7,22). Елен Г. Вајт такође каже да је био „миљеник свих египатских чета“ и да је фараон „одлучио да свог усвојеног унука прогласи наследником престола“ (видети Стварање, патријарси и пророци, стр. 245 /оригинал/). Ипак, Мојсије је напустио све те привилегије и одлучио да се поистовети са Израелцима, народом робова без образовања и моћи.

Прочитајте следеће текстове: Матеј 10,32.33; 2. Тимотију 1,8.12 и Јеврејима 13,12-15. Шта Бог тражи од нас?

То је био део проблема међу првим читаоцима Јеврејима посланице. Пошто су претрпели прогон и одбацавање, многи од њих су почели да се стиде Исуса. Неки су били у опасности да својим поступцима „распињу и руже“ Исуса уместо да Га прослављају (Јеврејима 6,6). Зато Павле непрестано позива своје слушаоце да се „тврдо држе“ „признања“ своје вере (Јеврејима 4,14; Јеврејима 10,23).

Бог жели да Исуса признамо за свог Бога и брата. Као Искупитељ, Исус је отплатио наш дуг. Као брат, показао нам је на који начин треба да живимо да бисмо били „једнаки обличју Сина његова, да био он био прворођени међу многим браћом“ (Римљанима 8,29).

Размислите на тренутак о одлуци коју је Исус морао да донесе да би нас пригрлио као „браћу и сестре“. Зашто се оним што је учинио Исус понизио много више него Мојсије, и чему нас то учи у вези са Божјом љубављу према нама?

ТЕЛО И КРВ ПОПУТ НАС

Јеврејима посланица тврди да је Исус преузео нашу људску природу како би могао да нас представља и да умре за нас (Јеврејима 2,9.14-16; Јеврејима 10,5-10). То је темељ плана спасења и наша једина нада за вечни живот.

Прочитајте следеће текстове: Матеј 16,17; Галатима 1,16; 1. Коринћанима 15,50 и Ефесцима 6,12. Са којим недостацима људске природе ти текстови повезују израз „тело и крв“?

Израз „тело и крв“ наглашава крхкост људске природе, њену слабост (Ефесцима 6,12), неспособност разумевања (Матеј 16,17; Галатима 1,16) и подложност смрти (1. Коринћанима 15,50). Јеврејима посланица наводи да је Исус био попут своје браће „у свему“ (Јеврејима 2,17). Тај израз подразумева да је Он у потпуности постао човек. Исус није једноставно „изгледао“ или „деловао“ као човек. Он је стварно био човек – одиста један од нас.

Међутим, Јеврејима посланица такође наводи да се Исус разликовао од нас у *погледу греха*. Прво, Исус није починио никакав грех (Јеврејима 4,15). Друго, Исус је и у својој људској природи био „свет, безазлен, чист, одвојен од грешника“ (Јеврејима 7,26). Ми смо сви згрешили и сви имамо склоности ка злу. Наше робовање греху зачиње се дубоко унутар нашег бића. Човек је „тјелесан, продан под гријех“ (Римљанима 7,14; видети такође Римљанима 7,15-20). Понос и друге грешне побуде често кваре чак и наша најбоља дела. Исусова природа, међутим, није била искварена грехом. Тако је морало да буде. Јер, да је Исус био, попут нас, „тјелесан, продан под гријех“, и Њему би требао Спаситељ. Али, уместо тога, Исус је дошао као Спаситељ и принео себе „без кривице“ Богу као жртву за нас (Јеврејима 7,26-28; Јеврејима 9,14).

Затим је срушио моћ ђавола умирући као безгрешна жртва за наше грехе, чиме нам је омогућио опрштење и помирење са Богом (Јеврејима 2,14-17). Исус је такође сломио и моћ греха тако што нам је дао силу да живимо праведним животом, испуњавајући новозаветно обећање да ће написати закон на нашем срцу (Јеврејима 8,10). Дакле, Исус је победио непријатеља и успешно нас ослободио, тако да сада можемо да „служимо Богу“ (Јеврејима 9,14). А до потпуног уништења сотоне доћи ће на коначном суду (Откривење 20,1-3.10).

Зашто се тако много нас, и поред тога што имамо обећање о победи кроз Исуса, још увек бори са грехом? У чему грешимо, и што је још важније, како можемо почети да живимо у складу са високим звањем које имамо у Христу?

УСАВРШЕН КРОЗ СТРАДАЊЕ

Прочитајте Јеврејима 2,10.17.18 и Јеврејима 5,8.9. Каква је била сврха страдања у Исусовом животу?

Апостол Павле каже да је Бог Исуса учинио „савршеним кроз страдање“. То је неочекиван израз. Јер, за Исуса је речено да је „сјајност славе и обличје бића“ Божјега (Јеврејима 1,3), да је безгрешан, безазлен, неокаљан и свет (Јеврејима 4,15; Јеврејима 7,26-28; Јеврејима 9,14; Јеврејима 10,5-10). Исус није морао да превазилази било какву моралну или етичку несавршеност. Он је био савршен и у моралном и етичком смислу.

Па ипак, Јеврејима посланица наводи да је Исус прошао кроз процес „усавршавања“, што Му је омогућило да нас спасе. Исус је био усавршен у смислу да се оспособио да буде наш Спаситељ.

- 1 Исус је био „усавршен“ кроз патње како би постао Поглавар нашег спасења (Јеврејима 2,10). Он је морао да умре као жртва на крсту, како би Отац имао законско право да нас спасе. Исус је био савршен жртвени принос – једини такав. Као Бог, Исус је могао да нам суди, али, захваљујући својој жртви, Он такође може и да нас спасе.
2. Исус се кроз патњу научио послушности (Јеврејима 5,8). Послушност је била неопходна из два разлога. Прво, послушност је Његову жртву учинила прихватљивом (Јеврејима 9,14; Јеврејима 10,5-10). Друго, страдање Му је омогућило да постане наш пример (Јеврејима 5,9). Исус се „научио“ послушности јер је никада раније није искусио. Ко ме је Он, као Бог, морао да буде послушан? Њега су слушали као вечног Сина, који је једно с Богом и Владар свемира. Према томе, Исус није напредовао од непослушности до послушности, већ од суверенитета и владавине до покорности и послушности. Узвишени Божији Син постао је послушни Син човечији.
3. То што је трпео искушења и побеђивао их, оспособило је Исуса да буде милосрдни и верни Првосвештеник (Јеврејима 2,17.18). Међутим, страдање није Исуса учинило милосрднијим. Напротив, Он је, на првом месту, због свог милосрђа добровољно пристао да умре на крсту како би нас спасао (Јеврејима 10,5-10; упоредити са Римљанима 5,7.8). Ипак, кроз патње је стварност Исусове братске љубави у правом смислу изражена и откривена. **Ако је безгрешни Исус страдао, сигурно је да ћемо и ми, као грешници, страдавати. Како можемо научити да подносимо животне трагедије, док истовремено налазимо наду и сигурност у Господу, који нам је своју љубав открио тако силно и на тако много начина?**

БРАТ КАО УЗОР

Још један разлог што је Исус усвојио нашу људску природу и живео међу нама је да би могао да нам буде узор, једини који је био у стању да нам примером покаже какав је начин живота исправан пред Богом.

Прочитајте Јеврејима 12,1-4. Како би, према апостолу Павлу, требало да трчимо трку хришћанског живота?

У овом тексту Исус се налази на врху дугачког низа личности које апостол наводи као узор вере. Исус се ту назива „начелником“ и „усавршитељем“ наше вере. Грчка реч *архегос* („оснивач“) такође се може превести и као „пионир“. Исус је пионир – предводник трке у смислу да Он трчи испред верника. У ствари, у Јеврејима 6,20 Исус је назван нашим „претечом“ или „поглаваром“. Реч „усавршитељ“ упућује на мисао да је Исус веру у Бога показао у најчистијем могућем облику. Тај текст учи да је Исус први који је успешно трчао нашу трку, али и да је Он тај који је усавршио вештину живљења од вере.

Текст Јеврејима 2,13 гласи: „И опет: ја ћу се у њега уздати. И опет: ево ја и дјеца моја коју ми је дао Бог.“ Исус ту тврди да ће се Он поуздати у Бога. Тај навод је алузија на текст Исаија 8,17.18.

Исаија је те речи изговорио суочен са страшном претњом од инвазије Северног Израела и Сирије (Исаија 7,1.2). Проркова вера била је у приметној супротности са недостатком вере цара Ахаза (2. О царевима 16,5-18). Бог је подстицао Ахаза да се поузда у Њега и да затражи знак да ће га Он избавити (Исаија 7,1-11). Као Давидовом сину, Бог је већ обећао Ахазу да ће га заштитити попут властитог сина. А сада му је милостиво нудио да то обећање потврди знаком. Ахаз је, међутим, одбио да затражи знак и уместо тога је послао гласнике код асирског цара Телгат-Фелнасара, рекавши: „Ја сам твој поданик и син“ (2. О царевима 16,7, НСП). Како је то тужно! Ахаз је више волео да буде „син“ Телгат-Фелнасара него Божји син.

Исус се, међутим, поуздао у Бога и обећање да ће Му Он положити непријатеље под ноге (Јеврејима 1,13; Јеврејима 10,12.13). Бог је и нама дао исто обећање, и требало би да Му верујемо, баш као Исус (Римљанима 16,20).

Како можемо научити да се уздамо у Бога, али тако што ћемо свакодневно доносити одлуке које потврђују то поуздање? Који је следећи важан избор који треба да направите и како можете бити сигурни да он открива ваше поверење у Бога?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Текст Јеврејима 2,13 садржи речи које Исус упућује Оцу говорећи о својој браћи: „Ево ја и дјеца моја коју ми је дао Бог“ (Јеврејима 2,13). Патрик Греј сугерише да је Исус ту описан као чувар своје браће. У оквиру римског права било је предвиђено да након очеве смрти „учитељ, често старији брат, постаје одговоран за бригу о малолетној деци и њиховом наслеђу све до њиховог пунолетства, чиме је наглашена природна дужност старијег брата да преузме бригу о својој млађој браћи и сестрама.“ – Godly Fear: The Epistle to the Hebrews and Greco-Roman Critiques of Superstition [Atlanta: Society of Biblical Literature, 2003], p. 126. То објашњава зашто нас Јеврејима посланица назива Исусовом браћом и сестрама, као и Његовом децом. Као наш старији Брат, Исус је истовремено и наш учитељ, старатељ и заштитник.

„Христос је дошао на земљу, узео људску природу и постао човек представник, да би у сукобу са сотоном показао да човек, такав каквог га је Бог створио, када је повезан са Оцем и Сином, може послушати сваки божански захтев.“ – Ellen G. White, Selected Messages, book 1, p. 253.

„У своме животу и поукама, Христос је дао савршен пример несебичне службе која има своје порекло у Богу. Бог не живи за себе. Стварањем света и одржавањем онога што је створио, Он непрекидно служи другима. 'Он заповеда своме Сунцу, те обасјава и зле и добре и даје дажд праведнима и неправеднима.' (Матеј 5,45) Бог је овај идеал служења поверио своме Сину. Исусу је било дато да стоји на челу људског рода, да би својим примером могао да поучи шта значи служити.“ – Елен Г. Вајт, Чежња векова, стр. 649 (оригинал).

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Јеврејима посланица говори о томе да нам је Исус постао брат како би нас спасао. Размислите шта то значи у смислу онога што је Бог учинио да би нас спасао. Зашто би, дакле, окретање леђа тој невероватној истини била тако трагична грешка?
2. Зашто је за нас важно то што Исус није по рођењу „продан под гријех“ као што смо ми (Римљанима 7,14)? Размислите о Мојсију и о томе зашто је за Израелце било важно то што он није био роб попут њих. Како нам прича о Мојсију, у малом, помаже да разумемо шта је Исус учинио за нас?
3. Задржите се више на размишљању о улози патње у нашем животу. Зашто не бисмо смели да помислимо како је патња сама по себи добра, и поред тога што из ње понекад може произаћи нешто добро?

ИСУС – ОНАЈ КОЈИ ДАЈЕ СПОКОЈ

Текстови за проучавање у току седмице: 1. Мојсијева 15,13-21; Јеврејима 3,12-19; Јеврејима 4,6-11; Јеврејима 4,1.3.5.10; 5. Мојсијева 5,12-15; Јеврејима 4,8-11.

Текст за памћење: „Даклем је остављено још почивање народу Божијему“ (Јеврејима 4,9).

Прво и друго поглавље Јеврејима посланице усредсређују се на устолочење Исуса као владара и ослободиоца Божјег народа. Треће и четврто поглавље представљају Га као онога који ће нам пружити спокој. Такав развој наратива има смисла кад се сетимо да је завет са Давидом предвиђао да ће Бог обећаном цару и његовом народу дати „смирење“ – одмор од њихових непријатеља (2. Самуилова 7,10.11). Тај одмор је могућ сада кад Исус седи с десне стране Богу.

Јеврејима посланица описује тај одмор као спокој који припада Богу али и као суботно почивање (Јеврејима 4, 1-11). Бог је тај спокој, који је припадао Њему, пружио Адаму и Еви. Прва Субота била је доживљај савршенства са Оним ко је то савршенство омогућио. Бог обећава и суботни одмор јер истинско светковање Суботе утеловљује обећање да ће Бог то савршенство и обновити.

Кад светкујемо Суботу, ми се *сећамо* како се Бог савршено постарао за наше потребе приликом стварања овог света и његовог откупљења на крсту. Међутим, истинско светковање Суботе, осим што нас, као прво и најважније, упућује на траг на Стварање, нуди, у овом несавршеном свету, *предукус* будућности коју је Бог обећао.

ЗЕМЉА КАО МЕСТО ОДМОРА

Прочитајте текст 1. Мојсијева 15,13-21. Шта је Бог обећао Авраму?

Кад је избавио Израел из ропства у Египту, Божја намера била је да их доведе у земљу Ханан, где ће бити слободни, да Му служе и живе у послушности Њему (2. Мојсијева 33,14; Исус Навин 1,13), што је укључивало и суботни одмор који је фараон забрањивао. Хананска земља била је наследство обећано њиховом оцу Авраму, зато што је послушао Божји глас и напустио своју постојбину како би отишао у Обећану земљу (1. Мојсијева 11, 31-12,4).

Божји циљ том приликом није био да они једноставно запоседну одређену земљу. Бог их је заправо доводио к себи (2. Мојсијева 19,4). Желео је да они живе у земљи у којој ће моћи да уживају у присном односу с Њим, без икаквих сметњи, а такође и да сведоче свету о томе ко је прави Бог, и шта је Он пружио свом народу. Попут Суботе стварања, земља Ханан била је само оквир који је народу омогућио близак однос са њиховим Искупитељем и уживање у Његовој доброту.

У тексту 5. Мојсијева 12,1-14, Господ каже народу да ће прави одмор наћи не онда кад уђу у земљу, већ кад је очисте од идолопоклонства. Након тога, Бог ће њима, Изабранима, показати место на ком ће боравити међу њима.

Прочитајте текстове 2. Мојсијева 20,8-11 и 5. Мојсијева 5,12-15. Која два догађаја суботни одмор обележава и на који начин су они повезани?

Бог је Суботу стварања повезао са ослобођењем из Египта. Наложује Израелу да светкује Суботу као спомен на стварање и избављење из Египта. Тако су стварање и спасење садржани у заповести о Суботи. Као што нисмо сами себе створили, тако не можемо сами себе ни да спасемо. То је дело које само Бог може да изврши, а ми одмарањем признајемо да зависимо од Њега не само за своје постојање, већ и за спасење. Држање Суботе је моћан израз спасења вером.

Како би светковање Суботе могло да нам помогне да постанемо свесни своје потпуне зависности од Бога, не само у погледу нашег постојања, већ и спасења?

ЗБОГ НЕВЕРОВАЊА

Прочитајте Јеврејима 3,12-19. Зашто Израел није могао да уђе у обећани спокој?

Жалосно је што они који су били избављени из Египта нису успели да уђу у спокој који им је Бог обећао. Кад су стигли у Кадис-Варнију, на самој граници Обећане земље, Израелцима је недостајало вере која им је била потребна. Тринаесто и четрнаесто поглавље 4. Мојсијеве говоре о томе како су уходе донеле народу Израела „зао глас о земљи коју уходише“ (4. Мојсијева 13,33). Они су, додуше, потврдили да је земља добра, али су упозорили и на то да су становници јаки, да су им градови утврђени, и да неће бити у стању да их освоје.

Халев и Исус Навин су се сложили с тим да је земља добра, а нису ни оспоравали чињеницу да су тамошњи људи јаки и да су им градови утврђени. Али су напомињали и то да је Бог са њима и да ће их Он увести у ту земљу (4. Мојсијева 14,7-9). Па ипак, људи који су посматрали како је Бог уништио Египат са десет зала (2. Мојсијева 7-12), како је затро фараонову војску у Црвеном мору (2. Мојсијева 14), како им је обезбеђивао хлеб са неба (2. Мојсијева 16) и воду из стене (2. Мојсијева 17), и откривао своје стално присуство у виду облака који их је предводио (2. Мојсијева 40,36-38) – ти исти људи су сада пропустили да се поуздају у Њега. Трагичном иронијом, генерација која је видела тако моћне приказе Божје силе постала је симбол неверовања (Немија 9,15-17; Псалми 106,24-26; 1. Коринћанима 10, 5-10).

Бог својој деци обећава дарове који су ван људског домаћаја. То и јесте разлог што су они засновани на благодати и доступни само кроз веру. А у вези са обећањем које је Израел примио, стих Јеврејима 4,2 објашњава да им „не поможе ријеч коју чуше, јер не вјероваше они који чуше“.

Израел је путовао до граница обећане земље као народ. Међутим, када су се суочили са супротстављеним извештајима, људи су се поистоветили са онима којима је недостајало вере. Вера је заразна, као и њен недостатак. Зато Јеврејима посланица опомиње своје читаоце да „утјешавају“ једни друге (Јеврејима 3,13), да се међусобно подстичу „на љубав и добра дјела“ (Јеврејима 10,24), и воде рачуна о томе „да ко не остане без благодати Божије“ (Јеврејима 12,15).

На које начине можете допринети изградњи вере осталих верника? Како се можете утврдити у томе да никад не говорите и не чините нешто што би могло ослабити веру других?

ДАНАС, АКО ГЛАС ЊЕГОВ ЧУЈЕТЕ...

Прочитајте текст Јеврејима 4,4-8. Које је значење улажења у спокој „данас“, и у каквој је то вези са светковањем Суботе?

Неверовање је спречило пустињску генерацију да доживи одмор који је Бог обећао, али Он је наставио да опомиње свој народ да не отврдне срцем и да уђе у Његов спокој. Павле више пута понавља да је Божје обећање „остављено“ (Јеврејима 4,1.6.9). Он користи грчке глаголе *каталеипо* и *аполеипо*, наглашавајући да обећање о уласку у Његов (Божји) спокој и даље важи. Чињеница да се позив за улазак у тај спокој поновио у Давидово време (Јеврејима 4,6.7, са освртом на Псалми 95) подразумева да обећање још увек није у потпуности испуњено и да се још увек можемо позивати на њега. Заправо, Павле сугерише да нам је доживљај истинског суботног почивања омогућен још од времена Стварања (Јеврејима 4,3.4).

Бог и нас „данас“ позива да уђемо у Његов спокој. „Данас“ је кључни појам у целом Светом писму. Приликом обнављања завета Израела са Богом на границама Обећане земље, Мојсије је посебно нагласио важност појма „данас“ (5. Мојсијева 5,3; упоредити са текстовима: 5. Мојсијева 4,8; 5. Мојсијева 6,6, итд.). Био је то тренутак за размишљање како би спознали Божју верност (5. Мојсијева 11,2-7), и тренутак за доношење одлуке да Му буду послушни (5. Мојсијева 5,1-3). Слично томе, Исус Навин упућује позив народу свог времена: „Изаберите себи данас коме ћете служити“ (Исус Навин 24,15).

На исти начин, „данас“ је и за нас време одлуке, време могућности, али и опасности, као што је то одувек било за Божји народ (видети 2. Коринћанима 6,2). Израз „данас“ се пет пута појављује у 3. и 4. поглављу Јеврејима посланице. Њиме се наглашава колико је важно послушати Божји глас (Јеврејима 3,7.15; 4,7), јер пропуштање да слушамо Бога и верујемо Његовој речи доводи до непокорности и отврдућа срца. То може чак и да одложи наш улазак у небески Ханан, баш као што је пустињску генерацију спречило да уђе у овоземаљски.

Али Исус је победио наше непријатеље (Јеврејима 2,14-16) и успоставио нови завет (Јеврејима 8-10), тако да можемо „слободно“ да ступимо у Божје присуство (Јеврејима 4,14-16). Дакле, позив који нам је упућен „данас“ представља позив на признање чињенице да нам је Бог веран и да нам је пружио све разлоге да Његову понуду прихватимо одмах, без одлагања.

Које духовне одлуке морате донети „данас“, уместо да их одлажете за неко друго време? Која сте искуства имали у прошлости у вези са одлагањем нечега за шта сте знали да је Бог хтео да учините одмах?

УЛАЖЕЊЕ У ЊЕГОВ СПОКОЈ

Прочитајте Јеврејима 3,11 и Јеврејима 4,1.3.5.10. Како Бог описује одмор у који нас позива да уђемо?

И заповест о Суботи у тексту 2. Мојсијева 20,8-11 и њено понављање од стране Мојсија у тексту 5. Мојсијева 5,12-15 позивају нас да се сећамо шта је Бог учинио за нас. Као што смо видели, оно што је Бог написао на каменим плочама упућује нас на довршење Његовог дела Стварања (2. Мојсијева 31,18; 34,28). У 5. Мојсијевој Израелу је наложено да држи Суботу имајући у виду Божје довршено дело избављења из египатског ропства. Излазак из Египта упућивао је унапред на дело избављења од греха које је Христос остварио на крсту кад је рекао: „Сврши се!“ (Јован 19,30). Тако је Субота двоструко благословена, и заправо је посебно значајна за хришћане.

Прочитајте Јеврејима 4,9-11.16. Шта смо ми позвани да чинимо?

Суботни одмор слави чињеницу да је Бог довршио своје дело стварања (1. Мојсијева 2,1-3; 2. Мојсијева 20,8-11) или искупљења (5. Мојсијева 5,12-15). Слично томе, Исусовим устоличењем у небеском храму прослављено је то што је Он довршио приношење савршене жртве за наше спасење (Јеврејима 10,12-14).

Запазите, Бог се одморио тек када је обезбедио наше благостање. Приликом Стварања, Бог је починуо када је довршио стварање света. Касније, Бог је почивао у храму, али тек након што је освајање земље коју је обећао Авраму било довршено Давидовим победама, а Израел живео „без страха“ (1. О царевима 4,21-25; упореди са текстовима: 2. Мојсијева 15,18-21; 5. Мојсијева 11,24; 2. Самуилова 8,1-14). Бог је себи сазидео кућу тек након што су цар и народ имали куће за себе.

Како можемо већ сада ући у Његов починак? Односно, како можемо вером почивати у сигурности спасења коју имамо у Христу, а не у себи самима?

ПРЕДУКУС НОВОГ СТВАРАЊА

Упоредите следеће текстове: 2. Мојсијева 20,8-11; 5. Мојсијева 5,12-15 и Јеврејима 4,8-11. Које разлике запажете у њима у погледу значења суботног одмора?

Као што смо већ видели, ови текстови у 2. Мојсијевој и 5. Мојсијевој позивају нас да се осврнемо на прошлост. Подстичу нас да се одмарамо Суботом како бисмо прослављали Божја достигнућа остварена приликом стварања и искупљења. Међутим, текст Јеврејима 4,9-11 нас упућује на будућност. Говори нам да је Бог припремио суботни одмор који је у будућности. Предлаже нову димензију светковања Суботе. Суботни одмор није само подсећање на Божје победе у прошлости, већ и прослављање Божјих обећања за будућност.

Та будућа димензија светковања Суботе одувек је била присутна, али је често занемаривана. Након пада, она је подразумевала обећање да ће Бог једног дана, преко Месије, вратити створеном свету његову првобитну славу. Бог нам је заповедио да Његово дело спасења слаavimo држањем Суботе, јер Субота упућује на врхунац спасења који се огледа у новом стварању. Светковање Суботе је ишчекивање неба у овом несавршеном свету.

У јеврејској традицији, то је одувек било јасно. „Живот Адама и Еве“, старозаветни псеудоепиграф, дело настало између 100. године пре н.е. и 200. н. е., на 18. стр. наводи: „Седми дан је знак васкрсења, одмор долазећег доба“ („Life of Adam and Eve“, The Old Testament Pseudepigrapha, by James H. Charlesworth, p. 18). Други древни јеврејски извор наводи: „Долазеће доба је ’дан који у потпуности представља суботни починак за вечност‘ – Jacob Neusner, *The Mishnah, a New Translation* (New Haven: Yale University Press, 1988), p. 873. У делу рабина Акиве, према једном каснијем извору, наводи се следеће: „Израел је рекао пред Светим и Благословеним: ’Господару света, ако поштујемо заповести, какву ћемо награду примити?’ Одговорио им је: ’Будући свет.’ Тада су Му рекли: ’Покажи нам како ће он изгледати.’ И показао им је Суботу.“ – Theodore Friedman, „The Sabbath Anticipation of Redemption,“ *Judaism: A Quarterly Journal*, vol. 16, pp. 443, 444.

Субота је време за славље, радост и захвалност. Када светкујемо Суботу, показујемо да верујемо у Божја обећања, да прихватамо Његов благодатни дар. Субота је оличење живе, активне вере. А што се дела тиче, светковање Суботе је вероватно најпотпунији израз нашег уверења да смо спасени благодаћу кроз веру у Њега.

Како можете научити да светкујете Суботу на начин који заиста одражава наше поимање спасења вером мимо дела закона? Како то да одмарање суботом представља израз спасења благодаћу?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Веома је значајно то што Павле у Јеврејима посланици користи суботни одмор, а не недељу, као симбол спасења благодаћу коју нам Бог нуди. Помињање суботног одмора на тај начин подразумева да су верници неговали и поштовали Суботу. Међутим, од другог века наше ере налазимо доказе о кључној промени унутар цркве. На светковање Суботе није се више гледало као на симбол спасења, већ као на симбол оданости јудаизму и старом завету, што је требало избегавати. Држање суботе почело је да се изједначаје са „јудеизирањем“. На пример, Игнације Антиохијски (око 110. године) је приметио: „Они који су живели по старом поретку нашли су нову наду. Они више не светкују Суботу него дан Господњи – дан када је наш живот васкрсао са Христом. – Jacques B. Doukhan, *Israel and the Church: Two Voices for the Same God*, p. 42. Слично томе, Маркион је својим следбеницима наложио да суботом посте, као знак одбацивања Јевреја и њиховог Бога, а Викторин није хтео да изгледа као да он „поштује јеврејску Суботу“ (Видети: *Israel and the Church*, pp. 41–45). То што је на светковање Суботе престало да се гледа као на симбол спасења благодаћу, довело је до замирања тог обичаја у хришћанској цркви.

„Субота је знак Христове моћи да нас учини светима. И она је дата свима које Христос посвећује. Као знак Његове посвећујуће силе, Субота је дата свима који кроз Христа постају део Божјег Израела...

Субота их упућује на дела стварања као на доказ Његове силне моћи искупљења. Мада призива у сећање изгубљени едемски мир, она говори о миру обновљеном преко Спаситеља. И свако дело у природи понавља Његов позив: ’Ходите к мени сви који сте уморни и наговарени, и ја ћу вас одморити’ (Матеј 11,28).“ – Елен Г. Вајт, *Чезња векова*, стр. 288, 289 (оригинал).

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Какав однос постоји између светковања Суботе и оправдања вером?
2. Каква је разлика између правог и легалистичког светковања Суботе? Како можемо не само знати, већ и искусити ту разлику у сопственом светковању Суботе?

ИСУС – ВЕРНИ СВЕШТЕНИК

Текстови за проучавање у току седмице: Јеврејима 5,1-10; 1. Мојсијева 14,18-20; 1. Петрова 2,9; Јеврејима 7,1-3; Јеврејима 7,11-16.22.26.

Текст за памћење: „Јер такав нама требаше поглавар свештенички: свет, безазлен, чист, одвојен од грјешника, и који је био више небеса“ (Јеврејима 7,26).

Јаз који је постојао између Бога и нас био је изазван грехом. Био је то сложен проблем јер је грех подразумевао и исквареност наше природе. Бог је свет и грех не може да постоји у Његовој присутности, тако да нас је властита искварена природа одвојила од Бога, баш као што се два магнета, кад су погрешно оријентисана, одбијају. Осим тога, искварена људска природа онемогућила нам је да поштујемо Божји закон. Грех такође повлачи за собом и неразумевање. Људска бића су изгубила из вида Божју љубав и милост, и почела да гледају на Њега као на гневног и захтевног.

Ове седмице проучаваћемо нешто невероватно што су Отац и Син учинили како би премостили тај јаз. Текст Јеврејима 5-7 пружа темељан преглед Исусове свештеничке улоге. Аутор анализира њено порекло и сврху (Јеврејима 5,1-10), а затим подстиче читаоце да је не занемарују (Јеврејима 5,11-6,8), већ да се чврсто држе наде коју им она пружа (Јеврејима 6,9-20). Он такође објашњава обележја Његове свештеничке службе (Јеврејима 7,1-10), и импликације које она има на Божји однос према верницима (Јеврејима 7,11-28). Ове седмице посебно ћемо се усредсредити на текстове Јеврејима 5,1-10 и Јеврејима 7,1-28.

СВЕШТЕНИК У КОРИСТ ЉУДСКИХ БИЋА

Прочитајте Јеврејима 5,1-10. Која је улога свештенства и како, према том тексту, Исус испуњава ту улогу?

Основна сврха левитског свештенства била је посредовање између грешних људи и Бога. Свештенике је Бог постављао да би служили у корист људи. Зато је требало да они буду милостиви и пуни разумевања за људске слабости.

У Јеврејима 5,5-10, Павле показује да Исус савшено испуњава ту улогу: Бог Га је поставио (Јеврејима 5,5,6), а осим тога, Исус нас разуме, јер је и Он пострадао (Јеврејима 5,7,8).

Међутим, има и неких важних разлика. Исус није био изабран између људи (Јеврејима 5,1), већ је Он сам усвојио људску природу да би, између осталог, служио као свештеник у нашу корист. Исус није приносио жртве за своје грехе (Јеврејима 5,3) већ само за наше, јер је Он био безгрешан (Јеврејима 4,15; Јеврејима 7,26-28).

Јеврејима посланица наводи да се Исус молио „Ономе који га може спасити од смрти, и би утјешен“ (Јеврејима 5,7). Ту је реч о другој смрти, од које је Бог спасао Исуса када Га је васкрсао (Јеврејима 13,20). Јеврејима посланица такође каже да се Исус „од онога што пострада научи... послушању“ (Јеврејима 5,8). Послушност је била нешто ново за Исуса, не зато што је био непослушан, већ зато што је Он Бог. Као суверени владар свемира, Исус није био послушан никоме. Уместо тога, сви су били послушни Њему.

Исусове патње и смрт на крсту представљају кључни део Његове свештеничке службе. Патње нису усавриле Исуса у смислу да је Он због тога напредовао у моралном или етичком смислу. Патње Га нису учиниле милостивим. Напротив, Исус је дошао на земљу зато што је одувек био милостив, због чега се и сажалио на нас (Јеврејима 2,17). Оно на шта се мисли у Јеврејима посланици јесте да су реалност Исусове братске љубави, аутентичност Његове људске природе и дубина Његовог потчињавања Оцу као представника људског рода, истински изражене и откривене управо кроз патње. Он се „усавршио“ у смислу да су Га Његове патње квалификовале да буде наш Првосвештеник. Јер, Његов живот савршене послушности и Његова смрт на крсту су управо оно у чему се састојала жртва коју је Исус принео Оцу као наш свештеник.

Међутим, текст 1. Петрова 2,9 каже да смо ми „царско свештенство“. Шта нам, дакле, Исусов живот говори о односу који би требало да имамо према другим људима, јер и ми имамо ту свету улогу?

ПО МЕЛХИСЕДЕКОВОМ РЕДУ

Прочитајте текстове 1. Мојсијева 14,18-20 и Јеврејима 7,1-3. Ко је био Мелхиседек и у ком смислу је он био предслика Исуса?

Мелхиседек је био и цар и свештеник. Он је био виши по рангу од Аврама, будући да му је Аврам дао десетак. Слично томе, и Исус је цар и свештеник (Јеврејима 1,3). Међутим, за разлику од Мелхиседека, Исус је био безгрешан (Јеврејима 7,26-28).

Текст Јеврејима 7,15 објашњава да је Исус био свештеник „по сличности са Мелхиседеком“. То је значење раније поменутог израза „по реду Мелхиседекову“ (Јеврејима 5,6). Исус није био Мелхиседеков наследник, већ је Његово свештенство било слично Мелхиседековом.

На пример, Павле каже да је Мелхиседек био без оца, мајке, родослова, рођења и смрти. Неки су предлагали да је Мелхиседек био Исусова инкарнација у Аврамово време. Али та мисао се не уклапа у аргументе изнете у Јеврејима посланици. Мелхиседек је „испоређен“ са Исусом, што подразумева да се он ипак разликовао од Исуса (Јеврејима 7,3).

Такође се предлагало да је Мелхиседек био небеско биће, али то би срушило тврдње Јеврејима посланице. Ако би Мелхиседек био без оца, мајке, почетка и краја, он би био Бог лично. То представља проблем. Мелхиседеково небеско, у потпуности божанско свештенство претходило би Исусовој служби. Да је то био случај, као што Јеврејима посланица каже, „каква је још потреба била говорити да ће други свештеник постати“ (Јеврејима 7,11)?

Уместо тога, Јеврејима посланица користи ћутање Светог писма у вези са Мелхиседековим рођењем, смрћу и родословом, да би успоставила *типологију*, симбол Исусове свештеничке службе (1. Мојсијева 14,18-20), и открила да је сам Исус вечан. Укратко, Мелхиседек је био хананејски цар-свештеник који је послужио као тип Христа.

„Христос је био тај који је говорио преко Мелхиседека, свештеника Свевишњег Бога. Мелхиседек није био Христос, али је био Божји глас на овом свету, представник Оца. Христос је говорио свим генерацијама у прошлости. Он је водио свој народ и био је светлост света.“ – Ellen G. White, Selected Messages, book 1, p. 409.

Шта можемо на основу овог откривења о Мелхиседеку научити о томе како Бог ради међу онима којима људски мисионари никад нису проповедали?

САВРШЕНИ СВЕШТЕНИК

„Ако је, дакле, савршенство постало кроз левитско свештенство, јер је народ под њим закон примио, каква је још потреба била говорити да ће други свештеник постати по реду Мелхиседекову, а не по реду Аронову?“ (Јеврејима 7,11).

Свештеници су посредници између Бога и људских бића. Јеврејима посланица, међутим, указује да левитски свештеници нису могли пружити потпун, сигуран приступ Богу, јер нису могли да понуде *савршенство* (Јеврејима 7,11.18.19). Уосталом, ни они сами нису били савршени, па како би онда могли пренети савршенство другима?

Исто тако, ни животињске жртве нису могле да очисте савест грешника. Њихова сврха била је да укажу на Исусову службу и Његову жртву, која ће једина омогућити истинско чишћење од греха (Јеврејима 9,14; Јеврејима 10,1-3.10-14). Улога левитских свештеника и њихових жртава била је привремена и сликовита. Бог је хтео да кроз њихову службу води људе ка вери у будућу службу, коју ће обављати Исус, „Јагње Божије које узме на се гријехе свијета!“ (Јован 1,29).

Прочитајте Јеврејима 7,11-16. Зашто се јавила потреба за променом закона?

Текст Јеврејима 7,12 објашњава да је промена свештенства учинила промену закона неопходном. Зашто? Зато што је постојао веома строг закон који је забрањивао да неко ко није потицао из Левијеве лозе, односно Аронове породице служи као свештеник (4. Мојсијева 3,10; 4. Мојсијева 16,39.40). Текст Јеврејима 7,13.14 објашњава да је Исус потекао из Јудине лозе, тако да Му је, према том закону, било забрањено да служи као левитски свештеник. Дакле, Павле тврди да је именовање Исуса за свештеника значило да је Бог променио закон о свештенству.

Исусов долазак такође је подразумевао промену закона о жртвама. Од грешника се захтевало да приносе различите врсте жртава да би добили опроштење (3. Мојсијева 1-7), али сада пошто је Исус дошао и принео савршену жртву, закон о животињским жртвама такође је остављен по страни (Јеврејима 10,17.18), као резултат новог завета и потпунијег откривења плана спасења.

Помислите на безбројне животињске жртве приношене у стара времена, које су све указивале на Исуса, а ипак ниједна од њих, као ни све заједно, нису могле заиста да отплате наше грехе. Зашто је само Исусова смрт могла да их отплати?

ВЕЧНИ СВЕШТЕНИК

Прочитајте Јеврејима 7,16. По ком основу је Исус постао свештеник?

Исус је примио свештенство на основу неуништивног живота и вечне службе коју врши. Импликације тих чињеница су запањујуће. То значи да Исусова служба никад неће бити надмашена нити превазиђена. Исус спасава потпуно, до крајњих граница, „вавијек“ (Јеврејима 7,25). Спасење које Исус пружа је потпуно и коначно. Оно досеже најдубље аспекте људске природе (Јеврејима 4,12; Јеврејима 9,14; Јеврејима 10,1-4). Исусово посредовање пред Богом укључује све предности предвиђене новим заветом.

То укључује много више од опраштања грехова. Под тим се подразумева и уписивање закона у наша срца, стварање нових људи у Њему, и ширење еванђеља по свету (Јеврејима 8,10-12). Као једно са Богом и људским бићима, Он нас представља пред Оцем. Као Онај који је принео свој живот на жртву, Исус ужива Божју непролазну наклоност.

Прочитајте Јеврејима 7,22. У каквом је Исус односу према новом завету?

Исус је јемац новог завета јер се Бог закleo да ће Он бити свештеник „вавијек“ (Јеврејима 7,21). Важност те заклетве лако може бити погрешно схваћена. Павле је већ помињао заклетве које је Бог дао пустињској генерацији и Авраму (Јеврејима 3,7-11; Јеврејима 6,13-15). Разлика између тих заклетви и оне којом се закleo Сину огледа се у томе што су оне биле дате смртним људима. Заклетве остају на снази све док су они којима су дате живи. Божја заклетва пустињској генерацији била је обавезујућа све док је било живих припадника те генерације, као што је и Божја заклетва Авраму обавезујућа све док постоје његови потомци (видети Галатима 3,29).

У случају Сина, међутим, чији је живот „вечан“, заклетва коју Му је Бог дао биће обавезујућа заувек. Особа која је била јемац или гарант за неког другог била је подложна истим казнама као и особа за коју је гарантовала, укључујући смрт. Међутим, Отац је поставио Исуса да буде наш гарант да не би никад одступио од својих обећања. Тако можемо бити сигурни у спасење које нам је дато у Исусу.

БЕЗГРЕШНИ СВЕШТЕНИК

Прочитајте Јеврејима 7,26. Којих пет Исусових одлика се наводи у том тексту?

Исус је био „свет“. То значи да је био без кривице у односу према Богу (Јеврејима 2,18; Јеврејима 4,15; Јеврејима 5,7.8). У преводу Старог завета на грчки језик користио се исти израз да би означио оне који су остајали у заветном односу са Богом и другим људима.

Исус је био „безазлен“. Остао је чист и недотакнут злом, упркос томе што је искушан „у свачему“ (Јеврејима 4,15, Јеврејима 2,18). Старо завет је предвиђао да животиње за жртву морају бити „без мане“ да би биле прихватљиве пред Богом (3. Мојсијева 1,3.10, итд.). Исусова савршена послушност током Његовог овоземаљског живота омогућила Му је да принесе себе као жртву прихватљиву пред Богом (Јеврејима 9,14).

Исус је био „одвојен од грјешника“ када се вазнео на небо. Глаголско време у оригиналном тексту на грчком језику сугерише да је то и садашње Исусово стање, које је отпочело у одређеном тренутку. Исус је током свог овоземаљског живота трпео непријатељство од грешника, али је победио, и тада је сео Богу с десне стране (Јеврејима 12,2.3). Исус је „одвојен од грешника“ и по томе што је био савршено безгрешан (Јеврејима 4,15).

Исус је био уздигнут „више небеса“. То значи да је био узвишен изнад свега што постоји те је, отуда, једно са Богом. Јер, у Псалмима читамо да је Бог тај који је узвишен „више небеса“ (Псалми 57,5.11; Псалми 108,5).

Исус је био у потпуности човек, али није био грешно људско биће попут нас (Јеврејима 2,14-16; Јеврејима 4,15). Исус је савршен, не само зато што никад није грешио, већ и зато што није био искварен грехом као ми.

А опет, зато што је био у потпуности човек, Он је такође и наш пример. Он нам показује како да трчимо у животној трци (Јеврејима 12,1-4). Он је пример који морамо да следимо (1. Петрова 2,21-23). Будући да је „свет, безазлен, чист, одвојен од грјешника“ (Јеврејима 7,26), Он је наш Спаситељ, али ми можемо одражавати Његов карактер.

Мада је био људско биће, попут нас, Исус никада није грешио. Како да схватимо ту невероватну мисао? Замислите само колико је заиста свет Он морао бити! Зашто би, онда, обећање да нам се Његова светост приписује на основу вере требало да нас увери у сигурност спасења?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

„Христос све будно прати. Он зна све о нашим теретима, опасностима и тешкоћама. Његова уста су пуна аргумената у нашу корист. Он своје посредовање прилагођава потребама сваке душе, као што је то чинио у случају Петра... Наш Заступник има уста пуна аргумената, да би своје мале који пролазе кроз пробе и тешкоће научио како да се одупру сотониним искушењима. Он тумачи сваки потез непријатеља. Он управља догађајима.“ – Ellen G. White, SDA Bible Commentary, vol. 7, p. 931 (Letter 90, 1906).

„Сотонина намера била је да проузрокује вечну раздвојеност између Бога и човека, али у Христу смо се много присније сјединили са Богом, него што би то био случај да никада нисмо пали. Тиме што је узео нашу природу, Спаситељ се повезао са човечанством везом која се никада неће раскинути... То је залога да ће Бог испунити своју реч. 'Јер нам се роди Дете, Син нам се даде, којему је власт на рамену.' (Исаија 9,6) Бог је усвојио људску природу у личности свога Сина и пренео је у највише Небо. 'Син човечји' је тај који дели престо свемира. 'Син човечји' је тај чије ће име бити 'Дивни, Саветник, Бог силни, Отац вечни, Кнез мирни.' (Исаија 9,6) ЈА САМ је Посредник између Бога и човечанства, који полаже своје руке на обоје. Он који је 'свет, безазлен, чист, одвојен од грешника' не стиди се назвати нас браћом (Јеврејима 7,26; 2,11). У Христу су међусобно повезане земаљска и небеска породица. Прослављени Христос је наш Брат. Небо је уграђено у људску природу, а људско је привијено на груди Безграничне љубави.“ – Елен Г. Вајт, Чежња векова, стр. 25, 26 (оригинал).

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. У првом наведеном цитату читамо: „Његова (Исусова) уста су пуна аргумената у нашу корист.“ Колико вам то обећање значи? Размислите чему нас то учи о Божјој љубави. Зашто је та мисао тако охрабрујућа? Зашто нам је потребан неко да се заузме у нашу корист?
2. У другом цитату читамо: „У Христу смо се много присније сјединили са Богом, него што би то био случај да никада нисмо пали.“ Шта то значи? Како можемо искусити ту присност, и коју утеху можемо црпети из тог искуства? Опишите у разреду шта значи присност и какав је то доживљај. Како нам Његови аргументи „у нашу корист“ помажу да то заиста доживимо?

Текстови за проучавање у току седмице: Јеврејима 6,4-6; Матеј 16,24; Римљанима 6,6; Јеврејима 10,26-29; Јеврејима 6,9-13; Јеврејима 6,17-20.

Текст за памћење: „Који имамо као тврд и поуздан ленгер душе, који улази иза најдаље завјесе, гдје Исус уђе напријед за нас, поставши поглавар свештенички довијека по реду Мелхиседекову“ (Јеврејима 6,19.20).

Текст Јеврејима 5,11-6,20 прекида теолошко излагање о Исусовој свештеничкој служби у нашу корист. Павле ту убацује озбиљно упозорење о опасности коју са собом носи отпадање од Христа.

Очигледно, људима је претила реална опасност да крену наниже клизавом падином самосажаљења и безверја. Апостол Павле се забринуо да су духовна чула његових читалаца и слушаалаца отупела услед тешких ситуација с којима су се суочавали, и да ће због тога престати да расту у свом разумевању и доживљавању еванђеља.

Није ли то могућа опасност за све нас – да се обесхрабримо због искушења и тако отпаднемо од вере?

Међутим, то озбиљно упозорење завршава се топлим охрабрењем. Павле исказује поверење према својим читаоцима и велича Исуса као утеловљење Божјег нераскидивог обећања о њиховом спасењу (Јеврејима 6,9-20). Тај циклус упозорења и охрабрења понавља се и у тексту Јеврејима 10,26-39.

Проучићемо тај циклус и усредсредити се на снажне речи охрабрења које нам Исус пружа.

ОКУСИТИ КОЛИКО ЈЕ РЕЧ ДОБРА

Прочитајте Јеврејима 6,4-5. Шта је верницима било дато у Христу док су Му били одани?

Бити „просветљен“ значи доживети обраћење (Јеврејима 10,32). Тај израз се односи на оне који су се од „таме“ сотонине власти окренули ка Божјем „виделу“ (Дела апостолска 26,17.18). А то подразумева избављење од греха (Ефесцима 5,11) и незнања (1. Солуњанима 5, 4.5). Облик употребљеног глагола сугерише да је то просветљење Божји чин постигнут преко Исуса, који је „сјајност славе“ Његове (Јеврејима 1,3).

Изрази „окусили дара небескога“ и „постали заједничари Духа Светога“ су синоними. Божји „дар“ може се односити на Његову милост (Римљанима 5,15) или на Светог Духа, преко кога Бог даје ту милост (Дела 2,38). Они који су „окусили“ Светога Духа (Јован 7,37-39; 1. Коринћанима 12,13) искусили су „милост“ Божју, што укључује и силу за испуњење Његове воље (Галатима 5,22.23).

Окусити „добре ријечи Божије“ (Јеврејима 6,5) значи лично доживети истину еванђеља (1. Петрова 2,2.3). „Силе онога свијета“ односе се на чуда која ће Бог учинити за вернике у будућности – васкрсење (Јован 5,28.29), преображење тела и вечни живот. Верници то, међутим, почињу да „кушају“ већ у садашњости. Они су већ доживели духовно васкрсење (Колошанима 2,12.13), обновљени ум (Римљанима 12,2) и вечни живот у Христу (Јован 5,24).

Павле овде вероватно има на уму пустињску генерацију, која је искусила Божју благодат и Његово спасење. Пустињска генерација била је „просветљена“ стубом од огња (Немија 9.12.19; Псалми 105,39), уживала је у небеском дару мане (2. Мојсијева 16,15), искусила Светог Духа (Немија 9,20), доживела сва „добра што бјеше обрекао Господ“ (Исус Навин 21,45), као и „силе онога свијета“ кроз „чудеса и знаке“ изведене приликом њиховог избављења из Египта (Дела апостолска 7,36). Међутим, као што се пустињска генерација одметнула од Бога упркос свим тим доказима (4. Мојсијева 14,1-35), Павле напомиње да су и слушаоци Јеврејима посланице у опасности да учине исто, упркос свим доказима Божје наклоности које су уживали.

Како је ваше лично искуство у вези са свим тим о чему говоре наведени стихови из Јеврејима посланице? На пример, како сте доживели просветљење које се помиње у тексту?

НИЈЕ МОГУЋЕ ОБНОВИТИ

Упоредите следеће текстове: Јеврејима 6,4-6; Матеј 16,24; Римљанима 6,6; Галатима 2,20; Галатима 5,24 и Галатима 6,14. На шта нам то поређење указује кад је реч о томе шта значи наново разапињати Христа?

Оригинални текст на грчком наглашава израз „није могуће“. Није могуће да Бог обнови оне који су „отпали“ зато што „наново распињу и руже Сина Божијега“ (Јеврејима 6,6). Павле жели да нагласи да *не постоји други начин спасења осим преко Христа* (Дела апостолска 4,12). Спасење на било који други начин није могуће, исто као што „Богу није могуће слагати“ (Јеврејима 6,18), и као што „без вјере није могуће угодити Богу“ (Јеврејима 11,6).

Поново распињати Божјег Сина је сликовити израз који настоји да опише нешто што се дешава у личном односу између Исуса и верника.

Кад су разапели Исуса, верски поглавари су то учинили јер је Он представљао претњу њиховој надмоћи и аутономији. Надали су се да ће уклонити Исуса као личност и тиме уништити моћног и опасног непријатеља. На сличан начин, еванђеље оспорава суверенитет и самоопредељење појединца на најосновнијем нивоу. Суштина хришћанског живота је узимање крста и одрицање од себе (Матеј 16,24). То значи разапети „свет“ (Галатима 6,14), „старог човека“ (Римљанима 6,6) и „тело са сластима и жељама“ (Галатима 5,24). Циљ хришћанског живота је да се изложимо некој врсти смрти. Ако не доживимо ту смрт властитог „ја“, не можемо ни примити нови живот који Бог жели да нам да (Римљанима 6,1-11).

Борба између Исуса и нашег „ја“ је борба до смрти (Римљанима 8,7.8; Галатима 5,17). То је тешка битка која се не добија одједном. Текст Јеврејима 6,4.5 не односи се на особу која повремено доживи неуспех у борби против „старог човека“ и „тела“. Ту је реч о греху некога ко, након што је искусио истинско спасење и све што оно подразумева, ипак закључи да Исус представља претњу за ону врсту живота какав жели да води, и зато донесе одлуку да потпуно прекине свој однос са Њим. То јест, све док особа дефинитивно не одлучи да се одврати од Христа, још увек постоји нада у њено спасење.

Шта значи умрети „себи“ и узети „крст“? Шта вам је најтеже да препустите Христовој власти?

НЕМА ВИШЕ ЖРТВЕ ЗА ГРЕХЕ

Упозорење из Јеврејима 6,4-6 врло је слично упозорењу из Јеврејима 10,26-29. Павле објашњава да ће одбацивање Исусове жртве оставити читаоце без икаквих изгледа за опроштење греха, јер не постоји други начин да се то опроштење добије осим преко Исуса (Јеврејима 10,1-14).

Прочитајте Јеврејима 10,26-29. На која три начина аутор описује грех за који нема опроштења?

Павле не каже да нема помирења ни за један грех почињен након сазнања истине. Бог је именовао Исуса за нашег Заступника (1. Јованова 2,1), и захваљујући Њему имамо опроштење греха (1. Јованова 1,9). Међутим, грех за који нема жртве ни помирења описан је као гажење Божјег Сина, називање крви Завета нечистом и вређање Светог Духа (Јеврејима 10,29). Погледајмо значење ових израза.

Израз „Сина Божијега погази“ (Јеврејима 10,29) описује одбацивање Исусове владавине. Назив „Син Божји“ подсетио је Павлове слушаоце да је Бог Исуса поставио себи с десне стране и обећао Му да ће Његове непријатеље положити „под ноге“ Његове (Јеврејима 1,13; видети такође Јеврејима 1,5-12.14). Међутим, гажење Исуса подразумева да се отпадник који то чини односи према Исусу као према непријатељу. У контексту тврдњи које се износе у Посланици (Јеврејима 1,13), могло би се рећи да је, у животу таквог отпадника, Исус свргнут са престола (који сада заузима он сам) и уместо тога постављен у подножје. То је оно што је Луцифер хтео да учини на небу (Исаија 14,12-14), и што ће „човек безакоња“ покушати да учини у будућности (2. Солуњанима 2,3.4).

Израз „крв завјета... за погану уздржи“ односи се на одбацивање Исусове жртве (Јеврејима 9,15-22). То указује да је Исусова крв лишена силе за очишћење.

Израз „Духа благодати наружи“ веома је снажан. Грчки израз *енибрисас* („увреда, огорчење“) односи се на испољавање охолости, што упућује на „дрскост“ или „ароганцију“. Тај израз стоји у потпуној супротности са описом Светог Духа као „Духа благодати“. То указује да је отпадник увредом одговорио на Божју понуду благодати.

Према томе, отпадник се налази у неодбрањивом положају, јер одбацује Исуса, Његову жртву и Светог Духа.

НЕШТО БОЉЕ

Након снажног и искреног упозорења изнетог у Јеврејима 6,4-8, Павле изражава уверење да читаоци његове Посланице нису отпали од Сина, и да то неће учинити ни у будућности. Он верује да ће његови слушаоци прихватити упозорење и донети одговарајуће плодове. Они су попут „земље“ коју Бог обрађује и на којој узгаја плодове које очекује. Ти људи ће добити благослов од Бога (Јеврејима 6,7), а то је „спасење“ (Јеврејима 6,9).

Прочитајте Јеврејима 6,9-12. Наведите добра дела која су Павлови слушаоци учинили и наставили да чине, и објасните шта она све подразумевају.

Верници су своју љубав према Божјем „имену“, то јест према самом Богу, показали служећи светима. То нису била појединачна дела у прошлости, већ трајно понашање које се наставило и у садашњости. Појединачни поступци не откривају прави карактер особе. Најјачи доказ љубави према Богу нису нека „религиозна“ дела сама по себи, већ дела љубави према ближњима, посебно они-ма који се налазе у неповољном положају (Матеј 10,42; Матеј 25,31-46). Тако Павле опомиње вернике да не „заборављају“ да чине добро (Јеврејима 13,2.16).

Погледајте текст Јеврејима 6,12. Он упозорава своје читаоце да не постану „љениви“ или „троми“, што је типично за оне који не успевају да достигну зрелост и којима прети опасност да отпадну (Јеврејима 5,11; Јеврејима 6,12). Нада се не одржава живом уз помоћ интелектуалног исповедања вере, већ уз помоћ вере изражене кроз дела љубави (Римљанима 13,8-10).

Павле је желео да се његови читаоци угледају на оне који вером и стрпљењем наслеђују обећања. Он је већ навео пустињску генерацију као негативан пример оних који због недостатка вере и истрајности нису успели да наследе оно што им је било обећано. Затим је навео Аврама (Јеврејима 6,13-15) као пример некога ко је „трпећи дуго“ добио обећање. Набрајање позитивних примера наставља се са херојима вере у 11. поглављу Јеврејима посланице, а врхунац достиже у 12. поглављу, са Исусом као најбољим примером вере и стрпљења (Јеврејима 12,1-4). У тексту Откривење 14,12 наводе се вера, стрпљење и држање заповести као одлике светаца последњег времена.

Понекад људима које волимо морамо да упутимо речи упозорења. Шта можемо научити од апостола кад је реч о упозоравању и охрабривању других?

ИСУС – ЛЕНГЕР ДУШЕ

Павле своје упозорење против отпадништва и подстицање на љубав завршава лепим, полетним излагањем о сигурности коју имамо у Христу.

Прочитајте Јеврејима 6,17-20. Чиме је Бог потврдио своја обећања?

Бог нам је своја обећања потврдио на неколико начина. Прво, Бог је своје обећање потврдио заклетвом (Јеврејима 6,17). Према Светом писму, Божје заклетве Авраму и Давиду постале су основ поверења у Божју трајну наклоност према Израелу. У настојању да задобије Божји опроштај за Израел након отпадништва са златним телетом, Мојсије се позвао на Божју заклетву Авраму (види 2. Мојсијева 32,11-14; 1. Мојсијева 22,16-18). Суштинска снага његове молитве почивала је на неопозивости Божје заклетве (Римљанима 9,4; Римљанима 11,28.29).

Слично томе, када се псалмиста заузимао пред Богом за Израел, он се позвао на Божју заклетву Давиду. Бог је рекао: „Нећу погазити завјета својега, и што је изашло из уста мојих нећу порећи. Једном се заклев светошћу својом; зар да слажем Давиду? Потомство ће његово трајати довијека, и пријесто његов као сунце преда мном; он ће стајати увијек као мјесец и верни свједок у облацима“ (Псалми 89,34-37). Према Новом завету, обе те заклетве су испуњене у Исусу, Аврамовом потомку, који се вазнео и сео на Давидов престо (Галатима 3,13-16; Лука 1,31-33.54.55).

Друго, Бог нам је своја обећања потврдио тиме што је Исуса поставио себи с десне стране. Исусово вазнесење имало је циљ да потврди обећање дато верницима, јер се Исус вазнео „као претеча... за нас“ (Јеврејима 6,20, ССП). Дакле, вазнесење нам открива извесност спасења које Бог планира за нас. Бог је водио Исуса до славе кроз патњу, јер је „за све окусио смрт“, да би могао да доведе „многе синове у славу“ (Јеврејима 2,9.10). Исусово присуство пред Оцем је „ленгер душе“ (Јеврејима 6,19), причвршћен за Божји престо. Част Божје владавине укључена је у испуњење Његовог обећања преко Исуса. Треба ли нам већа сигурност од те?

Шта осећате кад помислите да вам је Бог дао заклетву? Зашто је само та мисао довољна да вам улије сигурност у спасење, чак и када се осећате недостојним тога?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Прочитајте поглавље под насловом „Вољени апостол Јован“ у књизи Апостолска црква – Христовим трагом од Елен Г. Вајт, стр. 539-545 (оригинал), као и поглавље под насловом „Јуда“ у њеној књизи Чезња векова, стр. 716-722 (оригинал).

„Борба са самим собом је највећа борба која је икад вођена. Поковање себе, потчињавање свега Божјој вољи – то захтева борбу. Али душа мора да се повинује Богу, пре него што буде у стању да доживи обновљење у светости.“ – Елен Г. Вајт, Пут Христу, п. 43.

„Јован је желео да буде сличан Исусу, и под преображујућим утицајем Христове љубави заиста је постао кротак и смеран. Његово 'ја' сакриво се у Христу. Више од свих својих пријатеља, Јован се препустио сили тог чудесног живота...

Јован је из дубоке љубави према Христу, увек настојао да буде у Његовој близини. Спаситељ је волео сву Дванаесторицу, али је Јован био најспремнији да прими Његове поуке. Био је млађи од осталих, па је са више детињег поуздања отварао своје срце Исусу. Тако се више од осталих зближио са Христом, па су Спаситељеве најдубље духовне поуке управо преко њега биле објављене људима...

Лепота светости, која га је преобразила, блистала је христоликим сјајем с његовог лица. Са дивљењем и љубављу посматрао је Спаситеља, све док сличност са Христом и заједништво с Њим нису постали његова једина жеља, све док се у његовом карактеру није одразио карактер његовог Учитеља.“ – Елен Г. Вајт, Апостолска црква – Христовим трагом, стр. 544, 545 (оригинал).

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Живот Јована, вољеног ученика, и живот Јуде Искариотског представљају битан контраст. Кад је Исус први пут угледао Јована и његовог брата, назвао их је Воанергес, синовима грома. Јован је имао озбиљне недостатке. Јуда је такође имао недостатке, и они нису били ништа драматичнији и озбиљнији од Јованових. Зашто је ипак Јован попримио Исусов лик, док је Јуда починио грех против Светог Духа? У чему је била разлика?
2. Исус позива вернике да узму свој крст и пођу за Њим. У чему је разлика између узимања крста и свесног излагања злостављању од стране других?
3. Зашто Бог захтева да Му потпуно предамо свој живот? Какав однос постоји између слободне воље и спасења?

ИСУС – ПОСРЕДНИК НОВОГ ЗАВЕТА

Текстови за проучавање у току седмице: Јеврејима 7,11-19; Јеврејима 8,10-12; Јеремија 31,31-34; Јеврејима 8,1-6; 2. Мојсијева 24,1-8; Језекиљ 36,26.27.

Текст за памћење: „А сад доби бољу службу, као што је и посредник бољег завјета, који се на бољијем обећањима утврди“ (Јеврејима 8,6).

Тиме што је живео савршеним животом, а затим умро уместо нас, Исус је посредовао новом, бољем завету између Бога и људи. Он је својом смрћу укинуо смртну казну коју су наши преступи захтевали и учинио је нови завет могућим.

Та истина је објашњена у тексту Јеврејима 10,5-10, који наводи Исуса као некога ко је показао савршену послушност какву завет захтева. Тај текст се позива на 40. Псалам, који говори о Месијиној жељи да покаже потпуну послушност према Богу: „Ево идем, као што је у књизи писано за мене: хоћу чинити вољу твоју, Боже мој и закон је твој мени у срцу“ (Псалми 40,7-8). „У првобитном контексту тај израз (‘чинити вољу твоју’) описивао је моралну послушност Божјој вољи. Писац Јеврејима посланице користи тај израз како би показао да је Христова жртва испунила Божију вољу пружајући прихватљиво помирење, које животињске жртве нису могле да обезбеде.“ – The SDA Bible Commentary, vol. 7, p. 460.

За Павла, тај псалам добија посебан значај са Исусовим утеловљењем. Исус је био оличење новозаветне послушности. Он је наш пример. Ми смо спасени не само захваљујући Његовој смрти, већ и Његовој савршеној послушности.

ПОТРЕБА ЗА НОВИМ ЗАВЕТОМ

Прочитајте Јеврејима 7,11-19. Зашто је нови завет био потребан?

Према Јеврејима посланици, чињеница да је Исус постављен за свештеника по Мелхиседековом реду подразумева да је на снагу ступио нови завет. Стари завет је дат на основу левитског свештенства (Јеврејима 7,11). Левитски свештеници су деловали као посредници између Израела и Бога, и закон је сваког другог искључивао из тог свештенства. Павле на основу тога закључује да промена свештенства подразумева и промену закона о свештенству, као и промену завета (Јеврејима 7,12.18.19).

Проблем са старим заветом био је у томе што он није могао да пружи савршенство (Јеврејима 7,11). Павле говори о левитском свештенству и њиховој служби (жртвама, празницима, итд.). Животињске жртве које су они приносили нису могле да обезбеде истинско, потпуно очишћење од греха, као ни приступ Богу (Јеврејима 10,1-4; Јеврејима 9,13.14; Јеврејима 10,19-23).

Чињеница да је нови завет био неопходан не значи да је Бог био неправедан према Израелу кад им је дао стари завет. Левитска служба и службе у Шатору биле су осмишљене с намером да их заштите од идолопоклонства, али и да их упуте на Исусову будућу службу. Јеврејима посланица наглашава да су жртве биле „сјен добара која ће доћи“ (Јеврејима 10,1).

Требало је да жртве, упућивањем на Исуса, помогну људима да своју наду и веру полагају у „јагње Божије које узе на се гријехе свијета“ (Јован 1,29; упоредити са текстом Исаија 53). То је исти закључак који Павле износи кад каже да нам „закон би чувар до Христа, да се вјером оправдамо“ (Галатима 3,24), или да је „Христос свршетак закона: који га год вјерује оправдан је“ (Римљанима 10,4).

Другим речима, чак ни Десет заповести, ма колико биле добре и савршене, не могу да обезбеде спасење (Римљанима 3,20-28; Римљанима 7,12-14). Оне пружају савршено мерило праведности, али не пружају праведност, ништа више него што би се гледањем у огледало могле избрисати старачке боре. За савршену праведност потребан нам је Исус као наша Замена.

Зашто закон не може да нас спасе? На крају крајева, ако држимо све заповести и ако их држимо добро, чак и беспрекорно – зашто то не би могло да нас спасе?

НОВ И ОБНОВЉЕН

Упоредите Јеврејима 8,10-12 са следећим текстовима: 5. Мојсијева 6,4-6; 5. Мојсијева 30,11-14 и Јеремија 31,31-34. Чему нас то учи у вези са природом новог завета?

У вези са обећањем о новом завету, Јеврејима посланица се осврће на оно о чему је писао пророк Јеремија. Према Јеремији, Божје обећање о новом завету заправо је обновљење завета који је Он први пут склопио са Израелом преко Мојсија (Јеремија 31,31-34). Могло би се, дакле, тврдити да текст Јеремија 31 не говори стриктно о „новом“ завету, већ о „обнови“ првобитног завета са Израелом. Јеврејска реч за нови, *hadashah*, заправо може имати оба значења – „обновити“ и „потпуно ново“.

Проблем са старим заветом био је у томе што су га људи прекршили (Јеврејима 8,8.9). Завет није имао мане, али људи јесу. Да је Израел јасно сагледао симболе долазећег Месије и веровао у Њега, завет не би био прекршен. Ипак, да будемо поштени, међу Израелцима је, током историје, било много верника у чијем животу су циљеви завета били испуњени, и који су имали закон у свом срцу (Псалми 37,31; Псалми 40, 8; Псалми 119,11; Исаија 51,7).

Мада нови завет заправо представља обнову старог завета, он је ипак, у извесном смислу, заиста нов. Јеремијино обећање о „новом завету“ није предвиђало само обновљење услова који су постојали пре изгнанства, а који су неколико пута кршени и обнављани јер је народ више пута падао у отпадништво. А то се дешавало зато што људи једноставно нису били вољни да одрже свој део завета са Богом (Јеремија 13,23).

Зато је Бог обећао да ће учинити „нешто ново“ (Јеремија 31,22). Тај завет неће бити попут завета који је склопио „с оцима њиховијем“ (Јеремија 31,32). Јер, због неверства народа, обећања која је Бог дао у окуру завета склопљеног преко Мојсија, никад нису била испуњена. Сада, на основу јемства које је дао Син (Јеврејима 7,22), Бог ће испунити сврху свог завета. Бог није променио закон нити је снизио мерила, већ је, уместо тога, послао свог Сина као јемство – потврду заветних обећања (Јеврејима 7,22; Јеврејима 6,18-20). Зато у том завету нема никаквих проклетстава. У њему су само благослови, јер га је Исус савршено испунио „поставши за нас клетва“ (Галатима 3,13).

Прочитајте 2. Тимотију 2,13. Шта можемо научити на основу Божје верности свом народу и својим плановима, док разматрамо наш однос према другим људима и нашим плановима?

НОВИ ЗАВЕТ ИМА БОЉЕГ ПОСРЕДНИКА

Прочитајте Јеврејима 8,1-6. Зашто је Исус бољи Посредник завета?

Грчки израз меситес (посредник) потиче од месос („средина“) и односи се на некога ко хода или стоји у средини. Био је то технички израз за особу која је испуњавала једну или више од следећих улога: (1) судија у спору између две или више страна, (2) преговарач или пословни посредник, (3) сведок у правном смислу речи, или (4) неко ко стоји као јемац и на тај начин гарантује извршење споразума.

Наш израз „посредник“ има преуско значење да би обухватио све што меситес у Јеврејима посланици подразумева, јер се усредсређује само на прве две или три употребе тог грчког појма. Јеврејима посланица, међутим, наглашава управо његову четврту улогу. Исус није постављен као „посредник“ у смислу да треба да реши неки спор између Оца и људи, ни као миротворац који смирује незадовољне стране, нити као сведок који потврђује постојање неког уговора или његово задовољење. Уместо тога, као што објашњава Јеврејима посланица, Исус је гарант (или јемас) новог завета (Јеврејима 7,22). У Јеврејима посланици, израз „посредник“ одговара појму „гарант“. Он гарантује да ће заветна обећања бити испуњена.

Христова смрт омогућава успостављање новог завета јер задовољава захтеве првог завета са Израелом (па чак и оног са првим људима у Едему), који је био прекршен (Јеврејима 9,15-22). У том смислу, Исус је гарант који је на себе преузео све законске обавезе завета који је прекршен. У другом смислу, Исусово вазнесење на небо гарантује да ће се Божја обећања упућена људима испунити (Јеврејима 6,19.20). Исус је јемац завета, јер је показао да су Божја обећања истинита. А кад је васкрсао Исуса и поставио га себи с десне стране, Отац је показао да ће и нас васкрснути и довести к себи.

Исус је већи посредник од Мојсија јер служи у небеском светилишту и принео је себе самог као савршену жртву за нас (Јеврејима 8,1-5; Јеврејима 10,5-10). Мојсијево лице одражавало је Божју славу (2. Мојсијева 34,29-35), а Исус је слава Божја (Јеврејима 1,3; Јован 1,14). Бог је разговарао са Мојсијем лицем к лицу (2. Мојсијева 33,11), а Исус је утеловљена Божја Реч (Јеврејима 4,12.13; Јован 1,1-3.14).

Да, Христос је задовољио захтеве завета у погледу послушности. У том светлу, која је улога послушности у нашем животу и зашто је она и даље толико важна?

НОВИ ЗАВЕТ ИМА БОЉА ОБЕЋАЊА

Можемо доћи у искушење да помислимо како нови завет садржи „боља обећања“ у смислу да нуди веће награде него стари завет (небеска домовина, вечни живот, итд.). Али Бог је, заправо, и старо-заветним верницима понудио исте награде као и нама (прочитајте Јеврејима 11,10.13-16). Дакле, израз „боља обећања“ из текста Јеврејима 8,6 односи се на различите врсте обећања.

Завет између Бога и Израела представљао је званичну размену обећања између Њега и народа. Бог је преузео иницијативу, избавио је Израелце из Египта и обећао да ће их одвести у Обећану земљу.

Упоредите текстове 2. Мојсијева 24,1-8 и Јеврејима 10,5-10. Које сличности и разлике постоје између та два обећања?

Завет између Бога и Израела потврђен је крвљу. Том крвљу је пошкропљен олтар и његово подножје, а народ је обећао да ће бити послушан свему што је Господ рекао.

„Услов за вечни живот и сада је исти као што је увек био, управо оно што је био у Рају пре пада наших прародитеља у грех – савршена послушност Божјем закону, савршена праведност. Да је вечни живот могао бити додељен под било којим условом осим тога, срећа целог свемира била би угрожена. Тада би био отворен пут да грех, са читавом својом поворком патње и несреће, постане бесмртан.“ – Елен Г. Вајт, Пут Христу, стр. 62 (оригинал).

Бог задовољава апсолутне захтеве новог завета уместо нас, јер је дао свог Сина да дође и живи савршеним животом како би се заветна обећања испунила у Њему, а онда била понуђена нама, на основу вере у Исуса. Исусова послушност гарантује испуњење заветних обећања (Јеврејима 7,22). То захтева да Бог Њему дарује благослове завета, који затим бивају предати нама. И заиста, они који су „у Христу“ уживаће у тим обећањима заједно с Њим. Осим тога, Бог нам даје и свог Светог Духа да би нас оспособио да испунимо Његов закон.

Христос је задовољио захтеве завета, и зато нема никакве сумње да ће Божја обећања која су нам дата бити испуњена. Како вам то помаже да разумете значење текста 2. Коринћанима 1,20-22? Коју дивну наду налазимо у томе?

НОВИ ЗАВЕТ ЈЕ РЕШИО ПРОБЛЕМ НАШЕГ СРЦА

Упоредите новозаветна обећања у текстовима Јеремија 31,33 и Језекиљ 36,26.27. На који начин су она повезана?

Први документ у вези са заветом написао је сам Бог на каменим плочама и одложио га у ковчег завета као важно сведочанство о Божјем завету с Његовим народом (2. Мојсијева 31,18; 5. Мојсијева 10,1-4). Међутим, документи записани у камену могли су да се сломају, а пергаментни свици су, као што је Јеремија доживео, могли да буду исечени и спаљени (Јеремија 36,23).

Али сада, према новом завету, Бог ће написати свој закон у људским срцима. „Срце“ се заправо односи на ум, орган у ком су смештени наш разум и сећање (Јеремија 3,15; 5. Мојсијева 29,4), и у ком се, што је посебно значајно, доносе свесне одлуке (Јеремија 3,10; Јеремија 29,13).

То обећање није обезбедило људима само приступ и знање о закону. Оно је такође, и што је још важније, требало да изврши промену у срцу припадника Божјег народа. Проблем Израела огледао се у томе што им је грех био урезан „гвозденом писаљком и врхом од дијаманта... на плочи срца њихова“ (Јеремија 17,1). Имали су непокорно срце (Јеремија 13,10; Јеремија 23,17) и зато им је било немогуће да чине оно што је право (Јеремија 13,23).

Јеремија није најавио промену закона, јер проблем Израела није био у закону већ у срцу. Бог је желео да верност народа буде одговор захвалности за оно што је учинио за њих. Зато им је дао Десет заповести са историјским уводом, у ком изражава своју љубав и брижност према њима (2. Мојсијева 20,1.2). Бог је желео да Израел поштује Његове законе зато што разуме да Он жели оно што је најбоље за њих – што је истина откривена приликом њиховог славног ослобођења из Египта. Њихова послушност требало је да буде израз захвалности, показатељ реалности њиховог односа.

Исто важи и за нас данас. Љубав и брига које је Исус показао кад је умро ради нас представљају увод у нови завет (Лука 22,20). Истинска послушност потиче из срца као израз љубави (Матеј 22,34-40). Та љубав је знак по ком се препознаје присутност Светог Духа у животу верника. Бог излива своју љубав на нас преко свог Духа (Римљанима 5,5), који се изражава путем љубави (Галатима 5,22).

Ако је древни Израел требало да воли Бога, чак и без јасног разумевања истине о Христовој смрти, зашто Га ми не бисмо волели још више него они? Како послушност открива стварност те љубави?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

„Ако су наша срца препорођена према Божјем обличју, ако је божанска љубав усађена у душу, зар онда Божји закон неће бити спровођен у животу? Када се начело љубави усади у срце, када се човек препороди према обличју Онога који га је створио, тада се испуњава новозаветно обећање: 'Даћу законе своје у срца њихова, и у мислима њиховим написаћу их' (Јеврејима 10,16). А кад је закон написан у срцу, зар он неће обликовати живот? Послушност – служба и оданост из љубави – прави је знак учеништва. Зато Писмо каже: 'Јер је ово љубав Божја, да заповести Његове држимо... Који говори: Познајем Га, а заповести Његових не држи, лажа је и у њему истине нема' (1. Јованова 5,3; 2,4). Уместо да ослободи човека послушности, управо вера, и само вера је то што нас чини судеоницима у Христовој благодати, и оспособљава да покажемо послушност...

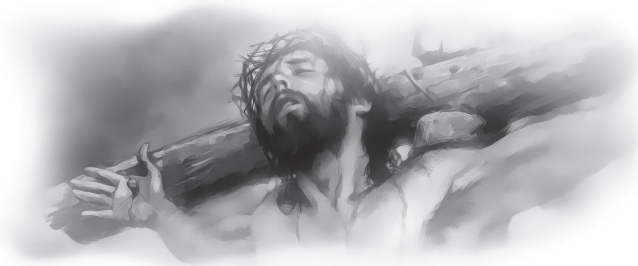
Што ближе приђете Исусу, то ћете грешније изгледати у сопственим очима, јер ће вам се вид разбистрити, па ће се ваше несавршености видети у великој и изразитој супротности с Његовом савршеном природом. То је доказ да су сотонине обмане изгубиле своју моћ, да вас оживљујући утицај Божјег Духа побуђује.

Дубоко усађена љубав према Исусу не може да обитава у срцу које не увиђа сопствену грешност. Душа која је преображена Христовом благодаћу, дивиће се Његовом карактеру. Али ако не увиђамо сопствену моралну изобличеност, то је непобитан доказ да нисмо сагледали Христову лепоту и савршеност.“ – Елен Г. Вајт, Пут Христу, стр. 60, 64, 65 (оригинал).

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Размислите о наведеним изјавама Елен Г. Вајт. Шта нам чињеница да ћемо, што ближе будемо прилазили Христу, све грешније изгледати у сопственим очима, говори о томе да не смемо допустити да нас увиђавање властитих недостатака доведе до таквог очајања да одустанемо од вере?
2. Задржите се више на тој идеји да се закон уписује у наше срце. Шта то значи за духовни живот једног хришћанина? Како би истинско разумевање и искуствени доживљај те истине могли да нам помогну да избегнемо ону врсту „послушности“ која је заправо обичан легализам – послушност која се проглашава „мртвим делима“ (Јеврејима 9,14)?

ИСУС – САВРШЕНА ЖРТВА

Текстови за проучавање у току седмице: Јеврејима 9,15; 1. Мојсијева 15,6-21; Јеремија 34,8-22; Ефесцима 3,14-19; Јеврејима 7,27; Јеврејима 10,10; Јеврејима 9,22-28.

Текст за памћење: „Јер једнијем приносом савршио је ва-вијек оне који бивају освећени“ (Јеврејима 10,14).

Идеја да би човек проглашен кривим и погубљен на крсту требало да се обожава као Бог, била је увредљива за ум припадника древних народа. Ретко помињање крста у римској књижевности указује на њихову одбојност према тој идеји. Што се Јевреја тиче, њихов закон је човека обешеног о дрво проглашавао проклетим од Бога (5. Мојсијева 21,23).

Зато су први мотиви на хришћанским сликама које налазимо у катакомбама били паун (који наводно симболизује бесмртност), голуб, победнички венац атлете и риба. Касније су се појавиле и друге теме: Нојева барка, Аврам који жртвује овна уместо Исака, Данило у лавовској јама, Јона испљунут из уста рибе, пастир који носи јагње, или прикази појединих чуда, попут исцељења паралисаног човека и васкрсења Лазара. То су били симболи спасења, победе и заштите. Крст је, с друге стране, будио осећај пораза и стида. Па ипак, крст је постао симбол хришћанства. Павле је, заправо, еванђеље називао једноставно „реч о крсту“ или „порука крста“ (1. Коринћанима 1,18).

Ове недеље посматраћемо крст у светлу у ком се појављује у Јеврејима посланици.

ЗАШТО СУ БИЛЕ ПОТРЕБНЕ ЖРТВЕ?

Текст Јеврејима 9,15 објашњава да је смрт Исуса као жртве имала за циљ „откуп од преступа у првоне завјету“, како би народ Божји примио „обећање вјечнога наслѣдства“.

На древном Блиском истоку, завет између две особе или нације схватао се веома озбиљно. У то је била укључена размена обећања под заклетвом, при чему се полазило од претпоставке да ће богови казнити оне који прекрше заклетву. Често су ти завети били ратификовани приношењем животињских жртава.

На пример, када је Бог склапао завет са Аврамом, церемонија је укључивала пресецање животиња на пола (1. Мојсијева 15,6-21). Према обичају, стране обухваћене заветом ходале би између расечених делова, што се сматрало потврдом да ће судбина тих животиња задесити страну која прекрши завет. Међутим, у овом случају било је посебно значајно то што је само Бог ходао између делова животиња, стављајући Авраму до знања да Он неће прекршити своје обећање.

Упоредите текстове 1. Мојсијева 15,6-21 и Јеремија 34,8-22. Чему нас ти текстови уче у вези са заветом?

Завет са Богом дао је Израелу приступ Обећаној земљи као њиховом наслѣдству. То је, међутим, укључивало скуп заповести и шкропљење олтара крвљу. То шкропљење наговештавало је судбину стране која би прекршила завет. Зато Јеврејима посланица наводи да „без проливања крви нема опроштења /греха/“ (Јеврејима 9,22, дослован превод).

Отуда, када је Израел прекршио завет, Бог се суочио са болном дилемом. Завет је захтевао смрт преступника, али Бог је волео свој народ. Ако би Бог једноставно одвратио поглед или одбио да казни преступнике, Његове заповести никад више не би имале извршну снагу и овај свет би запао у хаос.

И тако се Божји Син понудио као Замена. Он ће умрети уместо нас да бисмо ми примили „обећање вјечнога наслѣдства“ (Јеврејима 9,15,26; Римљанима 3,21-26). Другим речима, очуваће светост свог закона, док ће истовремено спасити оне који су тај закон прекршили. А то је могао да учини само преко крста.

Како на основу свега тога можемо да сагледамо зашто је закон толико битан за поруку еванђеља?

РАЗЛИЧИТЕ ВРСТЕ ЖРТАВА

Исусова смрт омогућила је опроштење или отписивање наших греха. Отписивање греха, међутим, укључује много више од укидања казне због кршења завета. То обухвата и друге, подједнако важне елементе. Зато је израелски жртвени систем имао пет различитих врста жртвовања. Сваки је био неопходан да би се изразило богатство значења Христовог Крста.

Прочитајте Ефесцима 3,14-19. Какав молитвени захтев је Павле упутио у корист верника?

Жртва паљеница (холокауст) захтевала је да се цела животиња спали на олтару (3. Мојсијева 1). Она је представљала Исуса, чији је живот потрошен за нас. За помирење је било потребно да нам се Исус потпуно преда. Иако је био једнак са Богом, Исус је „понизио сам себе узевши обличје слуге“ (Филипљанима 2,5-8).

Принос у житу био је дар захвалности за Божје старање о свом народу (3. Мојсијева 2). Он такође представља Исуса, „хлеб живота“ (Јован 6,35,48), преко кога имамо вечни живот.

Захвална жртва је подразумевала заједнички оброк са пријатељима и породицом да би се прославило благостање које је Бог обезбедио (3. Мојсијева 3). Представљала је Христа, чија нам је жртва обезбедила мир (Исаија 53,5; Римљанима 5,1; Ефесцима 2,14). Осим тога, она наглашава да и ми морамо учествовати у Исусовој жртви једући Његово тело и пијући Његову крв (Јован 6,51-56).

Жртва за грех или очишћење обезбеђивала је искупљење за грехе (3. Мојсијева 4,1-5,13). Ова жртва је наглашавала улогу крви животиње – која је представљала њен живот – у праштању (3. Мојсијева 17,11) и указивала на крв Исуса који нас избавља од наших греха (Матеј 26,28; Римљанима 3,25; Јеврејима 9,14).

Жртва за преступ (3. Мојсијева 5,14-6,7) пружала је опроштај у случајевима када је било могуће обештећење или надокнада. Она указује да нас Божје опроштење не ослобађа одговорности да, онима којима смо нанели зло, пружимо обештећење или надокнаду онда кад је то могуће.

Жртве у светишилиту уче нас да искуство спасења представља нешто више од прихватања Исуса као наше Замена. Ми морамо и да се „хранимо“ Њиме, да делимо своје предности са другима и пружимо обештећење онима којима смо нанели неправду.

ИСУСОВА САВРШЕНА ЖРТВА

Прочитајте Јеврејима 7,27 и Јеврејима 10,10. Како је Исусова жртва описана у тим текстовима?

Левитски свештеници – којих је било много, „јер им смрт не даде да остану“ (Јеврејима 7,23), пореде се са Исусом, који живи вечно и има вечно свештенство (Јеврејима 7,24.25). Левитски свештеници су „сваки дан“ (Јеврејима 7,27) и „сваке године“ (Јеврејима 9,25) приносили дарове и жртве који ипак „нису могли да учине савршеном савест онога који тако служи“ (Јеврејима 9,9, ССП; Јеврејима 10,1-4).

Исус је, међутим, принео себе „једном“, „једнијем приносом“ (Јеврејима 10,10.12-14) који чисти нашу савест (Јеврејима 9,14; Јеврејима 10,1-10) и сатире грех (Јеврејима 9,26). Исусова жртва је надмоћнија од животињских жртава, јер је Исус Божји Син (Јеврејима 7,26-28) који је савршено испунио Божју вољу (Јеврејима 10,5-10).

Опис Исусове жртве као оне која се догодила „једном заувек“ упућује на неколико важних чињеница.

Прво, Исусова жртва је савршено делотворна и никад не може бити надмашена. Жртве левитских свештеника увек су се изно-ва приносиле, јер нису биле делотворне. У супротном „би престале приносити се, кад они који служе не би више имали никакве савјести за гријехе, кад се једном очисте?“ (Јеврејима 10,2).

Друго, све различите врсте старозаветних жртава нашле су своје испуњење на крсту. Дакле, Исус не само да нас чисти од греха (Јеврејима 9,14), већ нас и посвећује (Јеврејима 10,10-14) уклањајући грех из нашег живота (Јеврејима 9,26). Свештеници су, пре него што би приступили да служе Богу у светилишту у име својих ближњих, и сами морали да буду очишћени и посвећени (3. Мојсијева 8, 9). Исусова жртва нас чисти и посвећује (Јеврејима 10,10-14) како бисмо могли с поуздањем да приступимо Богу (Јеврејима 10,19-23) и да Му служимо као „царско свештенство“ (Јеврејима 9,14; 1. Петрова 2,9).

Конечно, Исусова жртва обезбеђује и храну за наш духовни живот. Она пружа пример који морамо да посматрамо и следимо. Зато нас Јеврејима посланица позива да уперимо поглед у Исуса, посебно у дешавања на крсту, и да следимо Његово вођство (Јеврејима 12,1-4; Јеврејима 13,12.13).

Крст је основ свих добробити које нам Бог даје. Он омогућава чишћење од греха, посвећење за службу, исхрану и раст. Како можемо још боље искусити то што нам је дато у Исусу?

КРСТ И ЦЕНА ОПРОШТЕЊА

Прочитајте Јеврејима 9,22-28. Шта нам тај текст говори о Христовој служби у небеском светилишту?

Идеја да је небеском светилишту потребно чишћење има смисла у контексту старозаветног светилишта. Светилиште је симбол Божје владавине (1. Самуилова 4,4; 2. Самуилова 6,2), а начин на који се Бог носи са грехом свог народа утиче на то какав се утисак стиче о праведности Његове власти (Псалми 97,2). Као владар, Бог је судија свом народу и од њега се очекује да буде поштен, да одбрани невине и осуди криве. Дакле, када Бог опрости грешнику, он преузима судијску одговорност. Светилиште, које представља Божји карактер и управу, бива загађено. То објашњава зашто Бог носи наше грехе када нам опрашта (2. Мојсијева 34,7; 4. Мојсијева 14,17-19 – изворни јеврејски израз за „опраштање“ /nose' / у овим стиховима дословно значи „ношење, подношење“).

Жртвени систем у израелском светилишту илустровао је ту мисао. Када је неко тражио опрштај, донео би животињу као жртву уместо себе, признао над њом своје грехе и заклао је. Крвљу животиње мазали су се рогови олтара, или је њом шкропљено пред велом у првом одељењу храма. Тако се грех симболично преносио у светилиште. Бог је преузимао грехе људи и сам их носио.

У израелском систему, чишћење од греха, или помирење, одвијало се у две фазе. Током године, покајани грешници приносили су жртве у светилишту, чиме су они сами били чишћени од греха, али се њихов грех преносио у светилиште, на самог Бога. Крајем године, на Дан помирења, који је био судњи дан, Бог би очистио светилиште, ослобађајући се своје судијске одговорности тиме што је грехе из светилишта преносио на жртвеног јарца, Азазела, који је представљао сотону (3. Мојсијева 16,15-22).

Тај двофазни систем, представљен са две просторије у земаљском светилишту, које је било макета небеског светилишта (2. Мојсијева 25, 9; Јеврејима 8,5), дозвољавао је Богу да покаже милост и правду у исто време. Они који су признавали своје грехе током године показивали су оданост Богу поштовањем свечаног одмора и преиспитивањем себе на Дан помирења (3. Мојсијева 16,29-31). Они који не би показали такву оданост били би „истребљени“ (3. Мојсијева 23,27-32).

Замислите како би изгледало кад бисте се суочили са праведном казном за своје грехе. Како би вам то могло помоћи да разумете шта је Христос учинио за вас?

СУД И БОЖЈИ КАРАКТЕР

Прочитајте следеће текстове: Римљанима 3,21-26; Римљанима 1,16.17 и Римљанима 5,8. Шта нам искупљење на Крсту ради опроштења наших греха открива о Богу?

Опроштење наших греха подразумева две фазе у Исусовом посредовању, у две одаје небеског светилишта. Прво, Исус је уклонио наше грехе и сам их понео на крсту, како би пружио опроштај свима који верују у Њега (Дела 2,38; Дела 5,31). На крсту је Исус добио право да опрости свакоме ко верује у Њега, јер је Он понео грехе свих људи. Он је такође увео нови завет, који Му допушта да, путем Светог Духа, утисне Божји закон у срце верника (Јеврејима 8,10-12; Језекиљ 36,25-27).

Друга фаза Исусове службе обухвата суд – преадвентни суд, који је са становишта Јеврејима посланице још увек био у будућности (Јеврејима 2,1-4; Јеврејима 6,2; Јеврејима 9,27.28; Јеврејима 10,25). Тај суд почиње од Божјег народа и описан је у следећим текстовима: Данило 7, 9-27; Матеј 22,1-14 и Откривење 14,7. Његова сврха је да покаже да је Бог праведан кад опрашта свом народу. На том суду ће се извештаји о њиховом животу ставити на увид читавом свемиру. Бог ће показати шта се догађало у срцима тих верника, како су они прихватили Исуса као свог Спаситеља и примили Његовог Духа у свој живот.

У вези с тим судом, Елен Г. Вајт је писала: „Човек не може сам да се суочи с тим оптужбама. У одећи умрљаној грехом, он стоји пред Богом признајући своју кривицу. Али Исус, наш Заступник, улаже делотворну молбу у корист свих оних који су у вери и покајању поверили своје душе Њему на чување. Он се залаже за њихов случај и поражава њиховог тужиоца моћним аргументима са Голготе. Његова савршена послушност Божјем закону, до саме смрти на крсту, обезбедила Му је сву власт на небу и земљи, и Он се позива на милост свог Оца да би издејствовао помирење за кривце... Мада би требало увек да будемо свесни свог грешног стања, морамо се ослањати на Христа као на своју праведност, своје посвећење и искупљење. Ми не можемо да одговоримо на оптужбе које сотона износи против нас. Једино Христос може да упути делотворну молбу у нашу корист. Он је у стању да ућутка тужитеља аргументима који се заснивају не на нашим, него на Његовим заслугама.“ – Testimonies for the Church, vol. 5, pp. 471, 472.

Зашто нам крст и Исусова служба у нашу корист стављају до знања да би на суд требало да гледамо са поуздањем, али и са понизношћу и покајањем?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

У књизи Чезња векова од Елен Г. Вајт прочитајте поглавља „Голгота“, стр. 741-757 (оригинал) и „Сврши се“, стр. 758-764 (оригинал).

Професор Жири Москала објаснио је природу тог преадвентног суда. Бог „није ту да изнесе моје грехе на видело као у излогу. Он ће, напротив, најпре указати на задивљујућу моћ своје благодати која преображава, а онда ће, пред целим свемиром, Он, као истински Сведок целог мог живота, објаснити мој став према Богу, моје унутрашње побуде, моје размишљање, моја дела, моја усмерења и правац живота. Он ће све то јасно изложити. Исус ће посведочити да сам направио много грешака, да сам прекршио Његов свети закон, али и да сам се покајао, затражио опроштај и био промењен Његовом благодаћу. Он ће изјавити: „Моја крв је довољна за грешника Москалу! Његов живот је усмерен ка мени. Његов став према мени и другим људима је топао и несебичан. Поуздан је. Он је мој добри и верни слуга.“ – „Toward a Biblical Theology of God’s Judgment: A Celebration of the Cross in Seven Phases of Divine Universal Judgment“, *Journal of the Adventist Theological Society* 15 (Spring 2004): p. 155.

„Избављена и безгрешна бића у Христовом крсту наћи ће своју науку и своју песму. Тако ће постати јасно да је слава која блиста са Христовог лица слава самопожртвоване љубави. У светлости са Голготе видеће се да је закон те љубави пуне самоодрицања, закон живота за Земљу и Небо; да љубав која 'не тражи своје' има свој извор у Божјем срцу; да се у Ономе који је кротак и понизан открио карактер Онога који пребива у светлости којој ниједан човек не може приступити.“ – Елен Г. Вајт, Чезња векова, стр. 19, 20 (оригинал).

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Људи су одувек били склони да Богу приносе различите жртве као размену за опроштај или спасење. Неки нуде Богу херојска дела покорџ (дуга путовања, итд.), други нуде живот посвећен служби, самонаметнуто лишавање, итд. Како би та дела требало посматрати у светлу Исусове жртве и тврдњи Светог писма да је крст укинуо све те жртве (Данило 9,27; Јеврејима 10,18)?
2. У исто време, која је улога жртве у животу верника? Шта је Исус мислио када је рекао да треба да узмемо свој крст и да Га следимо (Матеј 16,24), или апостол Павле када је рекао да своје тело треба да принесемо као „жртву живу, свету угодну Богу“ (Римљанима 12,1)? У каквој су вези упутства Исуса (Матеј 16,24) и Павла (Римљанима 12,1) са текстом Јеврејима 13,15.16?

ИСУС НАС УВОДИ ИЗА ЗАВЕСЕ

Текстови за проучавање у току седмице: Јеврејима 9,24; 2. Мојсијева 19,3.4; Јеврејима 12,18-21; 3. Мојсијева 16,1.2; Јеврејима 10,19-22; Колошанима 3,1.

Текст за памћење: „Јер Христос не уђе у рукотворену светињу, која је прилика праве, него у само небо, да се покаже сад пред лицем Божијим за нас“ (Јеврејима 9,24).

Када су се, одмах након што се Исус вазнео на небо, ученици вратили са Маслинске горе, били су испуњени духом радости и победе. Њихов Учитељ и Пријатељ се уздигао на позицију моћи над овим светом, и позвао их је да приступају Богу у Његово име са пуним уверењем да ће Бог благонаклоно одговорити на њихове молитве (Јован 14,13.14). Иако су наставили да живе у свету, и трпе нападе злих сила, њихова нада је била снажна. Знали су да је Исус отишао да им припреми место (Јован 14,1-3). Знали су да је Он Поглавар њиховог спасења и да је својом крвљу утро пут у небеску домовину.

Исусово вазнесење на небо је централно место у теологији Јеврејима посланице. Оно означава почетак Исусове владавине и почетак Његове првосвештеничке службе у нашу корист. Коначно, и што је још важније, Исусово вазнесење означава тренутак када је на снагу ступио нови завет, који пружа могућност да храбро приступимо Богу у вери. Ми сада имамо предност да приступамо Богу са поверењем, захваљујући Исусу и заслугама Његове праведности.

ИСУС ПРЕД ОЦЕМ

Прочитајте Јеврејима 9,24. Према том тексту, која је била сврха Исусовог вазнесења на небо?

Бог је наложио да сви мушкарци у Израелу три пута годишње иду у Јерусалим како би „изашли пред Господа“ са жртвама и приносима. То се дешавало увек у одређено време: на празник Пасхе (бесквасних хлебова), празник Седмица (Духови) и празник Сеница (2. Мојсијева 23,14-17; 5. Мојсијева 16,16). Током Пасхе славило се ослобођење Израела из Египта. У време Педесетнице славила се жетва јечма, а до времена Новог завета почело је да се повезује и са давањем закона на Синају. На празник Сеница прослављало се Божје старање за Израел током њиховог боравка у пустињи. Међутим, према Новом завету, сви ти старозаветни празници имали су и свој пророчки значај.

Текст Јеврејима 9,24 описује Исусово вазнесење у Очево присуство. Он је стигао у небеско светилиште – оно „право“, како би се „показао“ пред Богом са бољом жртвом (Јеврејима 9,23.24) – сопственом крвљу.

Исус је са невероватном прецизношћу испунио пророчко значење ходочасничких празника. Умро је на дан припреме за Пасху у деветом часу, у тренутку када су жртвована пасхална јагњад (Јован 19,14; Матеј 27,45-50). Васкрсао је трећег дана и вазнео се на небо како би примио уверење да је Његова жртва прихваћена (Јован 20,17; 1. Коринћанима 15,20), управо у тренутку када је свештеник требало да маше снопом зрелог јечма као првим плодом (3. Мојсијева 23,10-12). Затим се, 40 дана касније, вазнео да би сео с десне стране Богу и успоставио нови завет на дан Педесетнице (Дела 1; 2).

Сврха ходочашћа у древном Израелу била је „показати се лицу Божијем“ (Псалми 42,2). То је значило доживети Божју наклоност (Псалми 17,15). Слично томе, јеврејски израз „тражити лице Божје“ значио је тражити помоћ од Бога (2. Дневника 7,14; Псалми 27,8; Псалми 105,4). Према Јеврејима посланици, то је смисао Исусовог вазнесења. Исус је изашао пред Бога са савршеном жртвом. Вазнео се на небо и ушао, као наш претеча, у Божије присуство (Јеврејима 6,19.20). Он је обистинио обећање упућено верницима који путујући „траже отачаства“, који „боље желе“ и чекају „град... којему је зидар и творац Бог“ (Јеврејима 11,10.13-16).

И опет, зашто би реалност онога што је Христос учинио, не само на крсту, већ и онога што сада чини на небу, требало да нам пружи сигурност у спасење?

БОЖЈИ ПОЗИВ

Прочитајте Јеврејима 12,18-21. Какво је искуство Израел имао на гори Синај?

Када је Бог позвао Израел из Египта, Његов план био је да изгради лични, близак однос са њима. Поручио им је: „Видјели сте шта сам учинио Мисирцима и како сам вас као на крилима орловијем носио и довео вас к себи“ (2. Мојсијева 19,3,4).

Зато је Бог преко Мојсија дао потребна упутства да би се људи припремили за сусрет с Њим. Народ је требало прво да се освешта (2. Мојсијева 19,10-15). Они који би без припреме ступили у подножје горе погинули би. А онда, пошто су се два дана припремали, Бог је наредио да трећег дана „кад рог труби отежући... пођу на гору“ (2. Мојсијева 19,13). Желео је да и они имају искуство које су имали Мојсије и остале вође кад „видјеше Бога, па једоше и пише“ у Његовом присуству (2. Мојсијева 24,9-11). Народ је касније схватио да је видео Божју славу и да је заиста могуће да „Бог говори с човјеком“, а да човек остане жив (5. Мојсијева 5,24). Међутим, у одсудном тренутку, недостајало им је вере. Мојсије је годинама касније објаснио: „Вас бјеше страх од огња и не изиђосте на гору“ (5. Мојсијева 5,5). Уместо тога, тражили су од Мојсија да им буде посредник (5. Мојсијева 5,25-27; упоредити са текстом 2. Мојсијева 20,18-21).

Иspoљавање Божје светости на гори Синај требало је да научи народ да Га се „плаши“, односно да Га поштује. „Страх Господњи“ доноси живот, мудрост и част (5. Мојсијева 4,10; упоредити са следећим текстовима: Псалми 111,10; Приче 1,7; Приче 9,10; Приче 10,27). А требало је такође да науче и да је Он милостив и благонаклон (2. Мојсијева 34,4-8). Међутим, док је Бог желео да му Израел приђе, народ се уплашио и затражио од Мојсија да им буде посредник. Опис догађаја на Синају у Јеврејима посланици првенствено прати Мојсијево излагање, у ком он подсећа народ на њихов недостатак вере и отпадништво са златним телетом, напомињући да се и сам уплашио сусрета са Богом због њиховог греха (5. Мојсијева 9,19). Реакција народа није била исход Божјег плана за њих, већ последица њиховог безверја.

Зашто ми, захваљујући Исусу, не би требало да се плашимо да приђемо светом Богу? Који услови ипак постоје да бисмо могли да Му приђемо?

ПОТРЕБА ЗА ЗАВЕСОМ

Завесе имају двоструку улогу. Израз који Јеврејима посланица користи за завесу (катепетасма) могао се односити на завесу која се налазила на улазу у трем (2. Мојсијева 38,18), затим на ону кроз коју се улазило у спољашњу одају светилишта (2. Мојсијева 36,37), или на унутрашњу завесу која је одвајала Светињу од Светиње над светињама (2. Мојсијева 26,31-35). Те три завесе представљале су истовремено улаз, али и границу коју су само поједини људи могли да пређу.

Прочитајте текстове 3. Мојсијева 16,1.2 и 3. Мојсијева 10,1-3. Које упозорење ту налазимо?

Завеса је пружала заштиту свештеницима док су служили пред светим Богом. Након греха са златним телетом, Бог је рекао Мојсију да их неће пратити на путу до Обећане земље да их не би сатро, јер су „народ тврдоврат“ (2. Мојсијева 33,3). Зато је Мојсије морао да премести шатор од састанка и постави га далеко изван логора (2. Мојсијева 33,7). Па ипак, пошто се Мојсије заузео за народ, Бог је пристао да пође с њима (2. Мојсијева 33,12-20), али је установио неколико мера за заштиту људи док је боравио међу њима.

На пример, израелски логор је уређен по строгом распореду, тако да је остављен празан квадрат у средини где је постављен шатор. Осим тога, Левити су се настанили око шатора како би светилиште и његов намештај заштитили од упада странаца (4. Мојсијева 1;51; 4. Мојсијева 3,10). Они су, заправо, били нека врста живе „завесе“ која је штитила израелски народ: „А Левити нека стају око шатора од свједочанства, да не дође гњев на збор синова Израилевијех; и нека Левити раде што треба око шатора од свједочанства“ (4. Мојсијева 1,53).

Исус, као наш Свештеник, такође је био наша завеса. Својим утеловљењем, Бог је подигао свој шатор међу нама и пружио нам прилику да посматрамо Његову славу (Јован 1,14-18). То је светом Богу омогућило да живи усред несавршеног народа.

Размислите шта је значило то што је Бог Створитељ, Онај који је створио универзум, боравио међу својим народом, који је у то време био народ одбеглих робова. Чему нас то учи у вези са чињеницом колико нам Бог може бити близак?

НОВИ И ЖИВИ ПУТ КРОЗ ЗАВЕСУ

Прочитајте Јеврејима 10,19-22. Који позив налазимо у том тексту?

Јеврејима посланица тврди да је Исус ушао у небеско светилиште, и позива нас да Га у томе следимо. Та замисао је у складу са раније представљеним концептом да је Исус „Поглавар“ и претеча верника (Јеврејима 2,10; Јеврејима 6,19.20; Јеврејима 12,2). „Нови и живи пут“ је нови завет који је Исус успоставио својом жртвом и вазнесењем. Израз „нови и живи“ супротстављен је опису старог завета као нечега што је „ветхо и остарјело“ (Јеврејима 8,13). Јер, нови завет је тај који пружа опроштење греха и утискује закон у наше срце, омогућава нам да с поверењем приступимо Богу, не захваљујући нама самима нити било чему што смо учинили, већ само ономе што је Исус учинио за нас испунивши све заветне обавезе.

Јеврејима посланица примећује да је увођење старог завета укључивало изградњу светилишта и посвећење свештеника (Јеврејима 9,18-21; упоредити са текстовима 2. Мојсијева 40; 3. Мојсијева 8; 9). Сврха завета била је стварање блиског односа између Бога и Његовог народа (2. Мојсијева 19,4-6). Када је Израел прихватио тај однос, Бог је одмах заповедио да се изгради светилиште како би могао да живи међу њима. Посвећење светилишта и Божје присуство усред Његовог народа био је тренутак када је завет између Бога и Израела довршен.

Исто важи и за нови завет. Нови завет такође подразумева успостављање Исусове свештеничке службе у нашу корист (Јеврејима 5,1-10; Јеврејима 7,1-8,13).

Исусовим вазнесењем у Божје присуство отпочео је нови период за Божји народ. Текст Захарија 3 описује сотону како стоји у Божјем присуству и оптужује Његов народ, представљеним у лику првосвештеника Исуса. То је исти онај тужитељ који је покренуо питања о Јововој оданости Богу (Јов 1-2). Међутим, Исусовом жртвом, сотона је истеран са неба (Откривење 12,7-12; упоредити са текстовима Јован 12,31; Јованом 16,11). Сада је Исус тај који се заузима за нас и, на основу своје жртве и верности, тражи да будемо спасени!

Какве би оптужбе против вас сотона могао да изнесе пред Бога, кад би му то било допуштено? Мада је лажов, колико би заиста морао да лаже о вама да би тражио вашу осуду? У чему је ваша једина нада?

ОНИ ЋЕ ВИДЕТИ ЊЕГОВО ЛИЦЕ

Прочитајте Јеврејима 12,22-24. У ком смислу смо ми приступили небеском Јерусалиму и ушли у Божје присуство?

Тврди се да су свети вером „приступили“ гори Сион, небеском Јерусалиму. У том смислу, њихово искуство је најава будућности. Дакле, небески Јерусалим припада поретку ствари којима се „надамо“ и „што не видимо“, али су нам, и поред тога, осигуране на основу вере (Јеврејима 11,1).

Међутим, мада је истинито, то ипак није целовито значење овог текста. И ми смо приспели на гору Сион и ушли у само Божје присуство преко нашег представника Исуса (Ефесцима 2,5.6; Колошанима 3,1). Исусово вазнесење није питање вере, то је чињеница. Управо та историјска димензија Исусовог вазнесења даје неодрживу снагу речима којима нас Јеврејима посланица подстиче да се чврсто држимо свог признања вере (Јеврејима 4,14; Јеврејима 10,23). Павле каже: „Имајући дакле великога поглавара свештеничкога, који је прошао небеса... да приступимо... слободно к пријестолу благодати“ (Јеврејима 4,14.16).

Према томе, ми смо, преко нашег представника, већ стигли тамо, па би у складу с тим требало и да се понашамо. Преко Њега смо „окусили дара небескога и... добре ријечи Божије, и силе онога свијета“ (Јеврејима 6,4.5). Реалност Исусовог вазнесења и службе у небеском светилишту је „тврди и поуздан ленгер душе“ (Јеврејима 6,19), гаранција да су обећања чврсто утемељена и достојна поверења (Јеврејима 7,22). За нас, вера има историјско сидро.

У сваком случају, Божји циљ ће се испунити не само у Исусу, већ и у нама. Рекли смо да је Исусово вазнесење испунило типологију прва два годишња ходочашћа у Израелу, Пасху и Педесетницу. Али, према Јеврејима посланици и књизи Откривење, последње ходочашће, празник Сеница, тек треба да се испуни. Њега ћемо прославити заједно са Исусом, кад будемо у граду „којему је зидар и творац Бог“ – у небеској домовини (Јеврејима 11,10.13-16). Нећемо ми правити Сенице, него ће се Божја сеница или шатор спустити с неба и отада ћемо живети с Њим, заувек (Откривење 7,15-17; Откривење 21,1-4; Откривење 22,1-5; 4. Мојсијева 6,24-26).

Како можемо научити да то обећање о вечном животу учинимо реалним за себе у овом тренутку, усред света тако пуног бола и патње? Који одговор можете дати онима који кажу да је све то само маштарија која нам помаже да се осећамо боље у свом животу, овде и сада?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

„Христово вазнесење на небо било је знак да ће Његови следбеници добити обећани благослов. То је требало да причекају пре него што се прихвате свог посла. Када је прошао кроз небеска врата, Христос се попео на престо окружен обожавањем анђела. Чим је та церемонија обављена, Свети Дух се спустио на ученике у обилној мери и Христос је заиста прослављен славом коју је имао код Оца од постања света. Изливање Духа на дан Педесетнице било је небеска објава да је свечано увођење у службу Откупитеља обављено. Он је, у складу са обећањем, послао Светог Духа са неба својим ученицима, као знак да је Он, Свештеник и Цар, примио сву власт на небу и на земљи, и да је постао Помазаник над својим народом...

Исусово име могли су са сигурношћу да изговарају. Па зар Он није био њихов Пријатељ и старији Брат? Успоставили су уску везу са Христом, као да су већ седели с Њим на небесима. Каквим су само ватреним речима износили своје замисли док су сведочили за Њега! – Елен Г. Вајт, Апостолска црква – Христовим трагом, стр. 38, 46 (оригинал).

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Псалмиста каже: „Једна је душа моја Бога, Бога живог, кад ћу доћи и показати се лицу Божијему?“ (Псалми 42,2). Како и ми можемо осетити исту жеђ за Божјим присуством? Ако се сада не радујемо у Божјем присуству, када Му приступамо и клањамо се у вери, да ли ћемо се радовати у будућности? Шта је то што чини да имамо радост пред Богом?
2. У једној књизи у којој се вера исмева, говори се о томе како је неко направио робота који је, наводно, требало да верује уместо нас. Мада је реч о сатири, зашто морамо водити рачуна да не поновимо оно исто што је Израел учинио у пустињи, то јест, да не тражимо посреднике између Бога и нас? Ми смо склони да другима препустимо да уместо нас проучавају Библију, и проналазе у њој драгуље истине. Неки су у искушењу да помисле како, пред Богом, молитве других људи у њихову корист имају већу тежину него њихове сопствене молитве. Зашто би требало да избегавамо ту духовну замку? Зашто можемо, захваљујући Исусу, приступити Богу без потребе за било ким другим?
3. Јеврејима посланица говори о сигурности спасења. Зашто, ипак, морамо бити опрезни да не помислимо за лажну сигурност да је права?

ИСУС – ЗАЧЕТНИК И УСАВРШИТЕЉ НАШЕ ВЕРЕ

Текстови за проучавање у току седмице: Јеврејима 10,35-39; Римљанима 1,17; Јеврејима 11; Исус Навин 2,9-11; Јеврејима 12,1-3.

Текст за памћење: „Гледајући на Исуса, зачетника и усавршитеља вере, који је уместо радости – која је била пред њим – поднео крст, презревши срамоту, и сео с десне стране Божијег престола“ (Јеврејима 12,2, Чарнић).

Једанаесто и дванаесто поглавље Јеврејима посланице вероватно су најомиљенија поглавља ове књиге. У њима је хришћански живот описан као трка у којој сви учествујемо, и у којој ће сви они који остану верни добити награду. Ту је такође описана и драма искупљења као трка, у којој су верни људи из прошлости истрајали упркос патњама, али још увек нису добили награду.

А разлог је тај што се прича завршава тек са нама, а не само са њима. Нама припада завршни чин. Врхунац драме настаје у тренутку кад ми улазимо у трку и трчимо последњи круг, док Исус седи на линији циља, с десне стране Богу. Он пружа надахнуће, али и најбољи пример како се та трка успешно води. Он је најпоузданији сведок да је награда стварна, и Он је претеча који нам утире пут (Јеврејима 6,19.20; Јеврејима 10,19-23).

Једанаесто поглавље Јеврејима посланице објашњава да је вера, у ствари, поверење у Божја обећања чак и онда кад не можемо да их видимо. У овој поуци проучаваћемо поближе о томе шта је вера и како се она стиче, разматрајући примере људи из прошлости, али, посебно и пре свега, пример Исуса, „зачетника и усавршитеља“ наше вере (Јеврејима 12,2).

ПРАВЕДНИК ЋЕ ОД ВЕРЕ ЖИВЕТИ

Прочитајте Јеврејима 10,35-39. Шта нам Бог говори у тим стиховима?

Издржљивост или „трпљење“ је карактеристика Божјег народа последњег времена, без које они неће моћи да приме обећања (Откривење 13,10; Откривење 14,12). Међутим, да би претрпели до краја, верници морају „тврдо“ да се држе своје вере (Јеврејима 10,23; Јеврејима 4,14). Павле указује да пустињска генерација није могла да прими обећање јер им је недостајало вере (Јеврејима 3,19). Јеврејима посланица описује вернике као оне који такође стоје на прагу испуњења обећања (Јеврејима 9,28; Јеврејима 10,25.36-38), и зато треба да покажу веру ако желе да искусе остварење тих обећања (Јеврејима 10,39).

Павле отпочиње излагање о вери позивајући се на текст Авакум 2,2-4. Авакум пита Бога зашто трпи безбожне људе који тлаче праведнике (Авакум 1,12-17). Пророк и његов народ су патили и желели су да Бог делује. Међутим, Бог одговара да постоји одређено време за испуњење Његовог обећања и да је потребно да сачекају (Авакум 2,2-4). Авакум и његов народ живели су, попут нас, у времену између давања и испуњења обећања. Божја порука се наставља у Јеврејима посланици: „Доћи /ће/ онај који треба да дође и неће одоцнити“ (Јеврејима 10,37; видети такође Авакум 2,3).

Та порука се односи на Исуса. Он је Праведник, утеловљење вере која је Богу угодна и даје живот (Јеврејима 10,5-10).

Зашто би онда Он „одоцнио“? Он то неће учинити. Већ је дошао да умре за нас (Јеврејима 9,15-26), и сигурно ће, у одређено време, поново доћи (Јеврејима 9,27.28; Јеврејима 10,25).

Божја порука се наставља речима: „А праведник живљеће од вјере“ (Јеврејима 10,38). Павле износи исту тврдњу у Римљанима 1,17 и Галатима 3,11. Текст Римљанима 1,16.17 баца посебну светлост, јер објашњава да се правда Божја „јавља... из вјере у вјеру“. Павле ту хоће да каже да се Божја верност Његовим обећањима налази на првом месту, а да је наша вера и/или верност заправо само резултат те Његове верности.

Зато што Бог остаје веран својим обећањима (2. Тимотију 2,13), и праведници ће, као одговор на Божју верност, остати верни.

Зашто је важно разумети да наша вера проистиче из Божје верности и да се њоме храни? Како можемо научити да се више уздамо у Његову верност према нама и у обећања која нам је дао?

БЕРОМ АВРАМ...

Јеврејима посланица дефинише веру као „тврдо чекање онога чему се надамо, и доказивање онога што не видимо“ (Јеврејима 11,1). Затим наводи низ људи из историје Израела који су примером показали шта је вера, и открива којим су делима они ту своју веру доказали.

Прочитајте Јеврејима 11,1-19. Шта су ти „хероји“ вере чинили да би своју веру показали на делу? На који начин су њихови поступци повезани са надом у оно што не видимо?

Аврам је вероватно најважнији лик у овом поглављу. Последњи Аврамов чин вере је посебно поучан у погледу праве природе вере.

Јеврејима посланица као да наговештава да постоји извесна противречност у томе што Бог налаже Авраму да принесе Исака на жртву (Јеврејима 11,17.18). Исаак није био једини Аврамов син. Исмаило је био Аврамов првенац, па ипак Бог каже Авраму да је у реду да, на Сарин захтев, избаци Исмаила и његову мајку, зато што ће се Он побринути за њих, а такође и зато што ће се Аврамово потомство назвати по Исаку (1. Мојсијева 21,12.13). *Међутим, већ у следећем поглављу, Бог тражи од Аврама да принесе Исака као жртву паљеницу.* Стиче се утисак да је Божје упутство у тексту 1. Мојсијева 22 у потпуној супротности са Божјим обећањима која читамо од 12. до 21. поглавља 1. Мојсијева.

Аутор Јеврејима посланице примећује да је Аврам на изванредан начин решио ту загонетку, закључивши да ће Бог сигурно васкрснути Исака након што га он буде жртвовао. То је просто невероватно, будући да до тада још нико није био васкрснут. Чини се, међутим, да је Аврама његово претходно искуство са Богом довело до тог закључка. Текст Јеврејима 11,12 напомиње да је Исаак зачет Божјом силом од некога ко је био „готово мртав“. Павле такође примећује да је Аврам, упркос томе што је био већ „готово мртав“ и што је Сара била нероткиња, веровао и надао се „кад се није било ничему надати да ће он бити отац многијем народима“, уздајући се у то да Бог „оживљује мртве, и зове оно што није као оно што јест“ (Римљанима 4,17-20). Према томе, Аврам је вероватно пошао од претпоставке да би Бог, који је, у извесном смислу, већ дао Исаку живот из мртвих, сигурно могао то поново да учини. У томе како га је Бог водио у прошлости, Аврам је видео наговештај онога што би Он могао да учини у будућности.

Зашто је размишљање о томе како је Бог усмеравао наш живот у прошлости тако пресудно за очување наше вере и уздања у Њега у садашњости?

МОЈСИЈЕ: ВЕРОВАЊЕ У ОНО ШТО СЕ НЕ ВИДИ

Прочитајте Јеврејима 11,20-28. Шта су ти верни људи чинили? На који начин су њихова дела повезана са надом у оно што се не види?

Мојсије је други велики пример у овом поглављу о вери. Почетак и завршетак Мојсијевог живота у Египту обележила су два поступка којима се пркосило цару. Родитељи су сакрили Мојсија кад се родио, јер се „не побојаше... заповијести цареве“ (Јеврејима 11,23), а касније је Мојсије напустио Египат, „не побојавши се љутине цареве“ (Јеврејима 11,27). Најзначајнији Мојсијев поступак био је, међутим, то што је одбио да се назива „син кћери фараоново“ (Јеврејима 11,24). Помињање Мојсијеве усвојитељке као „кћери фараоново“ сугерише да је он требало да буде следећи фараон. Међутим, ту прилику да постане владар најмоћније државе свог времена, Мојсије је био спреман да занемари, и уместо тога постане вођа тек ослобођених робова – избеглица.

Упоредите текстове Јеврејима 11,24-27 и Јеврејима 10,32-35. Које су сличности постојале између тог Мојсијевог искуства и ситуације у којој су се налазили први примаоци Јеврејима посланице?

Мојсијева величина огледала се у томе што је био у стању да посматра даље од обећања египатског владара, и да свој поглед упери ка невидљивом – наиме, ка Божјим обећањима. Јеврејима посланица наводи да је кључ био у томе што је Мојсијев поглед био прикован за „награду“, а не за египатска богатства. А то је иста она награда што се помиње у Јеврејима 10,35 и коју је Бог обећао свима који верују у Њега.

Павлове речи о Мојсијевој одлуци мора да су снажно одјекнуле у срцима његових првобитних читалаца. Они су трпели многе оптужбе и увреде због своје вере у Христа. Били су и нападани и остајали су без своје имовине (Јеврејима 10,32-34). Неки су завршили у затвору (Јеврејима 13,3). Слично томе, и Мојсије је изабрао да трпи невоље заједно са Божјим народом, заменивши богатство Египта за живот пун увреда повезаних са Христом, јер је веровао да је Христов награда већа од било чега што је Египат могао да понуди.

С каквим биткама сте се ви суочили због своје вере? Чег сте морали да се одрекнете? Зашто је обећана награда, у крајњој линији, вредна свега тога, чак и ако је у овом тренутку не видите?

ВЕРОМ РАВА И ОСТАЛИ...

Прочитајте Јеврејима 11,31 и Исус Навин 2,9-11. Зашто је Рава, паганска проститутка, обухваћена овим текстом о светим библијским личностима?

Рава је вероватно најмање очекивана личност на коју наилазимо у 11. поглављу Јеврејима посланице. Она је једна од две жене које се ту помињу по имену. Поменута је десета по реду. Први су били преци и патријарси Израела, од којих се сваки сматрао праведним. А кад дођемо до ње, сазнајемо да није била само жена, већ и незнабошкиња и проститутка.

Међутим, оно што највише изненађује је то што она представља истовремено и тематско средиште и врхунац читавог поглавља. Низ наведених личности организован је на јединствен начин. Сваки унос почиње речју „вером“ која се понавља. Основни образац гласи: „Вером тај-и-тај учини то-и-то“ или „вером се то-и-то догодило томе-и-томе“. Тај понављајући образац повећава читаочево ишчекивање да на крају, као врхунац приче, чује како је „вером Исус Навин увео народ у Обећану земљу“.

Али то није оно што налазимо у тексту. Уместо тога, Исус Навин је заобиђен, а проститутка је заузела његово место. Након спомињања Раве, понављајући образац се нагло завршава речима: „И шта ћу још да кажем?“ (Јеврејима 11,32). Затим, Павле ужурбано набраја још нека имена и догађаје које не објашњава детаљно.

Равино дело вере састојало се у томе што је чула, поверовала и послушала, а да није видела. Није видела египатске пошасте, ни избављење преко Црвеног мора, ни воду која је текла из стене, ни хлеб који је силазио с неба. А ипак је веровала. Била је добар пример за читаоце Јеврејима посланице, који нису слушали Исуса како проповеда нити су Га гледали како чини чуда. А добар је пример и за нас који такође нисмо видели ништа од тога.

„Рава је била блудница која је живела на зидинама Јерихона. Сакрила је двојицу израелских ухода који су дошли да провере каква је одбрана града. Због љубазности коју је показала према њима и изјаве да верује у Бога, уходе су обећале да ће живот Раве и чланова њене породице бити поштеђен приликом напада на Јерихон.“ – Ellen G. White, *Daughters of God*, p. 35.

Павле затим наставља (Јеврејима 11,35-38) да набраја тешкоће с којима су се многи суочавали. Израз „не примивши избављења“ (Јеврејима 11,35) наговештава да су неки имали могућност да се избеаве, али су одлучили да то не прихвате, јер су гледали на Божју награду.

Мада нисмо видели како се било шта од овога догодило – шестодневно Стварање, Излазак из Египта, Христов крст, зашто имамо толико добрих разлога да у све то верујемо?

ИСУС, ЗАЧЕТНИК И УСАВРШИТЕЉ НАШЕ ВЕРЕ

Прочитајте Јеврејима 12,1-3. На шта нас ти стихови позивају?

Ово излагање о вери свој прави врхунац достиже са Исусом у тексту Јеврејима 12. Павле почиње да говори о Исусу као Ономе који „ће доћи“ и „неће одоцнити“ (Јеврејима 10,37), а завршава изјавом о Исусу као „Усавршитељу“ наше вере (Јеврејима 12,2). Исус је и „зачетник и усавршитељ вере“ (Чарнић). То значи да је Исус тај који веру чини могућом, и да је Он тај пример који савршено открива шта живот вере заиста подразумева. Са Исусом, вера достиже свој савршени израз.

Исус је „зачетник“ (или „творац“, или „пионир – онај који крчи пут“) наше вере из најмање три разлога.

Прво, Он је једини који је завршио трку у пуном смислу речи. Остали о којима је било говора у претходном поглављу, још увек нису стигли до циља (Јеврејима 11,39.40). Исус је, међутим, ушао у Божји починак на небу и седи Оцу с десне стране. А и ми ћемо, заједно са осталим вернима, владати са Исусом на небу (Откривење 20,4).

Друго, Исусов савршени живот омогућио је вернима да остану у трци (Јеврејима 10,5-14). Јер, да Исус није дошао, трка свих осталих била би узалудна.

Треће, Исус је разлог што уопште имамо веру. Као једно са Богом, Он је показао Божју верност према нама. Бог никад није одустао од својих напора да нас спасе, и управо то је разлог што ћемо на крају доћи до награде – уколико не одустанемо. Исус је трчао стрпљиво и остао веран, чак и кад смо ми били неверни (2. Тимотију 2,13). Наша вера је само одговор на Његову верност.

Коначно, Исус је „усавршитељ“ вере, јер је пружио савршен пример како се трчи у трци вере. Како је Он трчао? Одбацио је свако бреме одрекавши се свега ради нас (Филибљанима 2,5-8). Никада није згрешио – ни један једини пут. Чврсто је уперио поглед у награду, у радост која је била пред Њим – да види људски род искупљен Његовом благодаћу. Дакле, Он је поднео противљење и злостављање, не марећи за срамоту крста (Јеврејима 12,2.3).

Сад је на нас ред да трчимо. Мада оно што је Исус чинио никад не можемо постићи у сопственој сили, ипак имамо пред собом Његов савршени пример, тако да, са погледом упртим у Њега (попут осталих пре нас), вером грабимо напред, уздајући се у Његова обећања о величанственој награди.

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

„Вером сте постали Христови, и вером треба да одрастете у Њему – давањем и узимањем. Треба да дате све – своје срце, вољу, службу – дајте себе Њему да бисте послушали све Његове захтеве. А морате и да узмете све – Христа, пунину свих благослова, да пребива у вашем срцу, да буде ваша снага, ваша праведност, ваш стални помоћник – да вам да снагу да послушате.“ – Елен Г. Вајт, Пут Христу, стр. 70 (оригинал).

„Бог никад не тражи од нас да верујемо, а да нам не пружи довољно доказа да на њима заснујемо своју веру. Његово постојање, Његов карактер, истинитост Његове речи – све је засновано на сведочанствима која се позивају на наш разум. А тих сведочанстава има у изобиљу. Ипак, Бог никад није уклонио могућност за сумњу. Наша вера мора да почива на доказима, а не на ономе што се види. Они који желе да сумњају, имаће прилику за то, док ће они који заиста желе да сазнају истину, наћи мноштво доказа на којима ће њихова вера моћи да почива.

Немогуће је да ограничени ум у потпуности схвати карактер и дела Бескочнога. И за најоштрији интелект, и за најобразованији ум, то свето Биће мора заувек остати обавијено тајном. 'Можеш ли ти тајне Божје докучити, или докучити савршенство Свемогућера? То су висине небеске, шта ћеш учинити? Дубље је од пакла, како ћеш познати?' (Јов 11,7.8).“ – Елен Г. Вајт, Пут Христу, стр. 105 (оригинал).

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Један ранохришћански научник је записао: *Credo ut intelligam*, што на латинском значи: „Верујем, да бих разумео“. Текст Јеврејима 11,3 каже да „вером схватамо“ (Чарнић). Какав је однос између вере и разумевања? Зашто вера често претходи разумевању? Односно, зашто понекад морамо вером посегнути ка нечему што, макар у почетку, не разумемо, да би нам то потом постало много јасније?
2. Грчка реч *πιστις* означава истовремено и „веру“ и „верност“. Зашто су оба та појма важна у нашем настојању да схватимо шта значи живети „вером“? Како су људи поменути у 11. поглављу Јеврејима посланице управо верношћу показали истинитост своје вере? Како и ми можемо учинити исто?
3. Мада нам је јасно да је вера Божји дар (Римљанима 12,3), коју улогу ми имамо, ако уопште имамо неку улогу, у примању и чувању тог дара?

ПРИМАЊЕ ЦАРСТВА КОЈЕ СЕ НЕ МОЖЕ УЗДРМАТИ

Текстови за проучавање у току седмице: Јеврејима 12,18-29; 2. Мојсијева 32,32; Данило 7,9.10.13-22; Агеј 2,6-9.20-22; Псалми 15,5; Псалми 16,8; Јеврејима 13,15.16.

Текст за памћење: „Зато, примајући царство непоколебано, да имамо благодат којом служимо за угодност Богу, с поштовањем и са страхом“ (Јеврејима 12,28).

Текст Јеврејима 12,18-29, који проучавамо ове седмице, представља врхунац читаве Посланице, а у њему се главни нагласак ставља на понављање поруке с којом је Посланица и отпочела – Бог нам проговара у личности свог Сина, и ми треба да Му посветимо посебну пажњу (Јеврејима 1,1.2; Јеврејима 12,25). Опис Исуса у Јеврејима 12,22-24 сажима тврдње које цела Посланица износи о Њему: Исус је Посредник новог завета и Његова крв пружа спасење вернима. Његова свештеничка и царска служба у нашу корист представља разлог за славље међу небеским четама. И коначно, текст Јеврејима 12,25-29 садржи последњу и најважнију опомену: долази Божији суд. То ће за Његове непријатеље значити уништење, али ће Његовом народу донети оправдање и царство (Јеврејима 12,28.29).

Завршетак Посланице још једном потврђује важност онога што је Исус постигао на крсту и упућује вернике на коначно остварење Његове победе приликом Другог доласка. Павле користи слике из 7. поглавља Књиге пророка Данила како би читаоце подсетио на то да је Исус примио царство од Бога, Судије (Данило 7,9-14), и да ће га поделити са вернима, „свецима Вишњег“, којима ће оно припадати заувек (Данило 7,18).

МОРАТЕ ДОЋИ НА ГОРУ СИОН

Прочитајте Јеврејима 12,22-24. Шта Павле ту описује?

Јеврејима посланица потврђује да смо већ пристигли на гору Сион и придружили се великој прослави. „Него приступисте Сионској гори, и граду Бога живога, Јерусалиму небескоме, и многијем хиљадама анђела“ (Јеврејима 12,22). Приступили смо вером, преко нашег Представника, Исуса. На том окупљању налазимо безброј анђела, Бога лично и Исуса, који је средиште прославе. Долазимо као део „сабора и цркве првороднијех који су написани на небесима“ (Јеврејима 12,23). Наша имена су унета у небеске књиге, где су пописани сви они који се изјашњавају као Божји народ (2. Мојсијева 32,32; Псалми 56,8; Данило 12,1; Малахија 3,16; Лука 10,20; Откривење 13,8; Откривење 17,8).

Ми смо „прворођени“ јер делимо наследство Прворођеног који је то у правом смислу речи – Исуса Христа (Јеврејима 1,6). Дакле, дошли смо не као гости већ као грађани (упоредити са Филибљанима 3,20). Такође смо описани и као духови „савршенијех праведника“ (Јеврејима 12,23). Тај израз је језичка фигура према којој се једна димензија наше људске природе узима за целину. То је аналогно изразу „Отац духова“ у Јеврејима 12,9, који се односи на Бога као Оца свих нас, људских бића која су духовна по природи.

На том окупљању слави се почетак Исусове царске владавине и свештеничке службе, као и успостављање новог завета. У Јеврејима посланици, гора Сион је место на коме се одвијају сви ти догађаји. Три псалма која се наводе у тексту Јеврејима 1,5-14 описују устоличење Сина, и наводе гору Сион као место где се то догодило (Псалми 2,6.7; Псалми 110,1.2; Псалми 102,21-27).

Гора Сион је такође место где је Син именован као „свештеник вавијек“ (Јеврејима 5,6), што је цитат из текста Псалми 110,4. Према 110. Псалму, именовање Сина за Првосвештеника дешава се такође на гори Сион (Псалми 110,2). И коначно, Јеврејима посланица тврди да успостављање Исусовог свештенства такође означава успостављање новог завета (Јеврејима 7,11-22). Дакле, гора Сион је, између осталог, место где је нови завет званично потврђен. Према томе, текст Јеврејима 12,22-24 описује свечано окупљање које се догодило на небу поводом Исусовог вазнесења.

На које практичне начине можемо, у свом животу и приликом богослужења, прослављати Исусово постојање, Његову свештеничку службу и Нови завет? Зашто радовање тој великој истини утврђује веру?

ПРИШЛИ СТЕ БОГУ, СУДИЈИ СВИХ

Прочитајте Јеврејима 12,23. Ако је то прослава, зашто је Бог описан као судија? Како један судија, између осталог, може пружати разлог за славље? Прочитајте такође и текст Данило 7,9.10.13–22.

Прослава описана у Јеврејима 12,22-24 алудира на будући суд. Бог, као судија, председава и отварају се књиге, а као резултат будућег суда, на основу извештаја из тих књига, Божји народ прима царство (Јеврејима 12,28).

Тај призор подсећа на велики преадвентни суд описан у тексту Данило 7, који приказује сцену суда у којој Бог, „Старац“ (Данило 7,9), седи на престолу од пламеног огња и окружен је са „десет тисућа по десет тисућа“ (Данило 7,10) анђела. Отварају се књиге (Данило 7,10) и доноси пресуда у корист „светаца Вишњег“, који ће тада да „преузму царство“ (Данило 7,22).

Слично томе, текст Јеврејима 12,22-29 описује сцену суда на гори Сион, у небеском Јерусалиму, где је Бог, „Судија свију“, окружен „многијем хиљадама“ анђела. И ту се такође помиње огањ (Јеврејима 12,29). Призор укључује и књиге јер су свети „написани“ у њима (Јеврејима 12,23), што значи да ће пресуда бити у њихову корист.

Исус је у самом средишту сцене (Јеврејима 12,24). Он је у тексту Јеврејима 2 описан као Син човечији, који је „вјенчан славом и части“ након што је окусио „смрт“ у нашу корист (Јеврејима 2,9). Према Јеврејима 2,10, „син човјечиј“ (видети Јеврејима 2,6) је пострадао да би могао да доведе „многе синове на славу“, односно, да би и верни могли бити овенчани славом и чашћу. „Син“ је сада, путем благодати новог завета, довео верне на Сион, у небески Јерусалим (Јеврејима 12,22-24) где ће, према обећању, примити царство (Јеврејима 12,28).

Тај суд је, дакле, заиста добра вест за верне, јер је донета пресуда у њихову корист. Она их оправдава. Тај суд поражава њиховог противника, аждају, што се крије иза страшних звери које су прогониле верне у прошлости (Данило 7) и које ће то чинити и у будућности (Откривење 13).

Како нам то што смо данас проучавали помаже да увидимо зашто је Божји суд, о ком је реч у порукама три анђела, заиста „добра вест“ за ово време (Откривење 14,6,7; упоредити са текстовима 5. Мојсијева 32,36; 1. Дневника 16,33-35)?

ПОТРЕСАЊЕ ЗЕМЉЕ И НЕБЕСА

Након што је описао свечано окупљање које се дешава на небу, Павле упозорава читаоце да морају обратити пажњу на Божји глас јер ће Бог још једном „потрести не само земљу него и небо“ (Јеврејима 12,26). Павле каже да, и поред тога што је Исус устоличен на небу, наше спасење још увек није довршено. Морамо бити посебно пажљиви, јер један важан догађај тек треба да се одигра.

Упоредите следеће текстове: Агеј 2,6-9.20-22; Псалми 96,9.10; Псалми 99,1 и Јеврејима 12,26.27. Каква је сврха Божјег потресања неба и земље? Шта то значи?

У Старом завету, подрхтавање земље било је уобичајена појава у присутности Бога, који је долазио да избави свој народ. Када су се Девора и Варак борили против Сисаре, Бог се с неба борио на њиховој страни (Судије 5,20). То је описано као снажан земљотрес, подрхтавање земље и растапање гора због Божјег присуства (Судије 5,4.5). Видимо да се иста слика појављује у целом Старом завету кад год Бог устане да избави потлачене (Псалми 68,7.8; Псалми 60,2; Псалми 77,17.18). Дакле, подрхтавање најављује Божји суд, којим Он потврђује своју власт над народима на земљи. Пророци су предвидели да ће се то догодити и на Дан Господњи (Исаија 13,13; Исаија 24,18-23).

Према Јеврејима посланици, „потресање“ неба и земље односи се на уништење Божјих непријатеља. То је оно што је Бог обећао приликом Исусовог устоличења. Рекао Му је: „Сједи мени с десне стране, док положим непријатеље твоје за подножје ногама твојима“ (Јеврејима 1,13). Дакле, Исус је победио непријатеља (Јеврејима 2,14-16) и устоличен је (Јеврејима 1,5-14), али непријатељске снаге још нису потпуно уништене (Јеврејима 10,11-14; 1. Коринћанима 15,23-25).

Бог ће те непријатеље уништити у будућности, када буде уздрмао небо и земљу. Потресање неба и земље, дакле, означава уништење земаљских сила које прогоне Божји народ и, што је још важније, уништење небеских сила (сотоне и његових анђела) које стоје иза земаљских сила и контролишу их.

Зашто обећање да ће правда једног дана бити задовољена, и да ће зло које је тако распрострањено у нашем свету једног дана бити уништено, пружа наду свима нама, а посебно онима који непосредно трпе зло?

ЦАРСТВО КОЈЕ СЕ НЕ МОЖЕ УЗДРМАТИ

Бог је најавио да ће „потрести“ небо и земљу, што значи да ће уништити непријатељске народе. Међутим, постоји нешто што неће бити ни пољуљано ни уништено.

Упоредите следеће текстове: Псалми 15,5; Псалми 16,8; Псалми 21,7; Псалми 62,2; Псалми 112,6 и Јеврејима 12,27. Шта је то што неће бити пољуљано?

Многи савремени преводи текста Јеврејима 12,27 сугеришу да „потресање неба и земље“ подразумева да ће они бити уклоњени и да ће заувек нестати.

Међутим, Библија јасно говори о томе да ће Бог створити ново небо и нову земљу (Исаија 65,17; Откривење 21,1-4), а да ћемо ми васкрснути и имати ново тело (1. Солуњанима 4,13-17; Филипланима 3,20) на овој земљи. Дакле, „потресање“ подразумева чишћење и обнављање створеног света, а не његово потпуно уклањање. Ово што већ постоји биће поново створено и ту ће живети откупљени.

Ипак, постоји нешто што неће бити уздрмано. Ту спадају и праведници. Они неће бити уздрмани јер се уздају у Бога. Творац их одржава и гарантује њихов опстанак.

Запазите да су у Јеврејима посланици трајност и стабилност повезани са Исусом. У Јеврејима 1,10-12 читамо о Исусу: „Ти си, Господе, у почетку основао земљу, и небеса су дјела руку твојијех; она ће проћи, а ти остајеш: и сва ће остарјети као хаљина, и савићеш их као хаљину, и измјениће се: а ти си онај исти, и твојијех година неће нестати.“ Јеврејима посланица такође напомиње да Исусова свештеничка служба остаје заувек (Јеврејима 7,3.24) као и наследство откупљених (Јеврејима 10,34). На коначном суду, они који буду „у Исусу“ су они који неће бити уздрмани (Псалми 46,5).

Текст Јеврејима 12,28 наводи да ћемо добити „царство непоколебано“. То се односи на текст Данило 7,18, где се тврди да ће свети поседовати „царство навијек и довијека“. То је царство поменуто у тексту Данило 2,44 које се „довијека неће расути“. То царство припада Сину, али Он ће га поделити са нама. Текст Откривење 20,4 каже да ћемо заједно с Њим судити злим силама које су нас прогониле (1. Коринћанима 6,3).

Колико вам тренутно добро иде кад је реч о тој уздрманости? Ако вам не иде баш добро, које одлуке морате донети да бисте добили помоћ у тој важној области? (Видети Ефесцима 4,14.)

БУДИМО ЗАХВАЛНИ

На крају 12. поглавља Јеврејима посланице истиче се да управо захвалност, изражена кроз службу угодну Богу, представља прикладан одговор на све оно дивно што је Он учинио за нас.

Упоредите стихове Јеврејима 12,28 и Јеврејима 13,15.16. Каква служба је угодна Богу?

У старозаветном систему је жртвовање животиња представљало начин на који су људи показивали покајање и захвалност, али је требало да те жртве буду само спољашњи знак захвалности и покајања који су већ постојали у срцу верника. Зато им је Бог кроз псалме и преко пророка јасно стављао до знања да оно што је заиста угодно пред Њим није крв животиња, већ да су то захвалност, добра дела и праведност оних који жртве приносе (Псалми 50,7-23; Исаија 1,11-17).

Зато нас и Павле позива да Богу служимо у небеском светилишту приносећи на жртву признање греха, хвалоспеве, захвалност и добра дела, што је у ствари то право богослужење какво је угодно пред Њим. Ми те жртве приносимо овде на земљи, али оне бивају прихваћене као угодне Богу на небу. Тај позив обухвата све опомене које је аутор упућивао у целој Посланици, подстичући нас да признамо Исусово име (Јеврејима 3,1; Јеврејима 4,14; Јеврејима 10,23) и да наставимо да чинимо добра дела (Јеврејима 6,10-12; Јеврејима 13,1.2.16).

Павлов позив читаоцима да служе „за угодност Богу“ (Јеврејима 12,28) подразумева да су верници у том тренутку заиста били свештенички народ који је усавршен и посвећен Исусовом жртвом (Јеврејима 10,10-14.19-23). Тиме је испуњена Божја првобитна намера за Израел – да буду свештенички народ преко кога ће Он моћи да објави свету добру вест о спасењу (2. Мојсијева 19,4-6; 1. Петрова 2,9.10; Откривење 1,6; Откривење 5,10).

Текст Јеврејима 13,1-6 на практичан начин описује шта значи чинити добро и делити оно што имамо. То значи показивати братску љубав, какву је Исус показао према нама (Јеврејима 2,11.12). То значи бити гостољубив, посећивати оне према којима се лоше поступа или су у затвору (Јеврејима 13,3), и одрећи се прељубе и користољубља.

Зашто је важно да чињење добра и дељење онога што имамо сматрамо саставним делом наше службе Богу? С друге стране, на које врло реалне начине наше духовне жртве Богу могу бити искварене (Исаија 1,11-17)?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

„У раздобљу од хиљаду година између првог и другог васкрсења, одржава се суд над безаконцима. Апостол Павле говори о суду као о догађају који се одиграва после Другог Христовог доласка. 'Зато не судите ништа пре времена, докле Господ не дође, који ће изнети на видело што је сакривено у тами и објавиће савете срдачне' (1. Коринћанима 4,5) Данило објављује да се у тренутку када се Старац појављује, одржава 'суд свецима Вишњега' (Данило 7,22) У то време, праведни владају као цареви и свештеници Богу својему. У Откривењу Јован каже: 'И видех престоле и сеђаху на њима, и даде им се суд.' 'Него ће бити свештеници Богу и Јагњету и цареваће с њим хиљаду година' (Откривење 20,4,6) И управо у то време, као што Павле прориче, 'свети ће судити свету'. (1. Коринћанима 6,2) Заједно са Христом, судиће безаконцима, упоређујући њихова дела са Књигом закона, Библијом, и одлучивати о сваком случају на основу дела учињених у телу. Тако ће казна коју ће безаконци морати да претрпе бити одмерена према њиховим делима; и биће забележена поред њиховог имена у Књизи смрти.

Сотони и његовим анђелима судиће Христос са својим народом. Павле каже: 'Не знате ли да ћемо анђелима судити?' (1. Коринћанима 6,3) А Јуда изјављује да се 'анђели, који не одржаше свога старешинства, него оставише свој стан, чувају у вечним оковима под мраком за суд великога дана' (Јуда 6).“ – Елен Г. Вајт, Велика борба, стр. 660, 661 (оригинал).

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Шта нам учешће светих у суђењу злима (1. Коринћанима 6,3; Јуда 6) говори о Богу, и колико ће Он бити транспарентан пред нама, док нам своју доброту и правичност буде откривао кроз начин на који се обрачунао са грехом и злом?
2. Прочитајте следеће текстове: 2. Мојсијева 32,32; Псалми 56,8; Псалми 69,28, Псалми 139,16; Исаија 4,3; Данило 12,1; Малахија 3,16, Лука 10,20; Откривење 13,8 и Откривење 17,8. У њима се помињу Божје књиге на небу. Шта је забележено у тим књигама? Зашто је важно, на пример, то што Бог води евиденцију о нашим сузама (Псалми 56,8)? Ако Бог све зна, која је сврха таквих књига и извештаја?
3. Зашто мислите да је важно то што се аргументи изнети у Јеврејима посланици на крају повезују са обећањима из 7. поглавља Данилове књиге? Зашто су те везе важне у контексту Исусове службе на небу? Чему нас текст Данило 7 учи о крају свега овоземаљског и пропадљивог?

НЕКА БРАТСКА ЉУБАВ НАСТАВИ ДА ВЛАДА

Текстови за проучавање у току седмице: Јеврејима 13; Римљанима 12,13; Ефесцима 5,3-5; 1. Петрова 5,1-4; Јеврејима 2,9; Јеврејима 4,16; Галатима 2,20.

Текст за памћење: „Љубав братинска да остане међу вама“ (Јеврејима 13,1).

Тринаесто поглавље Јеврејима посланице износи завршну опомену апостола: „Љубав братинска да остане међу вама“ (Јеврејима 13,1). Он кроз целу Посланицу тврди да смо ми део домаћинства које припада Цару – Првосвештенику, Исусу, Његовој браћи и сестрама. Павле своје читаоце не схвата само као групу појединаца који своје спасење граде у односу један-на-један са Исусом, већ као на породицу или домаћинство које се спасава заједно. Апостол је Исусово дело у нашу корист окарактерисао као „братску љубав“, јер Он се „не стиди... назвати их браћом“ (Јеврејима 2,11). Дакле, верници треба да раде једни за друге оно што је Исус чинио за њих.

У целој Посланици братска љубав је укључивала узајамно „тешење“, „разумевање“ и „саветовање“, како нико не би остао без благодати Божје (Јеврејима 3,13; Јеврејима 10,24.25; Јеврејима 12,15-17). У 13. поглављу то обухвата бројне елементе: гостопримство (Јеврејима 13,2), посету и подршку затвореницима и онима којима се чини неправда (Јеврејима 13,3), поштовање брака (Јеврејима 13,4), одрицање од похлепе (Јеврејима 13,5.6), угледање на вође у заједници и послушност према њима (Јеврејима 13,7-17), као и молитве за самог апостола (Јеврејима 13,18.19).

СТАРАЊЕ ЗА БОЖЈИ НАРОД

Прочитајте следеће текстове: Јеврејима 13,1.2; Римљанима 12,13; 1. Тимотију 3,2; Титу 1,8 и 1. Петрова 4,9. Која је била улога гостопримства у раној цркви?

Хришћанство је било путујући покрет који је често зависио од гостопримства како хришћана тако и нехришћана. Упутство да се „не заборавља“ на гостопримство вероватно се не односи само на нехотичан пропуст да се неко угости, већ на свесно занемаривање.

Павле не говори о гостопримству само према онима с којима делимо исту веру. Он подсећа своје читаоце да су неки људи, угостивши странце, несвесно угостили анђеле (Јеврејима 13,2). Вероватно је имао на уму посету тројице тајанствених странаца Авраму и Сари (1. Мојсијева 18,2-15). Пружање гостопримства подразумева дељење имовине са другом особом, па и страдање са другима, као што је Исус пострадао за нас (Јеврејима 2,10-18).

Братска љубав према онима који су били у затвору није подражавала само то да их се верници сете у својим молитвама, већ и да им пруже олакшање кроз материјалну и емотивну подршку. Постојао је ризик да затвореници буду свесно занемарени. Јер, они који су пружали материјалну и емотивну подршку људима које је друштво осудило, поистовећивани су с њима. У извесном смислу, били су сматрани њиховим „саучесницима“, чиме су се излагали ризику од друштвеног злостављања (Јеврејима 10,32-34).

Павле користи одређене слике и посебан начин изражавања како би своје читаоце подстакао и охрабрио да се брину о затвореницима. Прво, он их подсећа на подршку коју су пружали својој заточеној браћи у прошлости. Били су „другови“ и „стајали раме уз раме“ са онима који су „били јавно извргнути порузи и невољама“ (Јеврејима 10,33, ССП). Друго, помињање „страдања“ подсећа на пример Мојсија, који „воље страдати с народом Божијим, неголи имати земаљску сладост гријеха“ (Јеврејима 11,25). Коначно, Павле осликава идеал братске љубави. Он подсећа своје читаоце да су „и сами у тијелу“ (Јеврејима 13,3). Другим речима, они деле исту људску природу, и зато би требало да се опходе према другима онако како би желели да се према њима поступа у истим околностима – односно у затвору. Требало би, дакле, пружати материјалну и емотивну подршку затвореницима, показујући им да нису напуштени.

Шта још можемо учинити за оне који су у затвору, били они чланови цркве или не?

ПОХЛЕПА И СЕКСУАЛНИ НЕМОРАЛ

Прочитајте следеће текстове: Јеврејима 13,4.5; Лука 16,10-18; 1. Коринћанима 5,1; Ефесцима 5,3-5 и Колошанима 3,5. Која два зла се повезују у тим стиховима?

Павле упозорава своје читаоце против похлепе и сексуалног неморала, јер су то биле две озбиљне претње братској љубави. Заправо, и новозаветни аутори и древни моралисти запазили су повезаност између те две појаве.

Павлов позив на поштовање брака подразумевао је избегавање било чега што би умањило важност те установе. То је укључивало уздржавање од кршења брачне заклетве, али и од неоправданих развода (упоредити са текстом Матеј 19,9). Позив да се брачна постеља чува чистом представља озбиљно упозорење против скрнављења брака ванбрачним сексуалним везама. У Новом завету, израз „блудници“ односи се на сваки облик сексуалног неморала (1. Коринћанима 5,9-11; 1. Коринћанима 6,9.10; Ефесцима 5,5; 1. Тимотију 1,9.10; Откривење 21,8 ; Откривење 22,15). С друге стране, грчко-римско друштво било је прилично нехајно у погледу сексуалне етике. Двострука мерила била су уобичајена. Мушкарцима је било допуштено да улазе у сексуалне везе докле год су били дискретни у томе. Међутим, Павле упозорава да ће Бог судити прељубницима. Верници не би смели допустити да им друштвене конвенције одређују етичке стандарде.

„Среброљубље“ је било један од главних порока у грчко-римском свету. Павле чак у једној од својих посланица наводи „среброљубље“ као извор или корен свих зала (1. Тимотију 6,10).

Зазирање од тог порока је став који Павле охрабрује у неколико својих посланица. Прво, хришћани би требало да буду „задовољни“ оним што имају (видети такође: 2. Коринћанима 9,8; Филипљанима 4,11.12). Штавише, требало би да верују и прихвате Божје обећање да их Он никада неће „оставити“, нити ће од њих „отступити“ (Јеврејима 13,5). То обећање је дато Његовом народу на више места и у разним приликама, а доступно је и нама данас (1. Мојсијева 28,15; 5. Мојсијева 31,6.8; Исус Навин 1,5; 1. Дневника 28,20). Верници су, дакле, позвани да на Божје обећање одговоре речима из текста Псалми 118,6: „Господ је са мном, не бојим се; шта ће ми учинити човјек?“ То позивање на 118. Псалам сасвим је прикладно, јер псалмиста ту изражава своје поверење у Бога, упркос патњама које су му неверници нанели.

На које све начине савремено друштво подрива сексуалну чистоту и истовремено храни људску љубав према новцу? Како можемо на практичан начин ојачати своју одбрану од та два опасна порока?

НЕ ЗАБОРАВЉАЈТЕ СВОЈЕ ВОЂЕ

Прочитајте Јеврејима 13,7-17. Какав би однос требало да имамо према својим вођама?

Текст Јеврејима 13,7-17 садржи опомену верницима да поштују и слушају вође своје заједнице. Текст почиње позивом да се „опомињу“ оних вођа из прошлости који су им проповедали Божју реч, а завршава се позивом да се „покоравају“ вођама у садашњости (Јеврејима 13,17). Вође из прошлости највероватније су били они који су први објављивали Реч и основали заједницу верника. Позив да их се „опомињу“ није се односио само на ментално вежбање памћења нити на исказивање спољашњих почести. Павле објашњава да се њих треба „опомињати“ увиђањем исхода њиховог понашања и угледањем на њихову веру.

За Павла, угледање представља најузвишенији чин подсећања и указивања части. На тај начин, Павле придодaje вође и осниваче цркве низу хероја вере које хришћани треба пажљиво да осмотре. Тај низ обухвата хероје вере из 11. поглавља Јеврејима посланице и Исуса као савршени узор вере из 12. поглавља. Аутор даље примећује да је Исус „јуче... и данас онај исти и вавијек“ (Јеврејима 13,8). Он стоји у оштрој супротности са лажним учитељима који се временом мењају и чија учења постају „различита“ и „туђа“ (Јеврејима 13,9).

Позив да се сећамо вођа у тексту Јеврејима 13,7 поновљен је још снажније на крају тог одељка (Јеврејима 13,7-17). Верници се подстичу да буду послушни вођама, јер се они старају за њихове душе. Ту су вође описане као пастири задужени за духовно благостање заједнице верника – њиховог стада, и као они који ће Богу полагати рачун за њихово духовно стање (видети такође 1. Петрова 5,1-4; 1. Коринћанима 3,10-15). Та идеја би, свакако, требало да се примени на све наше црквене вође, као и на све нивое данашње црквене организације.

Контекст такође сугерише да су те вође помоћни пастири, у служби Исуса, „великога пастира овцама“ (Јеврејима 13,20). Комбинација старања и верности вођа с једне стране, и послушности и поверења верника с друге, резултираће радошћу. То би могло да значи да ће вође служити заједници с „радошћу“, или да ће Богу положити рачун о заједници с радошћу, а не са тугом.

Шта ви можете учинити да бисте ојачали или побољшали одnose између вођа и верника у вашој заједници, као и однос према вођама из целог света?

ЧУВАЈТЕ СЕ РАЗЛИЧИТИХ И ТУЂИХ УЧЕЊА

Упоредите следеће текстове: Јеврејима 13,9; Јеврејима 2,9; Јеврејима 4,16 и Јеврејима 6,19.20. Где се добија благодат? Како наша срца бивају оснажена?

Однос између лажних учења и „јела“, споменут у тексту Јеврејима 13,9, вероватно се не односи на разлику између чисте и нечисте хране. Зашто?

Прво, чини се да Павла у овој посланици не занима толико разлика између чисте и нечисте хране. Знамо, на основу Дела 15, да је ранохришћанска црква заступала став да се верни спасавају благодаћу (Дела 15,7-11), али да треба и даље да се придржавају неких прописа о храни (Дела апостолска 15,19.20). Разликовање чисте и нечисте хране и други библијски прописи нису у супротности са благодаћу. Павле ту заправо тврди да нови завет усађује закон у срце (Јеврејима 8,10-12). Међутим, оно што он врло јасно истиче јесте да су животињске жртве и левитско свештеничко посредовање у светилишту замењени надмоћном Исусовом жртвом и Његовим свештеничким посредовањем (Јеврејима 8,4.5; Јеврејима 10,1-18).

Друго, контекст сугерише да Павле не критикује своје читаоце зато што се уздржавају од одређене хране, већ зато што то чине с надом да ће им то некако прибавити благодат (Јеврејима 13,9). Он ту вероватно упозорава против учествовања у јеврејским ритуалним оброцима, који су се практиковали као продужетак приношења животињских жртава у храму, и од којих се очекивало да донесу духовне користи, односно благодат. Али благодат се не прима путем оброка. Благодат долази само путем жртве и свештеничког посредовања Исуса Христа. Верници имају „олтар“ (Јеврејима 13,10), Христов крст, с којег могу да једу (Јован 6,47-58).

У Јеврејима посланици „благодат“ долази од Божјег престола (Јеврејима 4,16). Та благодат, остварена преко Христа, је сидро, „ленгер“, „тврди и поуздан“, причвршћен за сам Божји престо (Јеврејима 6,19.20; упоредити са Јеврејима 4,16). То је та благодат коју примамо на основу Христове жртве, која пружа стабилност и сигурност нашем срцу. Када се срце „утврди“ на тај начин, оно неће „пристајати“ на туђе науке (Јеврејима 13,9), нити ће „отпасти“ од Бога (Јеврејима 2,1).

Задржите се у мислима на пунини Христове жртве. Зашто је, с обзиром на то, свака помисао да би било које наше дело могло нешто да „дода“ тој жртви супротна еванђељу и благодати која се налази у Исусу?

ИЗАЂИМО КА ИСУСУ ИЗВАН ЛОГОРА

Упоредите следеће текстове: Јеврејима 13,10-14; Марко 8,34; Матеј 10,38; Лука 14,27 и Галатима 2,20. Шта значи изаћи ка Исусу изван логора?

Простор изван улаза у логор био је најнечистије могуће место. Ту су спаљивани лешеве животињских жртава (3. Мојсијева 4,12). Губавци су такође били истеривани изван логора (3. Мојсијева 13,46), а ту су вршена и погубљења богохулника и других злочинаца (3. Мојсијева 24,10-16.23; 1. О царевима 21,13; Дела 7,58). Такви прописи заснивали су се на претпоставци да је Бог био присутан у логору. Зато је све што је било нечисто избаћивано напоље, јер Бог није хтео да види никакву „нечистоћу“ у њему (4. Мојсијева 5,3; 5. Мојсијева 23,14).

Исус је пострадао на крсту изван Јерусалима (Јован 19,17-20). То наглашава срамоту која је на Њега бачена (Јеврејима 12,2). Званично је осуђен зато што је изговорио „хулу на Бога“, па га је Израел одбацио и погубио изван зидина (Марко 14,63.64; видети 3. Мојсијева 24,11.16). Исус је избачен из логора као нешто „срамотно“, „нечисто“ или „непристојно“ (Јеврејима 12,2). Павле, међутим, подстиче вернике да следе Исуса тим путем, да изађу изван логора, трпећи срамоту коју је Он претрпео (Јеврејима 12,2; видети Јеврејима 13,13). Тим путем је ишао и Мојсије, који је држао „срамоту Христову за веће богатство од свега блага мисирскога“ (Јеврејима 11,26).

Парадоксално, Јеврејима посланица сугерише да се Божје присуство сада показује изван логора. Следити Исуса изван логора не значи само „носити Његову срамоту“, већ и излазити „к Њему“ (Јеврејима 13,13), баш као што су Израелци који „тражаше Господа“ одлазили „иза окола“ у пустињи, кад је Мојсије уклонио Божји шатор из логора након спора због златног телета (2. Мојсијева 33,7). Тај извештај сугерише да је одбацивање Исуса од стране неверника подразумевало и одбацивање Бога, као што је то Израел учинио клањајући се златном телету (2. Мојсијева 32; 33). Дакле, пут патње и стида уједно је и пут ка Богу.

Павле позива своје читаоце да следе Исуса као „зачетника и усавршитеља“ своје вере (Јеврејима 12,2), позивајући их самим тим и да своје садашње патње сматрају тренутном дисциплинском мером која ће им донети „миран род правде“ (Јеврејима 12,11). Они остављају иза себе искварени град или логор, у потрази за градом „који ће доћи“, чији је градитељ Бог (Јеврејима 13,14; Јеврејима 11,10.16).

Шта за вас значи следити Исуса „изван логора“? Који су то аспекти живота вере у Исуса који вам могу донети „прекор“ или „срамоту“ од стране оних који вас окружују?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

„После изливања Светог Духа... (Верници) су се радовали лепоти заједништва са светима. Били су благи, увиђавни, спремни на самоодрицање и сваку жртву зарад истине. У свом свакодневном дружењу, показивали су онакву љубав на какву их је Христос позвао. Настојали су да, несебичним речима и делима, распламсају ту љубав и у другим срцима...

Међутим, постепено је дошло до промене. Верници су почели да траже недостатке у другима. Бавећи се грешкама, препуштајући се безочном критицизму, изгубили су из вида Спаситеља и Његову љубав. Постали су строжи у погледу спољашњих церемонија, и поклањали су више пажње теорији него примени вере у пракси. У својој ревности да осуде друге, пропуштали су да запазе сопствене грешке. Изгубили су братску љубав на коју их је Христос позвао, и што је најтужније, нису били свесни тог губитка. Нису схватили да радост и срећа нестају из њиховог живота, и да ће, пошто су Божју љубав протерали из свог срца, ускоро ходати у тами.

Увидевши да Божја љубав слаби у цркви, Јован је верницима напомињао сталну потребу за том љубављу. Његове посланице црквама пуне су те мисли. 'Љубазни, да љубимо један другога,' писао је. 'Јер је љубав од Бога и сваки који има љубав од Бога је рођен и познаје Бога. А који нема љубави, не познаје Бога, јер је Бог љубав. По том се показа љубав Божија к нама што Бог сина својега јединороднога посла на свет да живимо кроз њега. У овом је љубав, не да ми показасмо љубав к Богу, него да Он показа љубав к нама и посла сина својега да очисти грехе наше. Љубазни, кад је овако Бог показао љубав к нама и ми смо дужни љубити један другога' (1. Јованова 4,7-11).“ – Елен Г. Вајт, Апостолска црква – Христовим трагом, стр. 547, 548 (оригинал).

ПИТАЊА ЗА РАЗГОВОР:

1. Хришћански живот се често сматра личним, индивидуалним односом између Исуса и верника. То је, међутим, само један аспект хришћанског живота. Зашто је важно имати на уму да нас Бог води као групу? Које су моје одговорности према тој групи? Шта ја могу да очекујем од ње?
2. Који су најбољи показатељи да је братска љубав у цркви снажна? Будите спремни да направите листу тих показатеља у свом разреду.
3. Каква је права братска љубав? Које су њене особине, који су јој узроци и резултати? Како бисте је разликовали од лажне братске љубави?

Одакле почети

1. С Лука 2,10.11. Одакле почети

Послат с Неба

2. Н Јован 1,1. Исусов стварни почетак
 3. П Јован 1,3.4. Исус и други почетак
 4. У Јован 8,58.59. Исус вечно „ЈА САМ“
 5. С Исаија 9,6.7. Пророчко дете
 6. Ч Јован 17,5. Божански Исус
 7. П Јован 3,13; 6,38. Послат с Неба
 8. С 1. Петрова 1,19.20. Христова служба није била накнадна мисао

Почетак на Земљи

9. Н Филибљанима 2,5–8. И Бог и Човек
 10. П Колошанима 1,17. Подељене мисли о божанском Христу
 11. У Матеј 1,1. Почетак на Земљи
 12. С Лука 1,26–30. Уплашена Марија
 13. Ч Лука 1,31–33. Он није обично дете
 14. П Лука 1,34–37. Невероватно објашњење
 15. С Лука 1,38. Необичан одговор

Исус: „С нама Бог“

16. Н Лука 1,46–55. „Јеванђеље“ пре јеванђеља
 17. П Матеј 1,18–20. Заборављен брачни друг
 18. У Матеј 1,21. Револуционарна објава
 19. С Матеј 1,21. Христос освајач
 20. Ч Матеј 1,22–25. Исус: „С нама Бог“
 21. П Лука 2,1–6. Необично оруђе провиђења
 22. С Лука 2,7. Скроман почетак са великим С

Бог није власништво верника

23. Н Лука 2,8–14. Сусрет са Исусом: искуство које мења живот
 24. П Откривење 12,1–4. Исусово рођење из небеског угла
 25. У Матеј 2,1.2. Бог није власништво верника
 26. С Матеј 2,9–11. Позитиван одговор дат Исусу
 27. Ч Матеј 2,3–16. Негативан одговор дат Исусу
 28. П Матеј 2,3–5. Трећи одговор упућен Исусу
 29. С Лука 2,22–26. Прва посета Храму

Године тишине

30. Н Матеј 2,13. Рођен са уцењеном главом
 31. П Лука 2,40. Године тишине

ДОЛАЗАК ЦАРСТВА

Позив на дубоко размишљање

1. П	Лука 2,46–49.	Исус почиње да добија ширу слику
2. У	Лука 2,19.	Позив на дубоко размишљање
3. С	Марко 1,2–6.	Јован насупрот култури свог времена
4. Ч	Матеј 3,1.2.	Порука за „прљаве мале пацове“
5. П	Марко 1,7.8.	Још поука за „прљаве мале пацове“
6. С	Јован 1,29.	Прави Исусов значај

Долазак царства

7. Н	Матеј 3,13–15.	Исус запрепашћује Јована
8. П	Матеј 3,16.17.	Почетак са двоструком поруком
9. У	Матеј 4,1.	Суштина искушења
10. С	Матеј 4,2–4.	Божја воља или моја?
11. Ч	Матеј 4,5–7.	Сензационализам или верност?
12. П	Матеј 4,8–10.	Продати себе или истрајати?
13. С	Матеј 4,11–17.	Долазак царства

Исус објављује начела свога царства

14. Н	Матеј 4,18–20.	Исус, Онај који позива
15. П	Јован 1,35–37.	Позивање је процес
16. У	Матеј 10,1–4.	Нису сви ученици били „вегетаријанци“
17. С	Матеј 5,1.	Исус објављује начела свога царства
18. Ч	Матеј 5,2.3.	Благословен или срећан?
19. П	Матеј 5,3.4.	Царство окренуто наопачке
20. С	Лука 6,17–20.	Идеални хришћански карактер

Откривено јеванђеље

21. Н	Матеј 5,3.4.	Плач због сиромаштва
22. П	Матеј 5,5.	Исус поново иде у супротном смеру
23. У	Матеј 5,6.	Откривено јеванђеље
24. С	Матеј 5,7.	Најбољи дан да постанемо сличнији Исусу
25. Ч	Матеј 5,8.	Важност приоритета
26. П	Матеј 5,9.	Две групе верника
27. С	Матеј 5,10–12.	Скакање од среће у тешким тренуцима

Со никад не може изгубити свој укус

28. Н	Матеј 5,13.	Со никад не може изгубити свој укус

ЗАДИВЉУЈУЋИ ИСУС

Непроменљивост закона

1. П	Матеј 5,14–16.	Видело се светли
2. У	Матеј 5,17.	Испуњавање закона
3. С	Матеј 5,18.	Непроменљивост закона
4. Ч	Матеј 5,19.	Озбиљно схватање Бога
5. П	Матеј 5,20.	Добри људи, али не довољно добри
6. С	Матеј 5,21.22.	Испуњавање закона, први део

Молитва са разумевањем

7. Н	Матеј 5,27.28.	Испуњавање закона, други део
8. П	Матеј 5,43–45.	Следити Исуса није природно
9. У	Матеј 5,48.	Значење савршенства карактера
10. С	Матеј 6,1.	Грех ме је пратио у цркву
11. Ч	Матеј 6,9–13.	Молитва са разумевањем
12. П	Матеј 6,19–21.	Разматрање циљева
13. С	Матеј 6,24.	Чији смо робови?

Хришћани испитују родове

14. Н	Матеј 6,33.34.	Стратегије за превазилажење бриге
15. П	Матеј 7,1–5.	Практичан савет за мене
16. У	Матеј 7,7.8.	Бланко чек молитве
17. С	Матеј 7,12.	Суштинско начело Христовог царства
18. Ч	Матеј 7,15–17.	Хришћани испитују родове
19. П	Матеј 7,21.	Отрежњујући стих
20. С	Матеј 7,22.23.	„Онај дан“

Задивљујући Исус

21. Н	Матеј 7,28.29.	Задивљујући Исус
22. П	Матеј 8,1–3.	Власт у речима
23. У	Матеј 8,5–9.	Власт над раздаљином
24. С	Матеј 8,24–27.	Власт над природом
25. Ч	Матеј 8,28–32.	Власт над натприродним силама
26. П	Матеј 9,2.	Власт над грехом
27. С	Матеј 9,18–26.	Власт над смрћу

Исус: Онај који чита људска срца

28. Н	Јован 1,9.	Ко је овај Исус?
29. П	Јован 2,23–25.	Исус: Онај који чита људска срца
30. У	Јован 3,1.2.	Доћи ноћу је боље него уопште не доћи
31. С	Јован 3,3–6.	Превише „водених“ хришћана

ЧИТАЊЕ БИБЛИЈЕ РЕДОМ

Јануар		Фебруар		Март	
1. 1. Мојс.	1-3	1. 3. Мојс.	11-13	1. И. Навин	4-9
2. «	4-6	2. «	14-16	2. «	10-13
3. «	7-9	3. «	17-19	3. «	14-17
4. «	10-12	4. «	20-23	4. «	18-21
5. «	13-15	5. «	24-27	5. «	22-24
6. «	16-19	6. 4. Мојс.	1-3	6. О Суд.	1-3
7. «	20-23	7. «	4-6	7. «	4-6
8. «	24-26	8. «	7-9	8. «	7-9
9. «	27-30	9. «	10-13	9. «	10-12
10. «	31-33	10. «	14-16	10. «	13-15
11. «	34-36	11. «	17-19	11. «	16-18
12. «	37-39	12. «	20-22	12. «	19-21
13. «	40-42	13. «	23-26	13. О Рут	1-2
14. «	43-46	14. «	27-29	14. «	3-4
15. «	47-50	15. «	30-32	15.1. Сам.	1-3
16. 2. Мојс.	1-3	16. «	33-36	16. «	4-6
17. «	4-6	17. 5. Мојс.	1-3	17. «	7-9
18. «	7-9	18. «	4-6	18. «	10-12
19. «	10-12	19. «	7-9	19. «	13-17
20. «	13-15	20. «	10-13	20. «	18-20
21. «	16-18	21. «	14-16	21. «	21-23
22. «	19-21	22. «	17-19	22. «	24-26
23. «	22-26	23. «	20-22	23. «	27-31
24. «	27-29	24. «	23-25	24. 2. Сам.	1-3
25. «	30-31	25. «	26-28	25. «	4-6
26. «	32-34	26. «	29-31	26. «	7-11
27. «	35-37	27. «	32-34	27. «	12-14
28. «	38-40	28. И. Навин	1-3	28. «	15-17
29. 3. Мојс.	1-4			29. «	18-20
30. «	5-7			30. «	21-24
31. «	8-10			31. 1. О Цар.	1-3

ВЕЧЕРЊЕ БОГОСЛУЖЕЊЕ У ПОРОДИЦИ

Јануар	Фебруар	Март
1. Псалам 1.	1. Псалам 29.	1. Псалам 53.
2. Псалам 2.	2. Псалам 30.	2. Псалам 54.
3. Псалам 3.	3. Псалам 31,1-14.	3. Псалам 55.
4. Псалам 4.	4. Псалам 31,15-24.	4. Псалам 56.
5. Псалам 5.	5. Псалам 32.	5. Псалам 57.
6. Псалам 6.	6. Псалам 33.	6. Псалам 58.
7. Псалам 7.	7. Псалам 34.	7. Псалам 59.
8. Псалам 8.	8. Псалам 35,1-14.	8. Псалам 60.
9. Псалам 9.	9. Псалам 35,15-28.	9. Псалам 61.
10. Псалам 10.	10. Псалам 36.	10. Псалам 62.
11. Псалам 11.	11. Псалам 37,1-19.	11. Псалам 63.
12. Псалам 12.	12. Псалам 37,20-40.	12. Псалам 64.
13. Псалам 13.	13. Псалам 38.	13. Псалам 65.
14. Псалам 14.	14. Псалам 39.	14. Псалам 66.
15. Псалам 15.	15. Псалам 40.	15. Псалам 67.
16. Псалам 16.	16. Псалам 41.	16. Псалам 68.
17. Псалам 17.	17. Псалам 42.	17. Псалам 69,1-16.
18. Псалам 18,1-15.	18. Псалам 43.	18. Псалам 69,17-36.
19. Псалам 18,16-30.	19. Псалам 44,1-12.	19. Псалам 70.
20. Псалам 18,31-50.	20. Псалам 44,13-26.	20. Псалам 71,1-14.
21. Псалам 19.	21. Псалам 45.	21. Псалам 71,15-24.
22. Псалам 20.	22. Псалам 46.	22. Псалам 72.
23. Псалам 21.	23. Псалам 47.	23. Псалам 73,1-15.
24. Псалам 22,1-15.	24. Псалам 48.	24. Псалам 73,16-28.
25. Псалам 22,16-31.	25. Псалам 49.	25. Псалам 74.
26. Псалам 23.	26. Псалам 50,1-15.	26. Псалам 75.
27. Псалам 24.	27. Псалам 50,16-23.	27. Псалам 76.
28. Псалам 25.	28. Псалам 51-52.	28. Псалам 77.
29. Псалам 26.		29. Псалам 78,1-14.
30. Псалам 27.		30. Псалам 78,15-28.
31. Псалам 28.		31. Псалам 78,29-42.

*Предлажемо верницима да ове шексјиве читају у
школу вечерњеј бојослужења у својој породици.*

ПОЧЕТАК СУБОТЕ У ЈАНУАРУ 2022. ГОДИНЕ

МЕСТО	ДАТУМ			
	7.	14.	21.	28.
Кладово, Неготин	16,07	16,15	16,23	16,33
Бор, Зајечар, Пирот, Струмица	16,09	16,17	16,25	16,35
Вршац , Параћин, Ниш , Лесковац, Врање, Радовиш, Кавадарци, Ђевђелија , Јагодина	16,11	16,19	16,27	16,37
Кикинда , Српска Црња, Алибунар, Ковин, Смедерево , Пожаревац, Смедеревска Паланка, Крушевац , Куманово , Велес	16,13	16,21	16,29	16,39
Сента, Бечеј, Зрењанин , Панчево, Београд , Аранђеловац, Крагујевац , Краљево, Косовска Митровица, Приштина , Тетово, Скопље , Прилеп, Битољ	16,15	16,23	16,31	16,41
Суботица , Бачка Топола, Кула, Врбас, Нови Сад , Рума, Ваљево, Чачак, Нови Пазар, Ђаковица, Призрен, Охрид	16,17	16,25	16,33	16,43
Сомбор , Бачка Паланка, Шид, Срем. Митровица, Богатић, Шабац , Ужице, Беране, Пећ , Дебар	16,19	16,27	16,35	16,45
Бели Манастир, Осијек , Даљ, Вуковар, Винковци, Бијељина , Лозница, Пљевља, Колашин	16,21	16,29	16,37	16,47
Тузла, Фоча, Подгорица , Улцињ	16,23	16,31	16,39	16,49
Подравска Слатина, Славонска Пожега, Славонски Брод, Дервента, Добој, Сарајево , Билећа, Зеленика	16,25	16,33	16,41	16,51
Копривница, Бјеловар, Вировитица , Дарувар, Босанска Градишка , Нова Градишка, Зеница, Мостар , Требиње, Дубровник	16,27	16,35	16,43	16,53
Мурска Собота, Ормож , Чаковец, Вараждин , Приједор, Бања Лука , Јајце, Метковић, Пељешац, Мљет	16,29	16,37	16,45	16,55
Марибор , Ливно, Хвар, Корчула, Птуј , Крапина, Загреб , Сисак, Дрвар	16,31	16,39	16,47	16,57
Дравоград, Словењ Градец, Рогашка Слатина, Цеље , Зидани Мост, Карловац, Слуњ, Бихаћ, Книн, Сплит , Брач	16,33	16,41	16,49	16,59
Межица, Госпић , Шибеник, Вис	16,35	16,43	16,51	17,01
Јесенице, Крањ, Љубљана , Цриквеница, Крк, Раб, Паг, Задар, Дуги Оток, Биоград на мору	16,37	16,45	16,53	17,03
Крањска Гора, Постојна, Ријека , Црес, Лошињ	16,39	16,47	16,55	17,05
Горица, Копер, Ровињ, Пула	16,41	16,49	16,57	17,07

Подаци из ове табеле изведени су по зимском рачунању времена.

ПОЧЕТАК СУБОТЕ У ФЕБРУАРУ 2022. ГОДИНЕ

МЕСТО	ДАТУМ			
	4.	11.	18.	25.
Кладово, Неготин	16,42	16,52	17,01	17,11
Вршац , Бор, Зајечар, Књажевац, Пирот	16,44	16,54	17,03	17,13
Кикинда , Српска Црња, Алибунар, Пожаревац, Ниш	16,46	16,56	17,05	17,15
Суботица, Сента, Бечеј, Зрењанин , Панчево, Ковин, Смедерево , См. Паланка, Јагодина, Параћин, Крушевац , Лесковац, Врање, Радовиш, Струмица	16,48	16,58	17,07	17,17
Бачка Топола, Кула, Врбас, Нови Сад , Рума, Београд , Аранђеловац, Крагујевац, Куманово, Кавадарци, Ђевђелија	16,50	17,00	17,09	17,19
Сомбор , Бачка Паланка, Срем. Митровица, Богатић, Шабац , Ваљево, Чачак, Краљево, Косовска Митровица, Приштина , Скопље , Велес	16,52	17,02	17,11	17,21
Бели Манастир, Осијек , Винковци, Бијељина , Лозница, Ужице, Нови Пазар, Призрен, Тетово, Прилеп	16,54	17,04	17,13	17,23
Тузла, Беране, Пећ, Ђаковица, Битољ	16,56	17,06	17,15	17,25
Вировитица, Подр. Слатина, Слав. Пожега, Сл. Брод, Дервента , Добој, Пљевља, Колашин	16,58	17,08	17,17	17,27
Мурска Сбота, Чаковец, Вараждин, Копривница, Бјеловар, Дарувар, Бос. Градишка, Нова Градишка, Зеница, Сарајево , Фоча, Подгорица	17,00	17,10	17,19	17,29
Марибор , Ормож, Птуј, Бања Лука , Билећа, Бар, Улцињ	17,02	17,12	17,21	17,31
Словењ Градец, Цеље , Крапина, Загреб , Сисак, Приједор, Јајце, Мостар , Требиње, Дубровник, Зеленика	17,04	17,14	17,23	17,33
Дравоград, Межица, Рогашка Слатина, Зидани Мост, Карловац, Дрвар, Ливно, Метковић, Пељешац, Мљет	17,06	17,16	17,25	17,35
Крањ, Љубљана , Слуњ, Бихаћ, Книн, Сплит , Брач, Хвар, Корчула	17,08	17,18	17,27	17,37
Крањска Гора, Јесенице, Постојна, Цриквеница, Госпић , Шибеник, Биоград на мору	17,10	17,20	17,29	17,39
Горица, Ријека , Крк, Црес, Раб, Задар, Паг, Дуги Оток, Вис	17,12	17,22	17,31	17,41
Копер, Лошињ	17,14	17,24	17,33	17,44
Ровињ, Пула	17,16	17,26	17,35	17,45

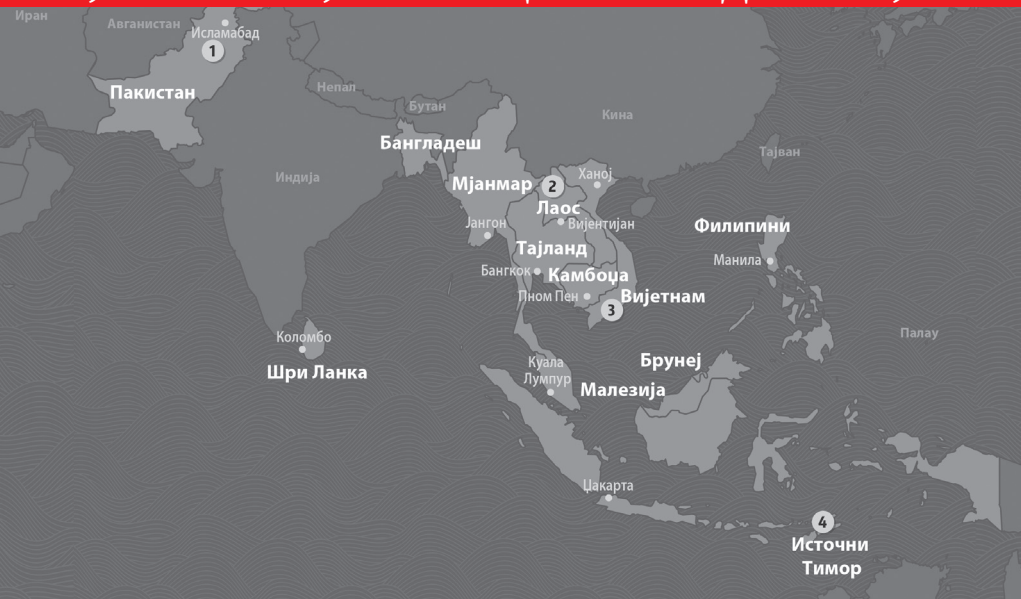
Подаци из ове табеле изведени су по зимском рачунању времена.

ПОЧЕТАК СУБОТЕ У МАРТУ 2022. ГОДИНЕ

МЕСТО	ДАТУМ			
	4.	11.	18.	25.
Кладово, Неготин	17,20	17,29	17,37	17,46
Српска Црња, Вршац, Бор, Зајечар	17,22	17,31	17,39	17,48
Сента, Кикинда , Зрењанин , Алибунар, Ковин, Пожаревац, Књажевац, Пирот	17,24	17,33	17,41	17,50
Суботица , Бачка Топола, Бечеј, Панчево, Београд , Смедерево , Смедеревска Паланка, Јагодина, Параћин, Ниш , Лесковац	17,26	17,35	17,43	17,52
Сомбор , Кула, Бачка Паланка, Врбас, Нови Сад , Рума, Аранђеловац, Крагујевац , Крушевац, Врање, Радовиш, Струмица	17,28	17,37	17,45	17,54
Даљ, Вуковар, Шид, Сремска Митровица, Богатић, Шабац , Ваљево, Чачак, Краљево , Куманово, Кавадарци, Ђевђелија	17,30	17,39	17,47	17,56
Бели Манастир, Осијек , Винковци, Бијељина , Лозница, Ужице, Нови Пазар, Косовска Митровица, Приштина , Скопље , Велес	17,32	17,41	17,49	17,58
Подравска Слатина, Тузла, Пећ , Ђаковица, Призрен, Тетово, Прилеп	17,34	17,43	17,51	18,00
Мурска Сбота, Чаковец, Копривница, Бјеловар, Вировитица , Дарувар, Слав. Пожега, Слав. Брод, Дервента , Добој, Пљевља, Беране, Битољ	17,36	17,45	17,53	18,02
Птуј , Ормож, Вараждин , Босанска Градишка, Нова Градишка, Зеница, Сарајево , Фоча, Колашин , Дебар, О хрид	17,38	17,47	17,55	18,04
Марибор , Цеље, Крапина, Загреб , Сисак, Приједор, Бања Лука , Подгорица	17,40	17,49	17,57	18,06
Дравоград, Межица, Рогашка Слатина, Зидани Мост, Јајце, Мостар , Билећа, Требиње, Зеленика , Бар, Улцињ	17,42	17,51	17,59	18,08
Словењ Градец, Карловац, Слуњ, Бихаћ, Дрвар, Ливно, Метковић, Дубровник	17,44	17,53	18,01	18,10
Јесенице, Крањ, Љубљана , Книн, Пељешац, Мљет	17,46	17,55	18,03	18,12
Крањска Гора, Постојна, Ријека , Цриквеница, Крк, Госпић, Шибеник, Сплит , Брач, Хвар, Корчула	17,48	17,57	18,05	18,14
Горица, Копер, Црес, Раб, Паг, Задар, Биоград на мору, Вис	17,50	17,59	18,07	18,16
Ровињ, Пула , Лошињ, Дуги Оток	17,52	18,01	18,09	18,18

Подаци из ове табеле изведени су по зимском рачунању времена.

ЈУЖНА АЗИЈСКО-ПАЦИФИЧКА ДИВИЗИЈА

УНИЈЕ	ЦРКВЕ	ГРУПЕ	ВЕРНИШТВО	ПОПУЛАЦИЈА
Бангладешка мисија	127	286	3,34.899	169.809.000
Централна филипинска унија	1.324	592	195.181	23.446.635
Источна индонезијска унија	961	190	127.969	25.640.832
Мјанмарска мисија	242	93	34.730	54.704.000
Северна филипинска унија	1.524	458	425.922	60.779.385
Пакистанска унија	126	71	14.776	220.940.000
Јужна филипинска унија	2.246	1.153	659.708	25.354.980
Јужна азијска мисија	391	441	98.263	224.501.000
Западна индонезијска мисија	880	305	92.788	246.098.168
Припојена поља	36	23	4.011	21.938.318
УКУПНО	7.857	3.612	1.988.247	1.073.212.318

ПРОЈЕКТИ:

1. Здравствени центар у северном Пакистану
2. Основна школа у Луанг Нампу, Лаос
3. Дечји образовни центар у Лонг Тану, Вијетнам
4. Ученички дом у Адвентистичкој међународној школи Тимор-Лесте у Дили, Источни Тимор